

மீனாட்சி புத்தக நிகையம்

நமக்கென்றெரு பூமி

7.894.311,
32

COM

மாத்தகைசாமி

460358

OK ✓

நமக்கென்றோடு பூமி

சிறுகதைகள்

மரத்தளைசோழ

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

60, மேலக்கோபுரத் தெரு, மதுரை-1

முதற்பதிப்பு : டிசம்பர், 1984

மீனாட்சி-208

உரிமை பதிவு

விலை ரூ. 8-75

NAMAKKENDRORU BOOMI

Short stories

First edition : December 84

10 pt. letters

18×12.5 cms

10Kg. D/c white printing

128 pages

Box board binding

Jayasree Printers

Madras-14

MEENAKSHI PUTHAKA NILAYAM

60, West Tower Street

Madurai-625001

திரு. ஜெயகாந்தனின்

முன்னுரை

ஒரு கால் நூற்றாண்டுக்காலமாக ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தோடும் எழுத்தாளர்களோடும் எனக்குப் பரிச்சயம் உண்டு. அந்தப்பரிச்சயத்தின் தொடர்ச்சியாக அண்மையில் எனக்கு அறிமுகமானவர் திரு. மாத்தளைசோமு.

கதைகளைப் படிப்பதும் அதற்கு முன்னுரை எழுதுவதும் ஓர் எழுத்தாளரை இன்னொரு எழுத்தாளர் தனது நண்பர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பதற்கே ஆகும். நல்ல கதைகளுக்கும் நல்ல எழுத்தாளர்களுக்கும் ஏற்கனவே நற்பெயர் எடுத்த எழுத்தாளர்கள் இந்த அறிமுகத்தைச் செய்து வைக்க வேண்டியது ஓர் இலக்கிய பூர்வமான கடமையாகும்.

‘நமக்கென்றொரு பூமி’ என்ற தலைப்பில் ஈழத்து மக்களை, குறிப்பாக மலையகத்துத் தேயிலைத் தோட்டத்துத் தொழிலாளர்களை, அங்கு வாழ்கிற துரைமார்கள் முதற்கொண்டு அவர்கள் வளர்க்கிற நாய் வரை—அதே போல் அங்கே உழைத்து உழைத்து நாளும் உருக்குலைந்து, போராடி இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற இந்திய வம்சாவளி தமிழன்ஸிருந்து அவனை அண்டிவாழ்கிற அநாதை நாய் வரை பின்னணியாகக் கொண்டு இக்கதைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒரு விமர்சகன் போல எந்தக் கதையையும் விமர்சனம் செய்வது எனக்கு ஏற்றதல்ல. ஒரு தடவை என் கதைகளைப் பற்றிச் சொல்ல வந்த திரு. தி. ஜ. ர. அவர்கள் எழுதியது நினைவுக்கு வருகிறது.

“எனக்குப் பிடித்ததை பிடித்தது என்பேன்; பிடிக்காததைப் பிடிக்காதது என்பேன்”—இதுவே

ஒரு படைப்பாளி என்கிற முறையில் எனது நிலையும் ஆகும்.

நண்பர் மாத்தளை சோழுவின் கதைகள் எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றன. மனித வாழ்வின் அவலங்களைக் கதையின் கருப்பொருளாகக் கொள்ளுகிற பொழுது, மனித ஆத்மாக்கள் அந்த அவலத்துக்கு மூலகாரணங்களை எதிர்த்து எத்தகைய வீரம் செறிந்த போராட்டத்தை நடத்துகின்றன என்பதையும் நுணுகி உணர்ந்து நம்பிக்கை தரவல்ல படைப்பாக உருவாக்குதல் முற்போக்கு இலக்கிய முகாமின் கடமையாகும்.

இதனை ஒரு சூத்திரமாக மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டு விடாமல் இதையே எழுதுபவரின் இயல்பாக ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சுவீகரித்துக் கொள்ளுகிறார். வாழ்க்கையில் எழுதுபவனுக்கு இருக்கும் பிடிப்பும் கடமையுணர்வுடன் கூடிய அவனது கண்ணோட்டமும் இந்தக் கதைகளை சூழத்து முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்புகளின் வரிசையில் நிச்சயம் ஏற்றி வைக்கும்; ஏற்றி வைத்திருக்கிறது என்கூடச் சொல்லுவேன்.

எனக்குப் பரிச்சயமான இலங்கை எழுத்தாளர்களான K. டானியல், பிரேம்சந்த் போன்றோர் அக்காலத்தில் சரசுவதி பத்திரிகையில் எழுதிய தரமான கதைகளைச் சோழுவின் கதைகள் எனக்கு நினைவூட்டுகின்றன.

வாழ்க்கைக்காகப் போராடும் அந்த மலையகத்து மக்களைப் பின்ணியாகக் கொண்டு படைப்புக்களை இவரிடமிருந்து தமிழ் உலகம் ஏராளமாய் எதிர்பார்க்கலாம்.

தமிழக முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் சார்பில் நமது சூழத்து நண்பருக்கு நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கிறேன்.

த. ஜெயகாந்தன்

சென்னை-73

11-12-84

ஒரு மனிதன் பிறக்கிறான் ...

அகலமான வாயை 'ஆ' வென்று திறந்த வண்ணம் கிடந்த அந்த தகர டின் அவனுடைய பார்வைக்குத் தட்டுப் பட்டது. தலையை லேசாக சாய்த்தவாறு அவன், தனது வலது கையை அந்த 'டின்' னுள் விட்டு, அதன் வயிறாகிய அடிப்பாகத்தில் கிடந்த சில்லறைகளை வெளியே எடுத்தான். சில்லறைகளை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப் பார்த்தான். என்ன ஆச்சரியம்! சொல்லி வைத்தாற்போல் அதில் ஐந்தே ஐந்து சதமிருந்தது.

அவனுக்கு ஒரே சந்தோஷம். மனதுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த அந்த மகிழ்வை அவனுடைய முகரேகைகள் குறியிட்டுக் காட்டின. சில்லறைகள் மீது கவிந்து கிடந்த அவனுடைய பார்வையை அந்த டின் மீது படரவிட்டான். சூன்யமாகி விட்ட அந்த டின்னுக்காக அவன் அனுதாபப்பட்டதுபோல் ஒரு நீண்ட பெருமூச்செறிந்தான். வேறு என்னதான் செய்வான்?

சடப் பொருளான அந்த டின்னைத் தவிர வேறு யாரையும் சொந்தமென்றோ பந்தமென்றோ சொல்ல ஒருவனோ ஒருத்தியோ அற்ற அந்த ஆத்மா, கூடாகிய மெலிந்த உடலைச் சுமந்து கொண்டு இப் பரந்த நகரில் எங்கோ ஒரு மூலையில் நடமாடி வருகிறது இல்லை...வாழ்ந்துவருகிறது. அந்த உயிருக்குத்தான் சற்று முன்னர் பீடி குடிக்கவேண்டும் போல் தோன்றியது: அந்த வேட்கையில்தான் அவன் பீடி

களைச் சொருகி வைத்துக் கொள்ளும் இடுப்பு, காதுகளைத் தேடிப் பார்த்தான். ஒரு பீடியும் கிடைக்கவில்லை. அது தான் அப்படியென்றால் சில விநாடிகள் உறவாடி, அவனால் பலவந்தமாக ஓய்வு கொடுக்கப்பட்டு மீண்டும் உறவாடுவதற்காக பத்திரப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ளும் துண்டுபீடி கூடக் கிடைப்பது அன்று பஞ்சமாகிவிட்டது. அதன் பின்புதான் பீடி வாங்குவதற்காகச் சில்லறையை எடுத்தான். அவனுடைய தேவையைப் பூரணப்படுத்தத்தானே அந்தக் காசுகள்?...

இரண்டு முட்டுக் கால்களையும் தன்னுடைய இரு கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு அவன் எழும்பினான்...எங்கோ மேய்ந்து கொண்டிருந்த அவனுடைய பார்வை திடீரென்று எதிர்ப்புறக் கடைமீது குத்திட்டு நின்றது. அந்தக் கடையை நோக்கித்தான் அவன் நடக்கத் தொடங்கினான். நடைதளர்ந்து போனதால் அவனால் நடக்கவே முடியவில்லை. தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். அவனுடைய கால்கள் மெது மெதுவாக எடுத்து வைக்கப்பட்ட போதும் அவனுக்கு அந்த உணர்வேயில்லை. மற்ற நாட்களிலெல்லாம் ஏன், இரண்டு கிழமைக்கு முன்பாகக்கூட அவன் சுழட்டி விடப்பட்ட பம்பரமாக அந்த இடத்தில் போவதும் வருவதும் வருவதும் போவதுமாய் இருந்தான். அன்று... அவனுடைய ஒவ்வொரு அங்கமும் எறும்புக்குரிய சுறுசுறுப்போடு இயங்கின. ஆனால் இன்று அவனையும் சேர்த்த அந்தப் பிச்சைக்கார கும்பலில் நீதியும் நேர்மையும் ஒழுக்கமும் உண்மையும் வாய்ந்தவன் யாரென்றால் அது இவனாகத்தான் இருக்கும். அதே கூட்டத்தில் உள்ள மாடசாமியைப்போல கண்ட கண்ட இடத்தில், வாய் வந்த வாக்கில் நல்லதோ, கெட்டதோ என்கூடப் பார்க்காமல் ஒரு நாளும் இவன் வார்த்தைகளைக் கையாளமாட்டான். ஏதாவது பேச நினைத்தால் கூடப் பேசுவதற்கு முன், பேச நினைத்ததை மெளனமாக, பத்திரமாகத் தனக்குள் அவைகளைத் தணிக்கை செய்து சரியாக்கிய பின்புதான் வெளியே விடுவான்... பீடியும் கையுமாய் குட்டிகளோடு கும்மாளம்

அடிக்கும் அதே மாடசாமியைவிட அசிங்கமான வார்த்தைகள் இவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் இவன் அவனைப்போல் நாக்கையிழப்பதேயில்லை. அதனால்தான் அவனுக்கு அந்தக் கும்பலிலேயே ஒரு நல்ல பெயர் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நிலைத்திருக்கிறது. கறுப்புநிறப் போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டது போல் கிடக்கும் அந்த சாலையைக் கடந்து எதிர்ப்புறக்கடையில் பீடி வாங்கிக் கொண்டான். ஐந்து சதத்திற்குக் கிடைத்த மூன்று பீடியில் இரண்டை பத்திரமாக மடியில் வைத்துவிட்டு, மிஞ்சியிருந்த ஒன்றை கையில் விருந்த சிமினி லாம்பில் பற்றவைத்தான்... அளவுக்கதிகமாக எரிந்து கொண்டிருந்த சிமினி லாம்பில் பற்றவைத்தான்... அளவுக்கதிகமாக எரிந்து கொண்டிருந்த சிமினி லாம்பு பீடியின் முனையைக் கறுப்பாக்கியது. பீடியைக் கண்டதும் அவனுடைய வாய் துடியாய் துடித்தது. ஆனால் மெதுமெதுவாகத்தான் பீடியை வாயருகே கொண்டு போனான். வாயில் வைத்து ஒரு இழுப்பு இழுத்துவிட்டு தன் இடத்தை நோக்கி நடந்தான். இன்று அவனுக்கு என்னவோ வந்து விட்டது போலும்! பீடியைக்கூட ஏனோ தானோவென்று தான் குடிக்கின்றான். புகையை விடுகின்றான். பழக்கத்திற்கு அடிமையாகி அதன் வேலைக்காரனாகிப் போன அவனுக்குப் பீடி குடிக்க வேண்டும் போலத் தோன்றும் போது பீடி குடித்தேயாகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவனுக்கு என்னவோ போலாவதோடு காலும் ஓடாது—கையும் ஓடாது. அவன் பீடி பிடிப்பதே தனி அழகுதான். கவர்ச்சியான ஒரு லாவகத்தோடு வீரர்களுக்கிடையில் சிறைப்பட்டுள்ள பீடியை வாயில் வைத்து அவன் ஒரு இழுப்பு இழுத்து விட்டுத் தன்னிஷ்டம்போல் புகையை வளையமாக—சுருள் சுருளாக—வட்டமாக குவியலாக விடும் அவன் இன்று மாறியேவிட்டான். ஏதோ குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. குடிக்கிறான்... அவ்வளவுதான். அவனிடம் போய் பீடி குடிக்கும் லாவகத்தையும்—ஸ்டைலையும் எதிர்பார்க்கலாமா? அப்படி எதிர்பார்த்தால் ஏமாற்றம்தான் கிடைக்குமென்பதை சொல்லவா வேண்டும்? ஏனென்றால் அவன்தான் அன்று அவனாக இல்லையே...

ஓ...அவன் இன்று இப்படி மாறிவிட்டான்?...

அந்த வீட்டுச் சுவரோரமாக பேஸ் மண்டில் சாய்ந்து கொண்டான். அவனுடைய தோற்றமே அன்று புதுவிதமாய்த் தோன்றியது...எண்ணெய் இல்லாததால் காய்ந்து பரட்டையாகிப் போன தலை மயிர், தன்னிஷ்டம் போல் முள்ளு முள்ளாய் வளர்ந்து ஒன்றை ஒன்று தொட்டுக் கொஞ்சி உறவாடும் தாடி மீசை; கிழிந்து போய் அழுக்காகித் துர்நாற்றத்தை வீசும் சாரம்—சட்டை இவையெல்லாம் அவனைப் பார்ப்பவருக்கு ஒரு அசிங்கத்தை உண்டு பண்ணினாலும் அவனை முன்பு பார்த்தவர்களால் தான் அவனுடைய மனக்கவலையை எடை போட முடியும். அந்தக் கவலைதான் அவனை, அவன் மேலேயே சிரத்தை கொள்ள விடாது தவிக்கப் பண்ணுகிறது. இல்லாவிட்டால் அவன் எப்படியிருப்பான்?

அடையப்பா...பிச்சை எடுப்பவனென்றாலும் அவன் சுத்தமானவன். நாள் தவறினாலும் குளிப்பு மட்டும் தவறாது. இருப்பது இரண்டு மூன்று உடுப்பானாலும் அதைத் துவைத்துத் துவைத்து தான் கட்டுவான். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் பகல் பன்னிரண்டு மணியைப் போல் அந்தத் தகர 'டின்'னை எடுத்துக் கொண்டு 'பிச்சை' வாங்கக் கிளம்பினானென்றால் நகரின் பிரதான வீதிகள்—சந்து பொந்து—மூலை முடுக்கு எல்லாவற்றையும் ஒரு அலக அலசி விட்டுத் திரும்பும்போது மணி நாலாகி விட்டாலும் 'டின்'னில் ஞாயமான சில்லறைகள் குவிந்து விடும்...அது தான் அவனுடைய வருமானமென்றாலும் ஓரிரண்டு சில்லறக்காசு சில நாட்களில் கிடைப்பதுண்டு. அது கிடைக்காவிட்டாலும் தினமும் சோறோ ரொட்டியோ கிடைப்பதுண்டு.

அவனுடைய மனம் வியாகுலத்தில் ஆழ்ந்து அழுங்கிக் கிடந்தது. இறைக்க இறைக்க நீர் ஊறுவதுபோல் நடந்ததை நினைக்க நினைக்க நெஞ்சத்தில் கவலை பெருகி வருகிறதே யொழிய அவனுக்கு எந்த விதமான ஆறுதலும் கிடையாது.

உயர்த்தப்பட்டிருக்கும் கைகளில் தொங்கும் இறைச்சியை எப்படியாவது கவ்வி விடவேண்டுமென்ற துடிப்போடு நாக்கை நீளமாக வெளியே தொங்கவிட்டுக் கொண்டு ஒரு நாய் எப்படித் துள்ளித் துள்ளி எம்புகிறதோ அதுபோல் என்றோ—எப்போதோ—நடந்து—முடிந்து அவனை விட்டு விலகி தூரத்திலிருக்கும் அந்த நினைவை அவனுடைய நெஞ்சம் எட்டி எட்டிப் பிடித்துக் கொள்கிறது, அவன் மறந்தாலும் அவன் நெஞ்சம் நினைக்கிறது—கலங்குகிறது. அந்தத் துன்பம் அவனுடைய இதயத்தை அடைக்கிறது... வார்த்தைகள் தடுமாறுகின்றன. கண்கள் கணப்பொழுதில் குளமாகின்றன... கீழ் முச்சு மேல் முச்சுப் பெருத்த சத்தமாய் வாங்கியது...வலது கையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான். நடந்து முடிந்து போன ஒன்றை வேசாகக் கிளறி விட்டு ஒதுங்கி நின்று வேடிக்கை பார்க்கும் அந்த நினைப்பே பொல்லாதது தான். அவனைத் தான் அந்த நினைப்பு என்னமாய் பாடு படுத்துகிறது?

அவனை முதன் முதலாக ஒரு மாதத்திற்கு முன்புதான் சந்தித்தான். அவனைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முயன்று தோல்வியே கண்டாலும் அவனைப் போல் அவளும் ஒரு அனாதையென்பதை அவனால் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. காற்றின் வேகத்தை எதிர்க்க மாட்டாது இடம் விட்டு இடம்தாவும் சருகுகள் போல அவளும் காலச் சுழலில் சிக்குண்டு எப்படியோ அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அந்த இடம் புதியது என்பதை அவள் பார்த்த ஒவ்வொரு உருவமும் அதன் நிழலும் அவளுக்குப் பறை சாற்றின...பூதாகார எச்சரிப்பில் பயந்து அவள் தடுமாறிய போது தான் அவன் ஏதோ தன்னுடைய சொந்த இடத்தைக் கொடுப்பது போல் 'பேவ் மண்டில்' அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே இடம் ஒதுக்கிக் கொடுத்தான். முதன்முதல் அவனைப் பார்த்த போது அவனுடைய விழிகள் அவனையும் மீறி அவளை பலவந்தமாக எடைபோட அதிசயித்து நின்றன...அவனுக்கே ஆச்சரியம் தான்...'அனாதையான அவளிடம் இப்படி ஒரு அழகையா பிரம்மா தூவி விட்டிருக்

கிறான்?'..... அழகு யாருக்கும் உரித்தான சொத்தல்ல என்பது அவனுக்குத் தெரியாது போலும்!

தன் ஊன்று கோலைப் பறிகொடுத்து விட்டு, நடக்க முடியாமல் தடுமாறும் ஒரு நொண்டியைப் போல் தடுமாறிய அவளுக்கு அவன் தான் எல்லாவிதத்திலும் கை கொடுத்து உதவினான். ரொட்டியோ—சோறோ கொடுப்பது, வெள்ளியன்று பிச்சையெடுக்கக் கூட்டிச் செல்வது—ஆற்றுக்குக் குளிக்கக் கூட்டிப் போவது—தூங்கும் போது 'கௌரவமானவர்கள்' என்ற போர்வையில் உலவும் காமவெறியர்களிடம் இருந்து பாதுகாப்பது—இப்படி அவன் அவள் வாழ்வில் ஒரு ஸ்திரமான இடத்தைப் பெற்று விட்டான். எழும்பி நடக்க முயலும் ஒரு குழந்தை தன் தந்தையின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு தத்தித் தத்தி நடப்பதுபோல் தான் அவள் அவனுடைய துணையோடு வாழ்ந்து வந்தாள்.....

அவனுடைய பார்வை அவளை மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பார்வையின் உஷ்ணம் அவளுடைய இதயத்தில் புகுந்து உணர்த்தினாற்போல் அவள் 'டக்'கென்று திரும்பிப் பார்த்தாள்...

"ஏன் அப்படி முழுங்கிடுற மாதிரி பார்க்கிற?" அவள் தான் கேட்டாள்.

அவளுடைய கேள்விக்குப் பதில் கூறாது லேசாகச் சிரித்தான். அப்போது தான் அவளால் அவன் பார்த்ததன்—சிரித்ததன் காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.... நெஞ்சை விட்டு சேலை முந்தானை விலகியதால், அவளுடைய மெல்லிய சில்க் ரவிக்கையில் குத்திட்டு நிற்கும் மார்பகங்களைத் தான் அவன் பார்த்தான்... வெட்கத்தோடு அவசர அவசரமாக முந்தானையைச் 'சரி' செய்து கொண்டாள். ஆனாலும் அவனுடைய பார்வை அங்கேதான் குவிந்திருந்தது. அவன் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவள் மௌனமாக இருந்த போதும் அவனை முறைப்பது போன்ற ஒரு குறிப்பு வெளிக் கிளம்பும் அவள் முகத்தில். அப்போ

தெல்லாம் அவன் முகத்தில் ஒரு புன்னகை மலரும்—'ஒன்ன நா ரசிக்காம வேற யார் ரசிப்பா! அதோட நாந்தானே ஒன்ன கட்டிக்கப் போறேன் அது தெரியாதா, ஒனக்கு?' என்று கேட்பது போல்.

அவனுக்கு அவனைக் கட்டிக் கொள்ள ஆசை தான். அவன் மீது அவன், தன் பார்வையை தேக்கும் போது, அவன் நெஞ்சில் விரிந்து மலரும் நினைப்பு, எண்ணம் எல்லாம் அவனை மனைவியாகவே நினைக்க வைத்தது. அவர்களைப் பார்த்தவர்கள் கூட அவளையும் அவனையும் கணவன் மனைவியாகவே கணித்தார்கள். அதை அத்தாட்சிப் படுத்துவது போல் என்றோ நடந்து முடிந்த ஒரு சம்பவம் அவனுடைய நெஞ்சில் லேசாக—நீளமாக—மெல்லியதாக ஒரு கோடிட்டது போல் தோன்றி மறைந்து போகும்...ஒரு வெள்ளியன்று பிச்சை வாங்கப் போனபோது ஒரு கடை முதலாளி அவனிடம், 'என்னா கறுப்பா...எப்ப இதப் புடிச்ச?' என்று கேட்டு விட்டார். அவனால் அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. ஆமாம் என்பது போல் சிரித்தான். அவர்களுக்கு அவன் அவனுடைய மனைவியாகத் தெரிந்தால் போதுமா, என்ன? அவளுக்குத் தெரிய வேண்டாமா? ஓ...அவனிடம் அதை எப்படிச் சொல்வது?

அதை எப்படியாவது கேட்டுவிட வேண்டுமென்று அவன் துடியாய்த் துடித்த போதிலும் ஏனோ அவன் கொஞ்சம் தயங்கினான்...கேட்கும் போது அவன் ஏதும் சொல்லி விட்டால்? சொல்ல மாட்டான் என்று அவன் இதயம் அடித்துச் சொன்னபோதும், அவன் பயப்படவே செய்தான். எப்படியாவது கேட்டுவிட வேண்டுமென்றே ஒரு துணிவோடு அவனைப் பார்க்கும் போது, தொண்டை வரை பாய்ந்து வரும் வார்த்தைகள் ஏனோ திடீரென்று தடைப்பட்டுவிடும். கேட்க வேண்டுமென்று எவ்வளவு அவசரமாக அவனைப் பார்க்கிறானோ அதே அவசரத்தோடு பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்வான்...அவனைப் பார்ப்பதும் குனிவதும் பார்ப்பது மாகத் தடுமாறிப் போனான். அன்று அவன் கேட்க முந்

பட்ட போதெல்லாம் அவனைத் தயக்கம் பிடுங்கித் தின்ற போதும் உடுத்த நாள் துணிந்து கேட்டே விட்டான்...

“நா ஒன்ன கட்டிக்க ஆசப்படுறேன்!”

“என்னா சொன்னே என்னைக் கட்டிக்கப் போறியா? தூத்தேறி, ஆசயப்பாரேன் ஆசய...கட்டிக்கப் போறாறாமே. அஞ்சு காசுக்கு வக்கத்த பயலுக்கு வந்த ஆசயப்பாரேன்... ஒன்னய சொல்லிக்குத்தமில்ல...ஓசி சாப்பாடு, அப்புடி திமிருல கேக்கவைக்குது...வேறொண்ணுமில்ல...” அவள் காறித் துப்பினாள்.

எதிர்பாராத நேரத்தில் திடீரென்று அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட வார்த்தைகள் கூரிய அம்பு போல் பாய்ந்து அவனுடைய இதயத்தைத் துளைத்து நின்றன. அவள் அப்படிப் பேசுவாள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அடேயப்பா! அவ்வளவு பெரிய கசப்பான, வெறுப்பான வார்த்தைகளை எப்படித்தான் தனது இதயத்தில் அடக்கி வைத்திருந்தாளோ? அவன் கேட்டது ஒரு குற்றமா, என்ன? அப்படி அவன் என்னதான் பெரிதாகக் கேட்டுவிட்டான்? உயிருக்கு உயிராய் அவளுக்குக் கை கொடுத்து உதவினானே! அதையுமா அவள் மறந்து விட்டாள்?

‘சீச்சி இனிமே ஒன்ட மூஞ்சியில முழிக்கவே கூடாது’ என்று சொல்லி விட்டு எங்கோ போனவள் தான். உணர்வுகள் இல்லாது ஒரு பிணம் போல் தான் அன்று அவன் இருந்தான். அன்று மட்டுமா? அதற்குப் பின்னரும் அப்படித் தான்...

கடைசியாக ஒரு ‘தம்’ இழுத்து விட்டுப் பீடியை வீசினான். ரோட்டில் எரிந்து கொண்டிருந்த பீடித் துண்டைப் போல் அவனுடைய மனம் எரியத் தொடங்கியது.

எப்போதோ ஒரு நாள் இரவு, சாப்பிடுவதற்கு ஒன்றுமே கிடைக்காது தவித்தபோது, யாரோ ஒருவர் அவனிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்த ‘ரோட்டி’யை அப்படியே அவனி

டம் கொடுத்து விட்டு, 'சாப்பிட்டு விட்டேன்' என்று ஒரு பொய்யைச் சொல்லிப் பட்டினியோடு படுத்து விட்டான். அன்றிரவு படுக்கையில் பசியோடு வளைந்து நெளிந்து கொண்டிருந்தது அவளுக்குத் தெரியுமா? இன்னொரு நாள் இரவு அவளுக்குக் காய்ச்சல் நெருப்பாக அடித்தது. அவளால் எழும்பவோ, நடக்கவோ முடியவில்லை... 'அய்யோ... அம்மா' என்று மட்டும் அவளால் முனங்க முடிந்தது. அவளின் நிலை கண்டு கலங்கிப் போனான்... மாத்திரை இரண்டு வாங்கிக் கொடுக்கலாமென்றால் கையில் காசில்லை. கடைசியில் சில்லறைக்காக அன்றிரவு டவுன் முழுவதும் அலைந்து திரிந்து சில்லறை தேடி மாத்திரை வாங்கி ஓட்டல் ஒன்றில் சுடுதண்ணீர் கொஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டான். பிறகு சுடுதண்ணீரில் மாத்திரையைக் கலக்கி அவளுடைய தலையை தன் மடியில் வைத்து வாயைத் திறந்து அந்த மருந்தை ஊற்றினானே—அதையுமா அவள் இதயம் மறந்து விட்டது?

அன்றிலிருந்து தான் அவன் 'அவனாக' இல்லாது வேறு யாராகவோ மாறிவிட்டான்.

தன் ஒத்தக்காலை ஒரு பக்கம் இழுத்து—இழுத்து அவசர அவசரமாக 'அவனை'க் கடந்து நடந்து கொண்டிருந்த 'நொண்டியன்' அவனை ஏளனமாகப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னான்...

“என்னலே ஒரு மாதிரியா இருக்கே. அவள நெனைச்சி கிட்டா? அட பயித்தக்காரா! அவபோனா இன்னொருத்தி; அதுதான் வாழ்க்கை! அது தெரியாம நீ கவலப்படுறே!”

அவனுக்கென்ன. 'லேசாக' எதையும் சொல்லிவிடுவான். கால் விஷயத்தில்தான் ஒரு கால் நொண்டியே தவிர மற்ற விஷயத்தையெல்லாம் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டான். இப்போது கூட அவன் அவசரமாக 'எங்கோ' தான் போகின்றான்...

இப்போது அவனுடைய பார்வை அந்த வீதியை மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. தூரத்தே யாரோ ஓடி வருவது

தெரிந்தது. அவனுடைய சிந்தனைகள் கேள்விக்குறியாய்க் குத்திட்டு நின்றன. 'அவ ஏன் இங்கே ஓடிவாறா?'

அவள் அவனருகிலேயே வந்துவிட்டாள்...

"என்ன மன்னிச்சு! இந்த ஊர் பழகிடுக்கேங்கிற நெனைப்பில் இது கொழுத்து கொஞ்சம் இதா பேசிட்டேன். வேறொண்ணுமில்ல, எல்லாம் பட்டாதான் தெரியும்னு பெரியவங்க சொல்வாங்க!... எதுக்கு சொல்லி வைச்சாங்க? என்னமாதிரி ஆளுகளுக்காகத்தான்!... ஏன்னா நீ பார்த்த பார்வையில் வேறு யாருமே பார்க்கல்ல, எல்லா பயலும் என்ன அப்படியே தின்னுபுடுற மாதிரிப் பார்க்கிறான். இப்ப கூட கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி நா ஒக்காந்து இருக்கையில் ஒருத்தன் நகண்டு நகண்டு வந்தான். நா ஒரே ஓட்டமா ஓடி வந்துட்டேன். இனி எங்கயும் போக மாட்டேன். என்ன சட்டிக்க..."

அவளுடைய இதயம் 'பட' 'பட'வென்று அடித்தது. பெருத்த சத்தமாய் மேல் மூச்சு வாங்கியது.

அவன் சொன்னான்... "இதுல என்னா மன்னிக்க இருக்கு? ஒன்னய சந்தோசமா நா கட்டிக்கிறேன். ஆனா ஒரு சங்கத...இனி நா பிச்சையெடுக்கிறதில்லன்னு நெனைச்சிட்டேன். அதுவும் ஒரு பொழப்பா? கையிருந்தும் காலிருந்தும் பொழைக்க முடியாதா!... என்னமோ இவ்வளவு நாளும் நா முட்டாளா வாழ்ந்துட்டேன் முடிஞ்சது முடிஞ்சிப் போச்சி. இனியாச்சும் நாம ஒழெச்சிச் சாப்பிடுவோம். அதுதான் நல்லது..."

அவள் அவனைப் புதிய மனிதனாகப் பார்த்தாள்.

"நா இதை திடீர்னு சொல்லல்ல...திடீர்னு இப்படி ஒரு முடிவு எடுக்கல்ல... ரொம்ப நாளா இருந்திச்சி... ஆனா ஒன்னயப் பார்த்ததும்தான் எனக்குத் தைரியம் வந்திச்சி. அதுக்குப் பொறகுதான் நான் துணிஞ்சி இந்த முடிவெடுத்தேன்!" அசைக்க முடியாத ஒரு நம்பிக்கையோடு அந்தக் குரல் ஒலித்தது.

“.....” அவள் மௌனம் தொடர்ந்தது.

“என்னா பேசாம இருக்க?” என்றவன் அவளுடைய கன்னத்தை லேசாகக் கிள்ளிவிட்டு, “நமக்குப் பொறக்கப் போற பயலுக்காகவாவது நாம ஒழைச்சேயாகணும் தெரியுதா?” என்று சொல்லிச் சிரித்தான். வெட்கத்தால் அவள் ஒதுங்கியபோது அவன் அவளை அப்படியே இருக்கைகளால் அங்கும் இங்கும் அசைய முடியாது சிறையிட்டது போல் அணைத்துக் கொண்டான்.

தேவீக்கள் ...

இந்த இரண்டு நாட்களாக அம்மாசிக்கிழவன் சிரிக்கவே இல்லை. அவன் சிரித்தே இரண்டு நாட்களாகிவிட்டது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புவரை சிரிப்பு முகமாக காட்சி அளித்த கிழவன், சிரிக்காததற்குக் காரணம் அவன் சிரிக்க வில்லை என்றல்ல, அவனால் சிரிக்க முடியவில்லை. அவன் சிரிக்க வேண்டும் என்று நினைத்து விட்டு, தான் அப்படிச் சிரித்தால் தன்னுடைய துயரத்தை மூடிமறைத்து விடலாம் என்கின்ற நம்பிக்கையோடு சிரிக்க முயன்று, அவனால் தோல்வியைத்தான் தழுவிக்கொள்ள முடிகிறது...

தன்னுடைய இதயத்துள் நிலத்தில் ஊறும் நீரைப்போல் பீறிட்டுக் கிளம்புகின்ற துயரத்தை எப்படி மறைப்பது என்றே தெரியாமல், கிழவன் ஆக்ரோசமாக சிந்தித்துப் பார்க்கின்றான். அப்படி நினைத்துப் பார்க்கும்போது நெஞ்சம் கலங்கி வருவதோடு, அதைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாய் கண்களும் கலங்கி நிற்கின்றன. கிழவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை! கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு விடையெழுதத் தெரியாமல் தடுமாறும் மாணவனைப் போல் கிழவன் தடுமாறுகின்றான்!

இந்த இருபது வருடங்களாக வாழ்க்கை என்பது ஒன்றுமே இல்லாத வெற்றுப்பெட்டி என்றோ—குழந்தைகள் விளையாடுகின்ற பந்து விளையாட்டு என்றோ—நினைத்து இறுமாந்து எக்களித்து வாழ்ந்துவிட்ட கிழவனுக்கு இன்றுதான் எல்லாமே புரிய வந்தது. புரிந்து என்ன செய்வது? இந்த வாழ்க்கை விளையாட்டில் இன்றா? நேற்றா? இருபது

வருடங்களாக வேலை செய்து சம்பாதித்த கிழவன், தனக்
கென்று எதையுமே சேர்க்காது, சென்று கொண்டிருந்த
காலத்தையும் மதிக்காது, வாழ்ந்ததாக நினைத்து அழிந்து
போனதை, அந்த முட்டாள் தனத்தை, இப்போதுதான்
தெரிந்து கொண்டான். அப்போதெல்லாம் காலத்தை
மதிக்காது, அந்தக் காலத்தையே மிதித்து, நசுக்கி சிரித்து
வாழ்ந்த கிழவனையே இன்று இந்தக் காலம் மிதித்து நசுக்
கத் தயாராக இருக்கிறது.

அன்றெல்லாம் கிழவன் தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு ஒரு
துணையைத் தேடாது அதற்கு அவசியமில்லாதவாறு
வாழ்ந்துவிட்டு, இப்போது வாழ்வதற்கே வழிதெரியாது
தவிக்கின்றான்... தன்னுடைய இந்த நிலையை யாரிடம்
சொல்வது? அப்படி யாரிடமாவது சொன்னாலும் முகத்தில்
'சீ'யென்று காறித்துப்பமாட்டார்களா... என்ற அச்சம்
கிழவனுடைய நெஞ்சைப்பிடித்து, இழுத்து வதைக்கிறது.
வேறு என்ன? இருபது வருடங்களாக வாழ்ந்த கிழவன்
இன்று தன்னுடைய நிலையைச் சொன்னால் அவர்கள்.....

“இருபது வருசமா செரைச்சியே அம்மாசீ! இப்ப
என்னத்த மிச்சம் வைச்சிருக்க? மாசா மாசம் வாங்கிற
சம்பளத்தில் கள்ள குடிச்ச. அதோட அந்த தேத்தண்ணிக்
கடையில கெடைக்கிறதை அள்ளி தின்ன... நாளைக்கி
வேணும் நெனைக்கிறதில்ல... ஏன்? அன்னைக்கே
நெனைச்ச ஒரு கல்யாணம் காச்ச பண்ணி ஒரு வீட்டுல
இருந்திருந்தா, இந்தக் கரச்ச வருமா? இப்படி நடுறோட்டுல
குந்திக் கெடக்கணுமா?...”

என்று கேட்டு விட்டால்! அவர்கள் அப்படிக்கேட்டு
விட்டால் கிழவனால் பொறுக்க முடியுமா? முடியாது!
தரையில் விழுந்த மீனைப்போல் தடித்தே விடுவான்! இன்று
என்னதான் செய்யமுடியும்? எல்லாமே காலம் கடந்து
விட்டதாகிவிட்டதே... இந்தக் காலம் கடந்ததும் செத்த
பிணமும் ஒன்றே என்று கிழவனுக்குத் தெரியுமா?... அவ
னுக்கு தெரியாது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இல்லா

விட்டால் இந்தக் கிழவன் ஏன் தன்னுடைய வயதைப்போல் வளர்ந்து முடிவுற்றதை நினைத்துப் பார்க்கின்றான்! இவ்வளவு காலமும் நிழலில்—நிழல் போன்ற வெறுமையில் வாழ்ந்துவிட்ட கிழவன், இப்போது அந்த நிழலிருந்து விடுபட்டு விட்டு அதோ பூட்டிக்கிடக்கிறதே அந்த வீட்டு வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தாலும் ஏனோ தெரியவில்லை. அவனுடைய நெஞ்சு—நெஞ்சு மட்டுமா? முழுத்தேகமே 'தக' 'தக'வென்று எரிகிறது. இதயம் கொதிக்கும் உலை போல் கொந்தளிக்கிறது...

இந்த இரண்டு நாட்களும் வானக் கூரையில் வாழ்ந்து விட்டதில் புதிய புதிய அனுபவங்கள் கிழவனுக்குத் தெரிந்தாலும் அவன் என்னமாய் மாறிப்போனான்?...

கிழவனுடைய தேகம் முழுவதும் வரிக் குதிரையைப் போல் காய்ந்த முந்திரிக் கோடுகளாக சுருங்கிக் கிடந்தது. அவன் மிகவும் தளர்ந்து போய்விட்டான். அது வயதின் காரணமோ வாழ்வின் காரணமோ தெரியவில்லை! கிழவன் கிழிந்த சட்டையும் இடுப்பில் வேட்டியும் கட்டியிருக்கிறான். வேட்டி என்ன நிறமோ? புதிதாக வாங்கும்போது வெள்ளை வெளேரென்று இருந்தது. இப்போதோ காய்ந்த மண்ணின் நிறமாக, கூடவே வியர்வை நாற்றத்தையும் அள்ளி வீசியது. அட... கிழவன் காலுக்கு சப்பாத்து போட்டிருக்கிறானே! ஆமாம் அவன் காலுக்குப் போட்டிருக்கும் சப்பாத்து தேய்ந்து, கிழிந்து, அதன் முன் பக்கமாய் கால் விரலொன்று நீட்டிக் கொண்டிருப்பது, ஓட்டுக்கு வெளியே தலையை நீட்டுகின்ற ஆமையைப்போல் தெரிகிறது!...

இப்போது வீதியில் 'தட' 'தட'வென்று சத்தம் கேட்கிறது! கிழவன் திரும்பிப் பார்க்கின்றான். மலையாண்டி முனிசிபல் குப்பை வண்டியை—கை வண்டியை—தள்ளிக் கொண்டே வருவது தெரிகிறது. திடீரென்று அவன் அந்த வண்டியை நிறுத்துகின்றான். அவன் வண்டியை திடீரென்று நிறுத்தியதற்கு காரணமே கிழவனைப் பார்த்து விட்டதால் தான். அப்போடு பேசவேண்டும் என்கின்ற நினைப்பில் தான்

வேலை முடித்து வீட்டுக்கு போகும் வழியில், வண்டியை நிறுத்தி கிழவனையே பார்க்கின்றான்.

மலையாண்டிக்கு முனிசிப்பலில் தான் வேலை! அவன் இந்தப் பதினைந்து வருடங்களாக குப்பை வண்டியை தள்ளித் தள்ளி, கூடவே தன் வாழ்க்கை வண்டியையும், தள்ளித் தள்ளி அந்த வாழ்க்கையில் எட்டுப் பிள்ளைகளை பெற்றது தான் மிச்சமே தவிர, வேறு எதுவுமே அவனிடம் இல்லை.

“அது சரி அம்மாசி! இப்படி பைத்தியக்காரன் மாதிரி நடுரோட்டுல குந்திக் கெடந்தா எல்லாம் சரியாப் போயிருமா? கொஞ்சம் ரோசனை பண்ணிப்பாரு...நடந்ததை மனசில இருந்து தூக்கி வீசிட்டு இனி ஆகிற வேலை பார்க்க வேண்டியது தானே!”

வீதியில் சிறிப்பாய்ந்து ஓடுகின்ற பஸ்ஸை பின் தொடர்ந்து எறும்புகளைப் போல் சார்களும் லாரிகளும் ஓடுகின்றன.

“என்னா அம்மாசி தாத்தா! நா பாட்டுக்கு கேட்டு கிட்டு நித்திரே... நீங்க பாட்டுக்கு ஒன்னும் தெரியாத மாதிரி ரோசனை பண்ணுறீங்க...” மலையாண்டி சத்தம் போட்டதால் கிழவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் தவித்தான். பிறகு அவன் பயந்து போனவனாக மெதுவாக காதுக்குக் காது ரகசியம் பேசுவதுபோல் பதிலிறுத்தான்...

“என்னப்பா செய்யிரது? ரெண்டு நாளைக்கி முந்திதான் பென்சன் வாங்கினேன். வேலை இல்ல...இப்ப என்ன செய்யிரதுன்னு தெரியல்ல...ஆஸ்பத்திரியில வேலை செய்யிர நான்ல, ஆஸ்பத்திரி கிட்ட இருக்கிற தேத்தண்ணி கடையில் தான் இருந்தேன்! ஒனக்குத்தான் அந்த தேத்தண்ணி கடைய தெரியுமே...நான் ஏன் அங்க போனேன்னா வேறு வழியில்லாமா தான்! அன்னைக்கி கை நெறைய சம்பளம் வாங்கினேன். அந்தக் கடையில சாப்புட்டேன். தூங்கி

னேன். இப்ப கையில் காசும் இல்லை! தொழிலும் இல்லை! இனி அந்த தேத்தண்ணி கடையில் போயி சாப்பிடுரதோ— தூங்கிரதோ நல்லதா...? அது ஞாயம் இல்லாத வேலை... அதனாலே தான் நா இங்கன கெடக்கிறேன்! வேற என்னா செய்ய? நீயே சொல்லேன்—எனக்கு வீடா இருக்கு போறதுக்கு?...’’

கிழவன் இப்போது மலையாண்டியிடம் கடைசியாகக் கேட்டானே அந்தக் கேள்விதான் கிழவனுடைய இதயத்தில் விசுவரூபமாய் எழுந்து நிற்கிறது! அவன் மலையாண்டியின் முகத்தை முகத்தைப் பார்க்கின்றான், அப்படி அவனைப் பார்க்கின்றபோது—அப்போது அவனுடைய இதயத்தில் ‘இவனாவது வா வென்று கூப்பிடுவானா’ என்ற எண்ணம் மலர்ந்து படிப்படியாய் உயர்ந்து கோபுரமாய் நின்று ஏனோ நொடிப்பொழுதில் இடிந்து சரிந்து தரைமட்டமாகிறது!

“நீங்க நெனைக்கிறமாதிரி எனக் கிட்ட வசதி இருந்தா எப்பவோ ஒங்கன கூட்டிக்கிட்டு போயிருப்பேன். ஆனா இங்க தான் நம்ம பொழப்பு நாரிக் கெடக்குதே—கறக்கிறது ஒலக்கு ஒதைக்கிறது பல்லுபோகங்கிற மாதிரி என்ன செய்யிரது? நான் மட்டும் தனியா இருந்தா பரவாயில்ல.. அங்கதான் வீட்டுல ஒரு டசன் மலைமாதிரி கெடக்கே! அந்த சனியன்கள பார்க்கவே நம்மால முடியல்ல...” என்று மலையாண்டி கையை விரித்து விட்டான்.

கிழவனுக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை... தான் இறந்தால் தன்னைத் தூக்கிப் போவதற்காகவாவது நாலுபேராவது வரமாட்டார்களா? இந்தப் பிணங்களை தூக்குவதே வேலையாய்—எத்தனையோ பேரின் பிணத்தை தூக்கித் தூக்கி பிழைத்து வந்தவன், என்றாவது ஒரு நாள் செத்துவிட்டால் அன்று தன்னுடைய பிணத்தை தூக்கவாவது யாராவது இருப்பார்களோ, என்னவோ? அவன் தன்னுடைய இறுதி காலத்தை நினைத்துக் கலங்கினான்! அது நியாயமான கவலைதானே! இப்போது அவனுடைய நிகழ்காலமே இருண்

டிருக்கும் போது இனி எதிர்காலம் எப்படி இருக்குமென்று யாருக்குத் தெரியும்?

“சரி நா வாறேன் எனக்கும் வேல இருக்கு” என்றவாறு மலையாண்டி நடக்கின்றான்.

அவன் நடக்க நடக்க வண்டியும் நடப்பதுபோல் அவனுடைய எண்ணங்கள் அவனுடைய மனக்கண்ணின் முன்னே நடமாடுகின்றன.

‘இந்தக் கிழவன் என்னுடைய வீட்டுக்கு வருவதற்கு ஆசைப்படுகிறான். நானும் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம் தானே... கூட்டிக் கொண்டுபோய் ஒரு பிடி சோறு போடுவதில் ஒன்றும் இங்கே குடிமுழுகிவிடாது. ஆனால் கிழவனிடம் ‘விசயமே’ இல்லையே! அதனால் ஏன்தான் வீதியில் கிடக்கும் சனியனை மடியில் தூக்கிப்போட்டுக் கொள்வான். நம்முடைய கெட்ட காலம் வீட்டில் வந்து மண்டையைப் போட்டுவிட்டால்...’

கிழவன் இரண்டு முட்டுக் கால்களையும், கைகளால் பிடித்துக்கொண்டே எழும்பி நிற்கின்றான்.

அவன் நிற்கின்ற கடைக்கு எதிர்ப்பக்கமாய்—வீதிக்கு அப்பால்—வீதியோரமாக வண்டியில் கட்டப்பட்டிருந்த மாடொன்று கீழே நிலத்தில் படுத்தவாறு வாயை அசைத்து அசைத்து அசை போடுவதுபோல் கிழவனுடைய மனசுத் தன் வாழ்க்கை நினைவுகளை அசைபோட்டுப் பார்த்துக் கொள்கின்றது...

இந்த அம்மாசிக் கிழவன் கிட்டத்தட்ட இருபது இருபத்தைந்து வருடங்களாக மாத்தளை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் தான் வேலை செய்தான். வேலை என்றதும் ஏதோ பெரிய வேலை என்று நினைக்கிறீர்களா? அப்படி யொன்றும் பெரிய வேலை இல்லை! ஆஸ்பத்திரியைக் கூட்டிப் பெருக்கித் துப்பரவாக்குவதும்—வார்டுகளை கழுவுவதும் போன்ற சில்லறை வேலைகளோடு பிரதான வேலையாக ஆஸ்பத்திரி

யில் செத்தவர்களை வார்டிலிருந்து பிணக்காம்பராவுக்குத் தூக்கிப்போவது, யாரும் திரும்பப் பெறாத பிணத்தைப் புதைப்பது இப்படி எல்லாமே அவனுடைய வேலைதான்!

அவன் செத்த பிணங்களைத் தூக்கியதே தனிக்கதை!

இந்த இருபது வருடங்களாக வேலை பார்த்த அவன் எத்தனையோ பிணங்களைத் தூக்கியிருக்கின்றான்! அடேயப்பா... எத்தனை பிணங்கள் வாயும் வயிறுமாய்—பலூன் வெடிப்பதுபோல் திடீரென்று செத்தவரே—பச்சைக் குழந்தைகளை—கிழட்டுத் தேகங்களைத் தெரியாத முகங்களை—தெரிந்த முகங்களை இதுபோன்ற பிணங்களை கிழவன் தூக்கும்போது அவன் பயப்படவோ—நடுங்கவோ இல்லையென்றாலும், அதற்குக் காரணமே, தான் வலது கையில் போட்டிருக்கும் 'மந்திர தாயத்து' என்று நினைத்தாலும்—ஏனோ தெரியவில்லை, ஒருநாள் கிழவன் அழுதேவிட்டான்...

சரியாகப் பன்னிரண்டு வருடத்திற்கு முன்பு ஒருநாள் கிழவன் பிணம் தூக்கச் சென்றபோது என்னமாய் அழுதான்! பின் அழாமல் சிரிப்பானா என்ன? அன்று பெற்ற தாயை அல்லவா பிணமாகத் தூக்கிச் சென்றான். தன் தாயையே தானே பிணமாகத் தூக்கிச் செல்லக்கூடிய துர்ப்பாக்கிய சந்தர்ப்பம் தான் கடமையில் இருந்த ஒரு நாளில் ஏற்பட்டு விட்டதை நினைத்து இன்றுகூட கிழவன் அழுவான்! அப்போது அவனுடைய கண்கள் கலங்கிக்கால்கள் நடுநடுங்கும்...

அவனுடைய ஒரே உறவான அந்தத் தாய் இறந்த பின் தனிமையாக வாழ்ந்த கிழவன் இன்று யாருமில்லாத அனாதையாக நடுத்தெருவில் நிற்கின்றான்...

“இந்தர் பாருங்க! ஒங்களதான்... ஒரு முக்கியமான சங்கதி—வெரசா வந்து கேளுங்க...” என்று மலையாண்டியின் மனைவி அலமேலு சாப்பிட வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் தன் கணவனைப் பார்த்துக் கெஞ்சலாகக் கேட்கிறாள்.

மலையாண்டி கோவிக்கின்றான்... “என்னா எலவு சங்கதியோ? சொல்லித்தொல...ஒனக்கு எந்தநாளும் சங்கதிதான்! சங்கதி சொல்லாட்டிதான் பொழுது போகாதே...”

“வேறொண்ணுமில்ல நம்ம அம்மாசி கெழவன் வெசய மாத்தான்! ஏன்னா அவன பத்தி இன்னைக்கிதான் முக்கியமான சங்கதி ஒண்ணு தெரிஞ்சிச்சி... ரெண்டு நாளைக்கி முந்திதானே அவன் பென்சன் வாங்கினான். அவனுக்கு சேர வேண்டிய கவுருமெண்டு பென்சன் - பரவுடமெண்ட் பென்சன் நெறைய இருக்காம். அத எடுக்கிறதுன்னா கிழவன் சாக முந்தியே எழுதி எடுக்கணும். எப்படியும் ஆயிரத்துக்கு மேல தேரும். இப்ப எழுதினா இன்னும் ரெண்டே மாசத்திலே பணத்தை வாங்கிடலாம். அதனால நீங்க ஒடனே போயி கெழவனை வீட்டுக்குக் கூட்டிகிட்டு வாங்க. நம்ம வீட்டுல வைச்சுக்குவோம். மாசா மாசம் அவன் எடுக்கிற பென்சன் காசில அவன்வூட்டு சாப்பாட்டு செலவ சமாளிச்சுக்கலாம். படுக்கிறதுக்குத்தான் இந்த வீட்டுல கஷ்டம்னாலும், கொஞ்ச நாளைக்கி வீட்டு உள்ளே படுக்க வைப்போம். அப்பறம் வெளிய வராந்தாவுல படுக்க வைச்சிரலாம்” என்றவள் கணவனை அவசரப்படுத்தினாள்.

“ஏன் பாத்துகிட்டு நிக்கிறீங்க! வெரசாபோயி கெழவன கூட்டிக்கிட்டு வாங்க? இல்லாட்டி வேற யாரும் கூட்டிகிட்டு போயிருவாங்க.” மலையாண்டிக்கு சந்தோஷத்தில் எதுவுமே புரியவில்லை.

“ஏண்ட நீ இம்புட்டு நாளா இதை சொல்லல்ல? பொம்பளன்னா இப்படித்தான் புருசனுக்கு ரோசண சொல்லணும்! சும்மா புள்ளய பெத்துக்கிட்டு இருந்தா போதுமா?”

அவன் வீட்டைவிட்டு வெளியே நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஓடுகின்றான். அலமேலுவின் உள்ளத்தில் சந்தோசம் பொங்கிக் கடல் நுரைகளளப்போல் வழிகின்றது.

தூரத்தில் ஐந்து மணி சங்கு ஒலிக்கும் சத்தம் தெளிவாகக் கேட்கிறது!

ஓ... கிழவன் வந்துவிட்டானே!

பின் வராமல் இருப்பானா என்ன! இதுபோன்ற அழைப்பை தனக்கு யாராவது விடுக்கமாட்டார்களா என்று இதயத்தில் ஏங்கிப் புழுங்கிக் கலங்கியவன்தானே அவன்!

கிழவன் சிரித்துக் கொண்டே வருகின்றான்!

“ஆயா நம்மலுட்டுக்கு யாரேர் வாராங்க.” மலையாண்டியின் மகன் ஒருத்தன் கிழவனுடைய வரவை அறிவிக்கின்றான்.

“அவன் தன்மீது பிறந்த இந்த திடீர் உறவைப் பற்றி நினைக்கவே இல்லை. இந்த உறவென்ற போர்வையில் என்னென்ன நடக்கிறது. என்னென்ன ஒளிந்திருக்கிறது... என்பதெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியவே தெரியாது!”

கிழவன் மலையாண்டியின் வீட்டில் முதல் முதலாக கால் வைத்தபோது சந்திரத்தரையில் கால் வைத்த நீல் ஆம்ஸ்ட்ரோங்கைப் போல் பெருமிதமும் பெருமையும் அடைகின்றான்.

அந்த வீட்டின் உள்ளே மலையாண்டியின் நாலாவது மகன் அவசர அவசரமாக ஸ்கூல் பாடத்தைப் படிக்கின்றான்.

“முணாம் பாடம் தேனீக்கள்”.

கிழவன் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

தேனீ வளர்ப்பது சிறந்த பொழுதுபோக்கு. தேனீயை மனிதர்கள் தேனுக்காக வளர்க்கிறார்கள்.

அந்தப் பாடம் தொடர்கிறது...

(வீரகேசரி 15-7-71)

ஒரு கதாபாத்திரத்தின் முடிவுறாத கதை

1

அக்கம் பக்கத்து காம்பராக்களிலிருந்து தன்னிடம் கதை கேட்க வந்திருக்கின்ற பிள்ளைகளைப் பார்க்கின்ற போது, தானும் அவர்களைப் போலவே சின்ன வயதில் பாட்டியிடம் இனிக்க இனிக்கக் கதை கேட்டது—அவர்களைப் போலவே முடிவில்லாமல் விளையாடி விளையாடிக் களித்தது எல்லாம் படிப்படியாய்க் கிழவனுடைய நெஞ்சில் வந்து மோதுகின்றன...

சின்ன வயதில் தன் பாட்டியைக் 'கோணக்காலை நீட்டிக் கதை சொல்லு பாட்டி, என்று வற்புறுத்தி, வற்புறுத்திக் கேட்ட கதையெல்லாம் மிட்டாயைப் போல் இனித்த போது, தன்னுடைய வாழ்க்கைக் கதை மட்டும் வேப்பங்காயைப் போன்று கசக்கிறதே என்று நினைத்தபோது, கிழவன் தன்னையுமறியாமல் கலங்கிவிட்டான். கண்களில் நீர்கூடத் துளிர்ந்துவிட்டது. தன்னுடைய கலக்கத்தை, தன்னையே பார்க்கின்ற பிஞ்சுக்குவியல்கள் பார்த்து விடுவார்களோ என்று பயந்த கிழவன், தன் முகத்தை வேறு பக்கமாய்த் திருப்பிக் கொண்டு, கண்கள் இரண்டையும் கசக்கி விட்டான்.

'இனிக்க இனிக்கக் கதை கேட்டவர்கள் கதையெல்லாம் இப்படித்தான் கசக்குமா?... ' இதயத்திலே எரிகின்ற நினைவுகளால், பொங்கி வருகின்ற கவலையையும், அழுகையையும் ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு குழந்தைகளைப் பார்க்கின்றான்.

நிலவைச் சுற்றி மலர்ந்துள்ள நட்சத்திரங்களைப்போல், கிழவனை வட்டமடித்தது போல் உட்கார்ந்திருக்கின்ற பிள்ளைகளின் நெஞ்சங்களிலே, கிழவன் 'என்ன கதை சொல்வானோ?' என்ற கேள்வியே, ஆவலாய்ப் பீரிட்டுக் கிளம்பி, அவர்கள் முகத்தில் வழிகின்றது. குழந்தைகளுக்கு ஒரே சந்தோஷம்...கிழவன்தான் கதை சொல்லப் போகிறானே! என்ன கதை சொல்வான்? 'ராசா கதையா—சாமி கதையா—பேய்க் கதையா...' குழந்தைகளின் எண்ணங்கள் பலவாறாய் வளர்ந்து, இறுதியில் ஆசைகளாய் மலர்கின்றன.

தினமும் கிழவன் இருட்டிய பின்புதான் கதை சொல்வான். அவனுடைய கதையைக் கேட்பதற்காகத்தான், இந்த வாண்டுகள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் வீட்டில் விளக்கு வைத்ததும், கிழவனுடைய காம்ப்ராவில் காத்துக் கிடப்பார்கள். கிழவனும் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற ஓர் ஆசிரியரைப்போல், அர்த்தந் திருத்தமாக இடை இடையே சிரிப்பு வெடிக்கின்ற விதமாக, அழகழகாய்க் கதை சொல்வான். இந்த வாண்டுகளும் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள். கிழவன் விடிய, விடியக் கதை சொன்னாலும் அவர்கள் கேட்கத்தான் செய்வார்கள்!

தன்னையே குழந்தைகள் பார்ப்பதால் கிழவன் தடுமாறுகின்றான். என்ன கதை சொல்வதென்றே அவனுக்குத் தெரியவில்லை... 'என்னான்னு தெரியல்ல! இன்னைக்கி கத சொல்ல முடியாது போல இருக்கு. என்ன கத தான் சொல்றது? ஒண்ணுமே புரியல்ல. இதுக்கு முந்தி ராசா கத சொல்லியாச்சி—ராமர் கத சொல்லியாச்சி—சாமி கத தேயிலை தூரில மாசி புடுங்க வந்த கத எல்லாமே சொல்லியாச்சே! இனி எத தான் சொல்றது?... ' என்றாலும் கிழவன் இன்று எப்படியாவது கதை சொல்லி விடுவான். அதில் யாருமே சந்தேகம் கொள்ள முடியாது. அவனுக்கு என்றாவது கதை நினைவில் வராது போனால் கூட, கிழவன் தன்னுடைய பேச்சுத் திறமையையும், வாழ்க்கையில் தான் பட்ட அனுபவங்களையும் சேர்த்து ஹோட்டல் சாம்பான்

போல் கலந்து, எதையாவது கதையென்ற லேபிளில் கற்பனை பண்ணி, சொல்லிவிட்டுச் சமாளித்து விடுவான் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்!

“என்னா தாத்தா! சும்மா பாத்துகிட்டு இருக்கீங்க. வெரசா கத சொல்லுங்க? நேரமாச்சி!” என்று இவ்வளவு நேரமும் பொறுமையை ஓர் எல்லையாக வைத்து அந்தப் பொறுமையை இழந்துவிட்ட வாண்டுகளின் தலைவன் சுப்பன் கிழவனிடம் கேட்கிறான்!

“போங்கடா! ஒங்கட அவசரத்துக்கு கத சொல்ல முடியுமா. ரோசண பண்ணித்தானே சொல்லணும்...இன்னும் செத்த நேரம் பொறுங்கேளேன்...” கிழவனுடைய வார்த்தைகளில் கோபம் தெறித்து விழுந்ததால், சுப்பன் பயந்து நடுங்கினாலும், கிழவனுடைய கோபம் பொய்யானதென்று தெரியாதா என்ன? ஏனென்றால் கிழவனுடைய முகத்தில் தான் கோபக்குறிகளே மின்னவில்லையே!

நீண்டகாலமாய்த் தவம் செய்கின்ற ஒரு பக்தனுடைய பொறுமையைச் சோதிக்க விரும்பாத கடவுளைப் போல், கிழவன் பெருத்த குரலில் இளம் குஞ்சுகளைப் பார்த்து “புலிக் கத சொல்லவா?” என்று கேட்கின்றான். இனிச் சந்தோஷத்திற்குக் கேட்கவா வேண்டும்? குழந்தைகள் துள்ளிக் குதித்தார்கள். “சொல்லுங்க தாத்தா!” என்று அவர்கள் ‘கோரஸ்’ பாடினார்கள். கிழவனும் “சரி நான் கத சொல்றேன்! யாரும் சத்தம் போடக்கூடாது. சத்தம் போட்டா அப்பறம் கதய நிப்பாட்டுவேன்” என்று பயமுறுத்தினான். ஒவ்வொரு நாளும் இப்படித்தான் கிழவன் அவர்களுக்குப் பயங் காட்டுகிறானே ஒழிய என்றாவது அவர்கள் சத்தம் போட்ட போது கதையை நிறுத்தியதே இல்லை— எல்லாம் சொன்னதோடு சரி...

2

கிழவன் கதை சொல்லத் தொடங்கி விட்டான்; “ஒரு தோட்டத்தில் ஒரு கங்காணி இருந்தாராம்...”

“ஊம்...ம்...”

“கங்காணின்னா கங்காணி தங்கமான கங்காணி! அந்த கங்காணி மேல அந்த தோட்டத்து ஆள்க எல்லாம் சந்தோஷமா இருந்தாங்க. அவர எல்லாரும் கறுப்பட்டிய ஏறும்பு மொய்க்கிற மாதிரி மொய்ப்பாங்க. அவரோட பேசுவாங்க. அதோட அவருகிட்ட ரோசண கேட்பாங்க. கங்காணியும் தெரிஞ்சத சொல்லிக் கொடுப்பாரு. வேணு முங்கிற ஓதவியும் செய்வாரு. இல்லாட்டி அதுக்கு ஏத்த வழிய காட்டுவாரு. அதனாலே கங்காணிக்கு நல்ல பேரு! அதே மாதிரிதான் தோட்டத்தொரை கிட்டேயும் கங்காணிக்கு நல்ல பேரு!”

பிள்ளைகள் ஊம்...போடப் போட, கதை தொடர் கிறது; “அது சரி...தொரைன்னா யாருன்னு நெனைச்சி கிட்டிங்க. நம்ம தோட்டத் தொரை மாதிரின்னா?” என்று கேட்ட கிழவன் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான்... “அதுதான் இல்ல! அந்தக் காலத்தில் வெள்ளக்காரத் தொரை தான் இருந்தாரு. டேய்! நீங்க எல்லாம் வெள்ளக்காரதொரய பாத்திருக்கீங்களா?”

கிழவன் திடீரென்று இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு கதையை நிறுத்தவும் சுப்பன் வெள்ளைக்கார துரையைத் தெரியாதென்று ‘டக்’கென்று சொல்லி விட்டான். அவன் வெள்ளைக்கார துரையை மற்றவர்கள் வாயால் ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருந்தாலும், ஒரே வரியில் தெரியவே தெரியாது என சொன்னதற்குக் காரணமே கதையைத் தொடர்ந்து கேட்க வேண்டுமென்ற ஆசைதான். கதையைச் சொல்லிக் கொண்டு போகும் போது இதுபோன்ற கேள்விகள் எழுவதை அவன் விரும்புவதே இல்லை!

கிழவனும் விடவில்லை; “வேற யாருக்கும் தெரியுமா?”

“எனக்குத் தெரியும் தாத்தா!”

அந்த லயத்தின் கடைசிக் காம்பரா முனியாண்டியின் மகன் செல்வராசு தான் சொன்னான். கிழவனுக்கு ஆச்சரியமாகி விட்டது... ‘நேத்து பொறந்த பயலுக்கு எப்படி தெரியும்?’

“அது சரி அவரு எப்படி இருப்பாரு?”

செல்வராசு பயந்து பயந்து சொல்கின்றான்; “வெள்ளக் கார தொர வெள்ளையா இருப்பாரு. அவரு காலு சட்டயும் கழுசும் காக்கி கலர் தொப்பியும் கறுப்பு கலர் சட்டயும் போட்டுகிட்டு இருப்பாராம்! அவரு தோட்டத்து ஆபீசில இருக்காரு...”

செல்வராசு சொன்னதைக் கேட்டுக் கிழவன் பெரிதாகச் சிரிக்கவும் அந்தக் குழந்தைகளும் ஏதோ நாலைந்தைத் தெரிந்தவர்கள் போல் சிரித்தார்கள். ஆனால் செல்வராசு மட்டும் ஊமைபோல் சிரிக்காமல் இருந்தான். சிரிப்பதற்கு அவன் என்ன பைத்தியக்காரனா? ஏனென்றால் தோட்டத்து ஆபீசில் வேலை பார்க்கும் வெள்ளை நிறத்து கிளாக்கரைப் பார்த்து வெள்ளைக்கார துரையென்று சொன்னதே, அவன் தானே!

“ஆங்...சிரிச்சது போதும்...வேற யாருக்காச்சும் தெரியுமா?”

எல்லோரும் தெரியாது என்பது போல் ‘தலை’யை அசைத்தனர்.

“சரி...நா சொல்றேன்! வெள்ளக்கார தொர வெள்ள வெள்ளேருன்னு பால் மாதிரி இருப்பாரு. அவரு கால்சட்டயும் நல்ல கழுசும் போட்டு கறுப்புக் கலர் கண்ணாடியும் போட்டு சிகரெட்டும் குடிப்பாரு. அவருக்குப் பெரிய வங்கனாவும் இருக்கு. வங்களன்னா வங்களா, சோக்கான

வங்களா, ராசாட அரண்மனை மாதிரி! அந்த வங்களாவுல நாயும் வளப்பாரு. அவரு தான் வெள்ளக்கார தொர— அவரு சீமையிலிருந்து வந்தவரு...” என்று சொன்ன கிழவன் ஒரு பெருமூச்செறிந்து விட்டு சொன்னான். “நீங்க என்ன டான்னா வெள்ளயா இருக்கிறவன் எல்லாம் வெள்ளக்காரன்னு சொல்றீங்க?”

“ஊ...ம்” தாயம் போடப் போட காய்கள் நகர்வதைப் போல் பிள்ளைகள் “ஊம்” போடப் போட, கிழவன் கதையை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தான்.

“அந்த வெள்ளக்கார தொரயும் கங்காணி மேல நல்ல விருப்பம். அவரோட கீச்சு கீச்சு தமிழலதான் பேசுவாரு— நீ என்னா சொல்றது? நல்ல மாதிரி செய்யவேணும்ங்கிற மாதிரி தொர பேசுவாரு. ஒரு நாள் தொர வேட்டையாட போவணும்னு கங்காணிய கூட்டிக்கிட்டுக் போனாரு. கங்காணிய ஏன் கூட்டிக்கிட்டுப் போனாருன்னா? கங்காணிக்குத்தான் தோட்டத்துக்குப் பக்கத்தில உள்ள காட்டுக்குப் போற பாதை தெரியும்! அதோட ராவுல மின்னுற கண்ணு எந்த மிருகத்துடன்னு தெரியுமாம். அதுனால அவர கூட்டிக்கிட்டுப் போனாரு. கங்காணி டோச்சலைட் வெளிச்சம் அடிச்சி கிட்டுப்போக, தொர பின்னுக்கே போனாராம். அப்புடியே போய்க்கிட்டு இருந்தாங்களாம். கண்ணங்கரேனு இருட்டாம். வானத்துல சந்திரனும் இல்லியாம்! இருட்டுல ரெண்டு பேரும் போகையில் ஒரு எடத்தில சர சரன்னு சத்தம் பெருசா கேக்கவும் கங்காணி பயந்தே போனாராம். வங்களா வேலைக்காரன் பயந்து லைட் அடிச்சி மெதுவா அது என்னன்னு பார்த்தாரு. பாத்திட்டு புலின்னு கத்திட்டாரு! புலியொன்னு அங்க ஒளிஞ்சிகிட்டு இருந்திச்சாம்”னு சொன்ன கிழவன் குழந்தைகளைப் பார்த்து “என்னா ஒளிஞ்சிகிட்டு இருந்திச்சி?” என்று கேட்டான்.

“புலி...புலி...” என்று குழந்தைகள் ஏககாலத்திலும் முழக்கமிட்டார்கள்.

“வெள்ளக்கார தொரயும் டோக்க ரெடி பண்ணி கட முந்தி, அது அவர் மேல பாஞ்சிருச்சாம். அவரும் புலியோட மல்லுக் கட்டினாராம். கடேசியில புலி ஓடிப்போச்சாம். அவருக்குச் சரியான காயம். ஆனா நம்ம கங்காணிக்கு என்னமோ தெரியல்ல அந்த எடத்திலேயே பயித்தியம்புடிச்ச மாதிரி போயிருச்சி. கங்காணியும் சும்மா கண்டவாக்கிலே புலி புலின்னு கத்தினாராம். வெள்ளக்கார தொரைக்கு என்ன செய்யிறதுன்னு தெரியல்ல...என்னடா நம்மலால தானே இந்தக் கரச்சல்லு அவரும் யோசிச்சி பாத்து கங்காணிக்கு மருந்து வாங்கிக் கொடுத்தாரு. அப்புடி எத்தனையோ பேருகிட்ட மருந்து வாங்கிக் கொடுத்தும் கங்காணிக்கு நோய் மாறல்ல. கங்காணியும் அந்தா புலி இந்தா புலின்னு கத்தினாராம். தொரயும் பாத்தாரு. கங்காணிக்கு இனி வேல செய்ய முடியாது! நம்மல தானே பயித்தியம் புடிச்சிச்சு, மாசாமாசம் சல்லி கொடுத்துக்கிட்டு வந்தாரு! கங்காணிய புடிச்ச சனியனோ கெரகமோ தெரியல்ல, பயித்தியம் மாற மாட்டேனுருச்சி. தொரைக்கும் சரியான வருத்தம்...”

“தொரயும் யோசிச்சி யோசிச்சி ஒரு வழிய கண்டு புடிச்சாரு! அந்த யோசனபடி வெள்ளக்கார தொர கங்காணிய கூட்டிகிட்டு இன்னொரு நாள் வேட்டைக்குப் போனாரு வேட்டைக்குப் போகமுந்தி வங்களா வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு புலி தோல கொடுத்து, அது நெறைய வைக்கோல திணிச்சி, வங்களா பின் பக்கம் இருட்டுல வைக்கச் சொன்னாரு. அதே மாதிரிதா அவனும் வைச்சிட்டான்! தொரயும் பொய்க்கு வேட்டையாடற மாதிரி காட்ட சுத்திகிட்டு வந்து, வங்களா பின் பக்கம் வந்தாராம். பங்களா வேலைக்காரன் பொய் புலி வைச்ச எடத்துகிட்ட நின்னாராம். திடீர்னு கங்காணி ‘புலி’ ‘புலி’ன்னு சத்தம் போட்டாராம். தொரயும் டோக் எடுத்துகிட்டு ‘நுமீல்’னு பொய்ப் புலிய சுட்டாராம். கங்காணியும் ‘புலிசுட்டாச்சி...சுட்டாச்சி’ன்னு கத்தினாரு. வெள்ளைக்கார தொரைக்கு சந்தோஷம்! ஏன்னா கங்காணிக்குத்தான் பயித்தியம் இல்லாம போச்சே?

தொரயும் கங்காணிய வங்களாவுக்குக் கூட்டிகிட்டுப் போய்
காசு கொடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்பினாரு. அதுக்குப் பொறகு
கங்காணி நல்லா இருந்தாராம்!”

கிழவன் கதையை முடித்து விட்டான்!

திடீரென்று ஒரு பிஞ்சுப்பழம் கேட்டது; “அது சரி
தாத்தா! அந்த புலி எங்க?”

“புலியா! அது ஒங்க நடு வீட்டுல இருக்கு. விடிய விடிய
ராமாயண கத கேட்டுட்டு விடிஞ்சதும் சீத ராமருக்கு
என்னா மொறன்னு கேக்கிற மாதிரி சொல்லச் சொல்ல
நல்லா கத கேட்டுட்டு புலி எங்கன்னு கேக்கிற! புலி தான்
காட்டுக்க போயிருச்சே...” கிழவன் கோபிக்கான்... குழந்
தைகள் எல்லோரும் எழும்பி சரி தாத்தா! நாங்க நாளைக்கி
வாறோம்... இன்னைக்கி மாதிரி நல்ல கத சொல்லுங்க”
என்று தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்கு ஓடினார்கள்.

கிழவன் மட்டும் தனித்து விடப்பட்டான். ஆனால்
அவனுடைய இதயத்தில் இருளடைந்து போன தன்
வாழ்க்கை நினைவுகள் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன...

“என்னா... ரோசண பண்ணுறாப்போல இருக்கே?”
பக்கத்திலுள்ள ‘நாட்டு’க்குப் போய் புனித்த கன்னை
அள்ளிக்குடித்து விட்டு, வெறியில் தன் வீட்டுக்குப் போகின்ற
தோட்டத்து தபால்காரன்தான் இப்படி ஏளனமாகக் கேட்
பான் என்பது கிழவனுக்குத் தெரியும்! தெரிந்து என்ன செய்
வது? என்ன செய்ய முடியும்? அதனால் தான் கிழவன்
தனது பலவீனத்தைத் தன்னால் இயலாததை மறைத்து விடு
வது போல் சிரிக்கின்றான். மேலும் அவனுடைய வார்த்
தைகள் கிழவனுடைய பொய்ச் சிரிப்பை உயிருட்டி அலங்
கரிக்கின்றன.

“வேற என்னா செய்யிறது? தெனம் ரோசண பண்ணறது
தானே இப்ப உன்ட பொழப்பா போச்சி!... அது சரி
இன்னைக்கி கடுதாசி ஏதும் வந்துச்சா?”

“ஆமா; இவரு பெரிய தொர! கடுதாசி வருது...ஒனக்கு கடுதாசி வர ஒன்ட மகன் எழுதிகிட்டா இருக்கிறான்?...” தபால் காரன் ‘கள்’ வெறியில் கோபமாகக் கேட்டுவிட்டுப் போகின்றான்.

கிழவனுக்கு என்னவோ போலாகிவிட்டது... தபால் காரனுடைய கேள்விகள் கிழவனுடைய இதயத்தைத் துளைத்து நின்றன. தபால்காரன் சொன்னது உண்மை தானே? அவனுக்கு யார் தான் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறார்கள்? ஏன் அவனுடைய ஒரே மகன்! மகனா? மகனை நினைக்கும்போது கிழவனுடைய உள்ளமெலாம் கசந்து விம்மியது. கண்கள் கலங்கின. கைகள் தளர்ந்தன. கிழவனால் எதுவுமே செய்யமுடியவில்லை. அமைதியாக ஆனால் இதயக் குமுறல்களோடு உட்கார்ந்திருந்தான்.

நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு சிமினி லாம்பைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, மெதுவாக எழும்பிய கிழவன், காம்பராவின் உள்ளே போய், லாம்பைக் கீழே வைத்துவிட்டுப் படுக்கையை விரித்துப் படுத்தவன் தான்! தூங்கவே இல்லையென்றாலும் கசந்த நினைவுகளோடு இரவெல்லாம் போராடினான்...

3

மறுநாளும் கதை சொல்லச் சொல்லிப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் கிழவனைத் தொந்தரவு செய்தார்கள். கிழவன் ‘நாளைக்கி கத சொல்றேன்’ என்று சொல்லியும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. கதை சொல்லுங்கள் கதை சொல்லுங்கள் என்று வற்புறுத்தினார்கள். கிழவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. என்ன கதை சொல்வது? கிழவன் தடுமாறினான்... தினமும் கதை சொல்ல அவன் என்ன கதைக் களஞ்சியமா?... “ஏன்தான் நம்மள கரச்ச பண்ணுறீங்களோ!...” கோபத்தில் பிள்ளைகள் மீது எரிந்து விழுந்த கிழவன் திடீரென்று ஏதோ ஒரு கதை சொல்லப் போவதைப்

போல் அவர்களைப் பார்க்கின்றான். ஆமாம்; கிழவன் இன்று கதை சொல்லத்தான் போகின்றான்!

“ஒரு தோட்டத்தில ஒரு கெழவன் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரே மகனாம். அவன் நல்லா படிக்க வைக்குற துக்கு கெழவனும் சரியான மாதிரி கஷ்டப்பட்டான். மகனும் நல்லா படிச்சான். அந்த நேரம்தான் அவன் அம்மா வேற செத்துப்போயிட்டா! அதுக்குப்பொறகு கெழவன் தான் அம்மாவும் அப்பாவுமா இருந்து மகன கவனிச்சிப் படிக்க வைச்சான். மகனும் கொஞ்ச நேரங்கூட வெளயா டாம படிச்சி டெஸ்டுல பாசாகிட்டான். டெஸ்டுல பாசாகி லயத்திலேயே வேல இல்லாம இருந்தான். அதுக்கு மேல அவன் படிக்கலாம். ஆனா அதுக்கு கெழவன்கிட்ட பண மில்ல. அதுனால கெழவனும் போதும்ன்னு சொல்லிட்டான். பொடியன்தான் பாசாகிட்டானே! அவனும் ஒரு நாள் திடீர்னு கெழவன்ட சொல்லிட்டு கொழும்புக்குப் போயி எப்படியோ வேலயும் தேடிக்கிட்டானாம்! கெழவனும் சந்தோஷப்பட்டான்!... மகன்தான் வேலதேடிட்டானே. இனி நமக்கு நல்ல காலந்தானேன்னு கெழவன் நெனச்சானாம்!”

“ஆனா அந்த சந்தோஷமே வருத்தமா மாறிடுச்சாம்... ஏன்னா கெழவனுக்கும் ஒழுங்கான சாப்பாடு இல்ல அதனால வேல செய்ய முடியல்ல. தோட்டத்துக்கண்டாக் கையாவும் கெழவனுக்கு வயசானதுனால வேல இல்லாம செஞ்ச பென்ஷன் வாங்கிக் கொடுத்தாரு. கெழவனும் கண்டாக்கையாவ கெஞ்சிக் கூத்தாடி வேல கேட்டுப் பார்த்தான். கண்டாக்கையா ஒரே வார்த்தையில தரமுடியா துன்னு சொல்லிட்டாரு. கடேசியில கண்டாக்கையா கங்காணிய பாத்து தோட்டத்திலே வேற வேலன்னா இல்ல! வேல இல்லாதனால நீ காம்பராவ தரவேணாம். போற வரைக்கும் அந்த காம்பராவல இருன்னு சொன்னாராம்! கெழவனுக்கு என்னா செய்யிறதுன்னே தெரியல்ல... வீடு வாச இருந்தா போதுமா? சாப்புட என்னா செய்யிரது

கெழுவன் பல மாதிரி யோசிச்சான்... கடேசியில கொழும்புல இருக்கிற மகனுக்கு கெழுவன் கடுதாசி எழுதினான். பதிலே இல்லியாம்! கெழுவனும் மகனுக்குக் கடதாசி மேல கடதாசி எழுதிப்பார்த்தான். மகன் பதிலே போடவியாம்! கெழுவனும் தோட்டத்துத் தபால்காரனுக்கிட்ட 'மகன் கடதாசி போட்டானான்னு' கேப்பானாம். தபால்காரனும் கடுதாசி வரல்ல-கடுதாசி வரல்லன்னு சொல்லுவானாம்! இதுக்கெடையில தோட்டத்தில இருந்து ஒரு பொடியன் கொழும்புக்கு போய் மகன பாத்துட்டு வந்து மகன் கொழும்பில நல்ல எடத்தில—நல்ல சம்பளத்தில் இருக்கிறான்னு கெழுவனுக்கிட்ட சொன்னான். அதமட்டுமா சொன்னான். அதோட இன்னொன்னையும் சொல்லிபுட்டானே! அது என்னன்னா கெழுவன் பத்தி மகனுக்கிட்ட கேட்டதுக்கு மகன்காரன் நமக்குத் தெரியாதுன்னு சொன்ன சங்கதி தான்!... கெழுவனுக்குச் சரியான மாதிரி வருத்தம்—எதுக்குடா மனுசனா பொறந்தோம்னு நெனச்சானாம்! வேற என்னா, பெத்த தகப்பன் பாக்காதபுள்ள என்னாபுள்ள?...'' என்ற கிழவன் கடைசி வரியைச் சொல்லும் போது கலங்கி விட்டான்...

என்ன இது! கிழவன் தன்னுடைய கதையைச் சொல்லுகின்றான்—வேறு என்ன செய்வது. எப்படியாவது இன்று பிள்ளைகளுக்குக் கதை சொல்ல வேண்டுமே... அதனால் தான் கிழவன் தன்னுடைய கதையைச் சொல்கின்றான்... "அப்பறம் கெழுவன் கஷ்டத்தோட இருந்தான். ஏதோ கண்டாக்கையா கொடுத்த காம்பராவுல படுத்துக்கிட்டு அவன்ட கூட்டாளி ராசுகங்காணி வீட்டில சாப்புட்டுக்கிட்டு காலத்த கழிச்சான். கெழுவன் கங்காணி வீட்டில சும்மா-பிச்சையா சாப்புடல... அந்தக் கங்காணி வீட்டுத் தோட்டத்தில வேல செஞ்சதான் சாப்புடுவான். தோட்டத்தில் கெழுவன் ஒரு மாங்கன்ன ஒருவாழக்கன்ன நட்பு வைப்பான். அத நடுறநேரம் கெழுவன் 'இப்ப என்னமோ நான் கஷ்டப்பட்டு மாங்கன்ன வைக்கிறேன். ஆனா அது பெருசா மரமாவளர்ந்து பூக்கிற நேரம் நாங்க எங்க உயிரோட இருப்

போம்'னு நெனப்பானாம்... இப்படியே கெழவன்ட பொழப்பு போய்க்கிட்டிருந்திச்சாம்!" கிழவன் தன்னுடைய முடியாத கதையை எப்படியோ முடித்துவிட்டான்.

"என்னா தாத்தா! இன்னைக்கி கத நல்லாவே இல்லியே...! ஆனா நேத்து நல்ல கத; புலி கத!"

குழந்தைகள் எழும்பினார்கள்... "நாளைக்கு நல்ல கத சொல்லுங்க தாத்தா."

கிழவனுக்கு இதயமே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. கண்கள் கலங்கின. கைகள் பதறின. கால்கள் நடுங்கின.

நேற்று சொன்ன கதை உருசித்ததாகவும் இன்று சொன்ன கதை கசந்ததாகவும் விமர்சித்துவிட்டார்களே—இந்தப் பிள்ளைகள்? இவர்களுக்கு இன்று சொன்ன கதை இனிக்கவில்லையா? அதுவும் கிழவனுடைய சொந்த வாழ்க்கையைக் கூறும் கதை! ஓ... கிழவன். போன்றவர்களின் வாழ்க்கைக் கதை இப்போது மட்டும்தானா—ஏன் எப்போதுமே—இனிக்காதா என்ன?.....

'தினகரன்'
(11-10-71)

அனாதைகள்

தூங்கித் தூங்கி விழுந்த சாமியார், முருகன் கோயில் மணியாசையைக் கேட்டுவிட்டு, ஒரு தடவை திறந்த கண்களை மறுபடியும் மூடியவாறு, அவசர அவசரமாக 'முருகா முருகா' வென்று முணு முணுத்துவிட்டு, இரண்டு கைகளாலும் கோபுரப் பக்கம் திரும்பி ஒரு கும்பிடு போட்டார். கோழி திருடிய கள்ளனைப்போல் என்னமோ, ஏதோ வென்று அவசரப்பட்டார். இந்த அவசரம், கோயில் மணிச்சத்தத்தைக் கேட்பதால்தான் ஏற்படுகிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் நேற்றும் இதேபோல்—இதே மணிச் சத்தத்தைக் கேட்கத்தான் செய்தார். ஒரு கும்பிடு போடத்தான் செய்தார். ஆனால் இன்று போல் நேற்று சாமியார் அவசரப்படவும்இல்லை—பதட்டப்படவும் இல்லை. பின் ஏன் இன்று மட்டும் சாமியார் இப்படி அவசரக் குடுக்கையாக மாறிவிட்டார்?...

ஓ...இன்று வெள்ளிக் கிழமை அல்லவா! அதுவும் ஊரெல்லாம் அலைந்து திரிந்து நாலு காசு சில்லறைகள் சேர்க்கும் நாள்! அதனால்தான் சாமியார் இப்படிப் பதறுகிறாரோ, பின் பதறாமல் இருப்பாரா என்ன! இன்று எப்படியும் நாலுகாசு சேர்த்தாக வேண்டுமே! இல்லாவிட்டால் சாமியாரின் மனசு தாங்காது! சாமியாரின் மனசு தாங்குகிறதோ, இல்லையோ அவருடைய வயிறு அடுத்த கிழமை வரை தாங்குமா? தாங்கவே தாங்காது! சாமியார் இப்போதே ரெக்கையைக் கட்டிக் கொண்டு பறப்பதுபோல் அவசரப்படுகிறார். அவசரம் என்றால் அவசரம், இது பொல்லாத அவசரம். கையும் காலும் 'படபட'வென்று சுழல்கிறது. இவ்வளவு நேரமும் சில்லறைகளுக்காக, வாயை 'ஆ' வென்று பிளந்து வைத்திருந்த அந்தத் திருவோட்டைத்

தூக்கி, தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, கோபுர வாசலில் இருக்கும் தண்ணீர்த் தொட்டியை நோக்கி விறுவிறுவென்று நடந்தார்.

தண்ணீர்த் தொட்டியில் தண்ணீர் நிரம்பிக் கிடந்தது. சாமியார் சந்தோஷத்தோடு, ஒரு பரபரப்பு உந்த, பம்பரம் போல் சுழன்று, அடுத்து ஆகவேண்டிய காரியத்தை கவனித்தார். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். ஒருவருமே இல்லை. தூரத்தில் ஓரிரண்டு நாய்கள் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தன. சாமியார் தன்னுடைய இரண்டு கைகளால் தொட்டித் தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி கைகால் முகம் கழுவினார். தோளில் கிடந்த ஒரு துண்டால்—அது என்ன நிறமோ தெரியாது. ஏதோ ஒரு நிறம்—துடைத்துக் கொண்டார். ஆனால் நெற்றியில் மட்டும் 'பள பள'வென்று மின்னும் வெள்ளியைப் போல் விபூதிப்பட்டை அழியாது அப்படியே இருந்தது. அது அப்படியே இருந்ததற்கு காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. முகம் கழுவும்போது நெற்றிப் பட்டைகளையும் கழுவி விட்டால் மறுபடியும் விபூதி பூசவேண்டும் அல்லவா! அதனால்தான் சாமியார் அதைக் கழுவாமல் முகத்தை மட்டும் கழுவினார். அப்பாடா...சாமியார் ஒருவாறு முகத்தைக் கழுவித் துடைத்துவிட்டார். இனி சாப்பிட்டாக வேண்டும்.

சாமியார் அவசர அவசரமாக, திருவோட்டில் கிடந்த ஒரு பொட்டலத்தை வெளியே எடுத்துக் கொண்டு, கோபுர வாசலின் கீழே உட்கார்ந்து, அந்தப் பொட்டலத்தைப் பிரித்து, அதிலிருக்கும் தோசைகளைப் பிய்த்து, பிய்த்து கொஞ்சம், கொஞ்சமாகச் சாப்பிட்டார். முடிந்த மட்டும் சாப்பிட்டுவிட்டு மிச்சமீதியை அப்படியே கீழே வைத்தார். அவர் வைத்ததுதான் தாமதம். தூரத்தில் நின்ற இரண்டு நாய்களும் ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவந்து சாமியாரின் எச்சிலுக்காக அடித்துக் கொள்கின்றன.

சாமியார் ஒன்றும் தெரியாதவர் போல், வீதியை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறார். அந்த வீதியை ஒட்டினாற்போல்தான், அந்தக் கோயிலும், கோயிலை ஒட்டினாற் போல்தான் அந்த டவுனும் இருக்கிறது. சாமியார் வீதிக்கு வந்து விட்டார்! இப்போதுதான் அவருக்கு நிம்மதி. பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே அந்த வீதியை ஒரு பார்வை பார்த்தார். வீதியில் யாருமே இல்லை. இருந்தாலும் தூரத்தில் யாரோ வருவது போல் தெரிந்தது. சாமியார் தன் கண்களால் கொஞ்சம்—கொஞ்சம் என்ன!—நன்றாகவே பார்த்தார். அட...அது வேறு யாரும் இல்லை. சாமியாரோடு சில நேரம் திரியும் அண்ணாச்சிதான்! அண்ணாச்சியா? அண்ணாச்சியை நினைத்ததும் சாமியாருக்கு சரியான கோபம் வந்துவிட்டது!...“அதுக்குள்ள வந்துட்டானா? எப்படித்தான் வந்தானோ! இவன்கள்ளாம் எப்படா விடியுன்னு பாப்பான்க போல இருக்கு ..”

சாமியாருக்கு அவசரம் வந்துவிட்டது. அவசரத்தின் உருவமே அவர் தான். அதிலும் அண்ணாச்சியைப் பார்த்ததும் செத்தவனே எட்டிப் பார்ப்பான் என்றால் உயிரோடு இருக்கும் சாமியார் சும்மாவா இருப்பார்! நெருப்புப் பொறிபட்ட கொல்லன் போலப் பதறுகிறார்—சுழுகிறார். விபூதிப் பையிலிருந்து விபூதியை எடுக்கிறார். மறுபடி நெற்றியிலும், கையிலும், நெஞ்சிலும் பட்டைமேல் பட்டை போடப்படுகிறது. உருத்திராட்ச மாலைகள், கழுத்தில் ஒவ்வொன்றாக நிறைகின்றன. நெற்றியில் விபூதிப்பட்டையின் மேல் பத்து சத அகலமான—அழகான குங்குமப் பொட்டு அழகுக்கு அழகூட்டி மின்னுகின்றன. அப்பாடா...சாமியார் ஒருவாறு தன் அலங்காரத்தை முடித்துவிட்டார்.

இப்போதுதான் சாமியார் அசல் சாமியராக இருக்கிறார்! என்றாலும் இந்த சாமியார் நரையும் திரையுமாக தாடி மீசையுடன் இருப்பார் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். இவருக்கு தாடியும் இல்லை—மீசையும் இல்லை! பழனி ஆண்டவர் போல் மொட்டைத் தலையுடன், முட்டுக் காலுக்கு கீழே

யும், முழங்கைக்கு கீழேயும், தொங்கிக் கொண்டிருக்கும், ஒரு வித பெயரில்லாத செம்மண் நிறத்து சட்டையொன்று உடுத்தியிருக்கிறார். கையில் ஏனைய நாட்களில் தோளில் தொங்கியும், வெள்ளியன்று மட்டும் கைக்கு வரும் அழகான கருப்புநிறத்து புராதன காலத்தில் முனிவர்கள் வைத்திருப்பார்களே அதுபோன்ற திருவோடு. காலில் பிய்ந்து, பிய்ந்து வாரும் அறுந்து, கயிற்றில் பிணைந்து கொண்டிருக்கும் 'சரக்' 'சரக்' கென்று ஒலமிடும் செருப்பு.

இப்படித்தான் சாமியார் இருப்பார் என்றாலும், அந்த திருவோடு இல்லாமல் இந்தச் சாமியாரைப் பார்க்கவே முடியாது. அதுதான் அவருக்கு எல்லாமே! அது இருப்பது அவருக்கு இன்னும் ஒரு கை இருப்பது போல்! சாமியாராகி விட்ட இந்த இருபது வருச காலத்தில் யாருக்குமே காட்டாத ஒரு பாசத்தை சாமியார் உயிரற்ற அந்தத் திருவோட்டிற்கு காட்டி வருகிறார். உண்மையில் அது, வெறும் ஓடு அல்ல! வெள்ளியன்று சில்லறைகளும், ஏனைய நாட்களில் அரிசி, பருப்பும் திரட்டித் தரும், அதிசய சுரபி!

சாமியார் இப்போது தன்னுடைய காரியத்தில் கவனமாகி விட்டார். இன்று முதன் முதலாக, ஒரு கடைக்குப் போகிறார். அந்தக் கடைக்காரர் சாமியாரைக் கண்டதும், "வாங்க சாமியாரே!..." என்று வரவேற்பிதழ் பாடிவிட்டு, ஒரு ஐந்து சதத்தை 'மொய்' யாக சாமியாரின் திருவோட்டில் போடுகிறார். சில்லறையும் 'ணங்' கென்று அதில் விழுகிறது. சாமியார் சந்தோஷத்தில் சிரித்துக் கொண்டே "நா வாறேன்" என்று சொல்லி விட்டு, ஏனைய கடைகளுக்குப் போகிறார். ஒவ்வொரு கடையின் வாசலுக்கும் போகும் போது, சாமியார், தான் வந்திருப்பதை அறிவிப்பதுபோல் ஒரு பாட்டுப் பாடுவார். அது நிச்சயமாய் முருகக் கடவுளைப் பற்றிய பாடலாகத்தான் இருக்கும்.

"வேல் முருகா...வேல் முருகா...வேல்..." சாமியார் ஒவ்வொரு கடை வாசலிலும், இதே பாட்டை கீறல் விழுந்த அிக்கார்டு போல், திரும்பத் திரும்ப, பாடிப்பாடி சில்லறை

களை சேகரித்துக் கொள்கிறார். அப்படியே சேகரித்துச் சேகரித்து செட்டித் தெருவருகே வந்து விட்டார். செட்டித் தெருவைத் தாண்டி இருக்க மாட்டார். நாசமாப்போன வயிற்று வலி—இப்படித்தான் அந்த வலியை அவர் கூப்பிடுகிறார்! கோழி பிடிக்க, பதுங்கிப் பதுங்கி, திடீரென்று பாயும் கோழிக் கள்ளனைப் போல், திடீரென்று வந்து விட்டது! சாமியார் அப்படியே ஒரு வீட்டு வாசலில் பேசாமல் உட்கார்ந்து விட்டார். வலியோ பிய்த்து, பிடுங்கியது. உயிரே போய் போய் வருவது போல் இருந்தது. சாமியாரால் வலியைத் தாங்க முடியவில்லை. வலியைத் தாங்க முடியாத சாமியார் இன்று துடியாய்த் துடித்தார். அடிவயிறை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு கலங்கினார். கடைசியில் ஒரு சின்னப் பிள்ளையைப் போல் சாமியார் அழுதே விட்டார். அழுகையில் என்ன சின்ன பிள்ளை, பெரிய பிள்ளை! தாங்க முடியாத வலியென்றால் யார் தான் அழமாட்டார்கள்? சாமியாரும் அழுதார்!

அவர் அழுதாலும் பரவாயில்லையே! தான் செத்து விட்டால் நல்லது என்று கூட சாமியார் நினைத்து விட்டாரே!...

இப்படி நினைத்த மறு நிமிடமே அலாவுதீனின் அற்புத விளக்கிலிருந்து வெளியே வரும் பூதம்போல் இவ்வளவு காலமும் அவருடைய இதயத்தில் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த ஒரு குரல் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு சாமியாரை குற்றவாளிக் கூட்டில் நிறுத்தி, சாமியார் மேல் குற்றங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போனது—‘சாமியாரே! நீர் சாகப் போறீராமே? அப்ப என் ஆசை என்னாவது? நீர் தானே இந்த ஊர்ல உள்ள கோயிலுக்கும் கிதிர் காமத்துக்கும்—போவணும்னு சொன்னீர். நானும் அதுக்காகத்தோன வயித்த கட்டி—வாயைக் கட்டி—திங்காம உங்காம—கொஞ்ச காலமா சல்லி சேத்துக்கிட்டு வந்தேன். அப்புடி சேத்தக்காசு எனக்கிட்ட இருந்தா கரச்சன்னு நீர்தான் நம்ம முருகன் கோயில் தலை வருக்கிட்ட கொடுத்து வைச்சிருக்கிறீர்! இப்ப என்ன டான்ன என் ஆசையில் மண்ணை அடிக்கிறீர்—இது ஞாயமா?’...

தன் இதயத்திலிருந்து கிளம்பிய குரலுக்கு, சாமியார் ஒருவாறு சமாதானம் கூறி சமாளித்து விட்டார். ஆனால் அவருடைய வயிற்றிலிருந்து, அடிக்கடி நச்சரிக்கும் அந்த வலிக்கு, சாமியாரால் இன்று மட்டுமல்ல, என்றுமே, ஏன் அது வந்த நாளிலிருந்தே சமாதானம் கூறமுடியாமல் போய் விட்டது.

இந்த வலி, இன்று நேற்றல்ல, அது சுமார் ஆறு வருசங்களாக இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அது முதன் முதலில் சாதாரணமாகத் தான் வலித்தது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல, சாமியார் கவனிக்காததால், அது பெரிதாகி, இன்று இருந்திருந்து வந்து சாமியாரை படாதபாடு படுத்துகிறது. அதுவரும் ஒவ்வொரு தடவையும் வலிக்கும் வலி சொல்லவே முடியாது. அவ்வளவு வலி வலிக்கும்! அது வலிக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் சாமியார் மறுபிறப்புத்தான் எடுத்திருப்பார். யாராவது, இவர் படுகின்ற பாட்டைப் பார்த்து, வலி நிற்க மருந்தெடுத்து குடிக்கச் சொன்னால், சாமியார் ஒரு தத்துவச் சிரிப்பு சிரித்து விட்டு சொல்வார்.....“மருந்தெடுத்து என்னா செய்யிறது? காசுதான் வீணாப் போகும். நம்ம வலியா கொறையப் போவுது! நம்ம தலையெழுத்து இப்புடின்னு பிரம்மன் எழுதியிருந்தா அத யாரால் மாத்த முடியும்? ஏதோ இருக்கிறவரைக்கும் இருந்திட்டு—அதுக்குள்ள இந்த கோயில் கொளத்துக்கெல்லாம் போயிட்டு—சாகிற நேரத்தில சாகவேண்டியது தான்.”

இப்படித் தத்துவங்கள் உதிர்க்கிற சாமியார், தாங்க முடியாத வலியென்றால் கைமருந்து ஏதாவது செய்து யாருக்கும் தெரியாமல் சாப்பிட்டுப் பார்ப்பார். ஆனால் வலி தான் குறையமாட்டேன் என்று அவரோடு யுத்தம் பண்ணும். இப்படி யுத்தம் பண்ணும் வலியும் திடீரென்று நிற்கத்தான் செய்யும். அப்படி அது நிற்கும்போது சாமியாரின் நெஞ்சில் ஏதாவது நினைவுகள் மொய்க்கத்தான் செய்யும்!.....

அப்போதெல்லாம் சாமியார், தான் சாமியாராக மாறியதே பெரிய தவறென்றும் முட்டாள்தனமானது என்றும் நினைத்துத் துயரப்படுவார். உண்மையில் அது முட்டாள் தனமானது அல்ல! பதினைந்து வருசங்களுக்கு முன்பு, திடீரென்று தன் ஆசை மனைவி இறந்ததால் துயரம் தாங்காது அவளுடைய நினைவை மீட்ட ஒரு குழந்தையும் இல்லாததால் வாழ்வே வெறுத்தது போல், எல்லோரையும் வெறுத்து, கதிர்காமத்திற்கு ஓடினாரே, அதுதான் பெரிய தவறு! மனைவி இறந்து விட்டால் சாமியாரின் வாழ்வுமா இறந்துவிடும்? ஆனால் சாமியார் அப்படி நினைத்துத்தான், அன்று கதிர்காமத்திற்கு ஓடினார்! அப்படி ஓடியவர் ஏனோ, சரியாக ஒருவருட 'அஞ்ஞாத' வாசத்தின் பின்னே, இந்த ஊருக்குத் திரும்பி வந்தார். போகும்போது, எல்லோரையும் போல்தான் அவர் போனார். ஆனால் வரும்போதுதான், இந்தக் காவி உடையையும், திருவோட்டையும் ஏந்திக் கொண்டு, அழகான முடியையும் வழித்துத் தள்ளிவிட்டு மொட்டைத் தலையோடு வந்துவிட்டார்!

இவர், என்று மொட்டைத்தலையோடு வந்தாரோ, அன்று தொடக்கம் அவருக்கு அந்த முருகன் கோயில்தான் வீடாகி விட்டது. அதுதான் அவருக்கு எல்லாமே. நாட்கள் ஓட ஓட இந்தச் சாமியார் முருகன் கோயில் சாமியாராகவே ஆகிவிட்டார். இப்போதெல்லாம் முருகன் கோயில் என்று சொன்னதும், இந்தச் சாமியார் தான் நிச்சயம் நினைவில் வந்து நிற்பார். அவ்வளவு தூரம் அவர் அந்தக் கோயிலோடு ஒன்றி விட்டார். இதை கோயில்தான் அவருக்கு எல்லாமே, நல்ல சம்பாத்தியமும் தருகிறது ஒவ்வொரு வெள்ளி அன்றும் பூசையை முடித்துக் கொண்டு வருகிறவர்களிடம் கோயில் வாசலில் இருந்தவாறே ஏதாவது வாங்கிக் கொள்வார். சிலர் அவருக்கு சில்லறைகளும் தேங்காய் மூடிகளும் கொடுப்பார்கள். யாராவது பெரிய புள்ளிகள் தப்பித் தவறி கோயிலுக்கு வந்தால் போதும், ஓட்டு வாங்க போடுவானே கும்பிடு, அதுபோல் ஒரு கும்பிடு போட்டு 'வாங்க' என்ற

வாறே ஒரு சிரிப்பும் சிரிப்பார். சாமியாரின் சிரிப்பும் ஒரு சிரிப்பு தான்! சாமியார் இப்படிப் போடுகிற கும்பிடு—சிரிப்பு—எல்லாம் சும்மா அல்ல. காரியத்தோடு தான் சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடினாலும் இந்தச் சாமியாரின் சிரிப்புமட்டும் சும்மா வரவே வராது. ஏதாவது லாபம் இருந்தால்தான் வரும்!

‘ஆவ்’ வென்று சாமியார் ஒரு ஏப்பம் விட்டார். வலி கொஞ்சம் குறைந்தது போல் இருந்தது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். இவரைப் போன்ற பலரும் ஒவ்வொரு கடை கடையாய் ஏறி இறங்கினார்கள். அதில் அண்ணாச்சியும் ஒருவன்! அண்ணாச்சியைப் பார்த்ததும் சாமியாருக்கு திடீரென்று ஒரு அவசரம் வந்து விட்டது. அந்த அவசரத்தில் அந்த இடத்தை விட்டு எழும்பி சுறு சுறுப்பாய் ஒவ்வொரு கடை கடையாய் ஏறி இறங்கினார். அவர் ஏறி இறங்கிய ஒவ்வொரு கடை வாசலிலும் பாடலும் ஒலித்தது. சில்லறையும் சேர்ந்தது. இப்படியே டவுன் முழுவதும் ஒரு அலசு அலசியபோது சாமியாரின் கையில் நாலு ரூபாவுக்கு அதிகமான சில்லறைகள் சேர்ந்து விட்டன. அந்தச் சில்லறையை ஒரு கடையில் கொடுத்து, ‘நோட்’டாக மாற்றிக்கொண்டு, முருகன் கோயிலில் இரவு எட்டு மணி வரை இருந்து விட்டு தலைவர் வீட்டுக்குப் போனார்.

முருகன் கோயில் தலைவர் வீட்டுக்கு சாமியார் போன போது நல்ல நேரம், தலைவர் வீட்டில் தான் இருந்தார். அவரைப் பார்த்து ஒரு கும்பிடு போட்ட சாமியார், இந்த நாலு வாரமாக சேர்த்து வைத்திருந்த ரூபாவோடு இன்று சேர்த்த ரூபாவையும் சேர்த்து மொத்தம் இருபது ரூபாவை தலைவரிடம் கொடுத்தார்... ‘இத வரவு வைச்சுக்குங்க...’

ரூபாவை எண்ணிப் பார்த்த தலைவர், ஒரு வெள்ளைப் பேப்பரில் ஏதோ எழுதி கொடுத்து விட்டு சொன்னார்... ‘சாமியாரே! இன்னைக்கி இருபது ரூபா இதில இருக்கு. இதுக்கு முந்தி அறுநூத்திப் பத்து ரூபா கொடுத்திருக்கீங்க... எல்லாம் மொத்தம் அறுநூத்தி முப்பது ரூபா! சரிதானே?’

சாமியார் சிரித்து விட்டார்...“நீங்க சொன்னா சரி தான்! இதுக்கு நீங்க பொய்யா சொல்லப் போறீங்க?...”

சாமியாரின் புகழுரையைக் கேட்டுப் பெருமிதப்பட்ட தலைவர், சாமியாரை ஒரு தடவை ஏனோ ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு, அந்த அறைச்சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய படத்தைப் பார்த்தார். அது பிரபல ஓவியர் ரவிவர்மாவின் கைவண்ணத்தில் உருவான ஓவியம். ‘முழங்கால் அளவு தண்ணீரில் நின்று கொண்டு மீன் பிடிக்க வலை வீசும் ஒரு மனிதனின் உணர்ச்சியை’ அந்த ஓவியனின் கை அழகாக அந்தப் படத்தில் வரைந்திருந்தது...!

தலைவரின் பார்வை மறுபடியும் சாமியாரை மொய்த்தது. சாமியார் ஒரு சின்னப் பிள்ளையைப் போல் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது வீட்டின் உள்ளே இருந்து தலைவரின் மூன்றாவது மகள் ராணி ஓடாடி வந்தாள்.

“வா...ராணி! நம்ம தாத்தா வந்திருக்கிறாரு. என்னன்னு கேளு...”

குழந்தை, சாமியாரைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு “தாத்தா” என்று அழைத்தது.

ஓ...எவ்வளவு இனிமையான வார்த்தை அது! சாமியாருக்கு உச்சி குளிர்ந்தே போய் விட்டது. தன்னைப் போன்ற பரதேசிகளை இந்த உலகில் இப்படி யார்தான் வாயார மனமார அழைக்கிறார்கள்!

குழந்தை உள்ளே ஓடியது. அதுவரை மௌனமாக நின்ற சாமியார் பயந்து பயந்து சொன்னார். “நானும் இந்த மாசக் கட்டேசியில் கதிர்காமம் போகலாம்னு நெனைச்சிருக்கேன்!” அதுக்குமேல்...சாமியார் தயங்கினார். ஆனால் எப்படியும் சொல்ல வேண்டுமே! “அந்த ரூபாவ தந்தா நல்ல துங்க...”

“அதுக்கென்னா தந்துட்டா போவுது. மாசக் கடேசியில ரூபா கொடுக்கிற நேரம் எழுதி தந்தேனே கடுதாசி அதை யெல்லாம் எடுத்துகிட்டு வாங்க - தாறேன்...”

“சரிங்க.” சாமியார், தான் படுக்கும் இடத்தை நோக்கி நடந்தார்...

தலைவர் வீட்டு வாசலில் சாமியார் தன் படுக்கையை வழக்கம் போல் விரித்துப் படுத்திருந்தார். தூக்கம் தான் வரவில்லை. தூக்கம் வராததால் சாமியார் அப்படியும் இப்படியும் புரண்டார். கண்களை மூடி மூடிப் பார்த்தார். தூக்கம் வரவே இல்லை, ஆனால் திடீரென்று இவ்வளவு நேரமும் வரக் கூடாதென்று நினைத்தாரோ அந்த வலி—அது தான் நாசமாப் போன வலி!—மறுபடியும் இப்போது வந்து விட்டது! சாமியாரால் வலியைத் தாங்கவே முடிய வில்லை. வயிற்றின் அடிப்பாகத்தில் ஊசியால் குத்துவது போல் வலித்தது. நேரம் செல்லச் செல்ல அந்த வலி கூடியதே தவிர துளியும் குறையவே இல்லை. மறுபடியும் மறுபடியும் அது வலித்தது. இப்போது பத்து ஊசியால் ஒரே தரம் குத்தினால் எப்படி இருக்குமோ அதுபோல் வலித்தது! சாமியார் பல்லி வாயில் சிக்கிய பூச்சி போல் அந்தப் பொல்லாத வலியால் தவியாய்த் தனித்தார்—துடித்தார்—அழுதார்—புரண்டார். வயிறை தனியாகக் கழட்டி வைக்கலாமென்று கூட நினைத்தார் என்றால் பாருங்களேன்! எப்படி வலித்திருக்குமென்று! அப்படி ஒரு வலி வலித்தது. அது லேசான வலி அல்ல! உசிர் போகிற வலி. அதுவும் சாமியார் வர்ணிக்கும் வலி.

“நாசமாப் போன வலி திடீர் திடீர்னு வருது! அது வர்ர நேரம் அடேயப்பா ஒங்கலுட்டு வலியா, எங்கலுட்டு வலியா வலிக்குது? பொல்லாத வலி!”

நேரம் ஓடிக் கொண்டே இருந்தது. வலி குறையவே இல்லை! இப்படியே வலி அதிகமாக அதிகமாக ஏதாவது நடந்து விட்டால் ஏன் சாமியார் செத்துப்போய் விட்டால்?

சாமியார் துடியாய்த் துடித்தார். என்ன செய்வதென்றே அவருக்கு தெரியவில்லை! தலைவரிடம் கொடுத்த ரூபா என்னாவது? சாமியாரின் ஆசை என்னாவது?

“அய்யோ! அம்மர்...” இப்படி சத்தம் போடத்தான் சாமியார் நினைத்தார். ஆனால் வார்த்தைகள் வரவில்லை. அது நாவின் உள்ளேயே சுழன்றது.

பொழுதும் விடிந்து விட்டது. சாமியார் இன்னும் எழும்பவே இல்லை. படுக்கையிலேயே கிடந்தார். கண்கள் மட்டும் அசைந்தன, சுழன்றன. கண்கள் மட்டும் அசைந்து என்ன செய்வது? கை கால்கள் அசைய மாட்டேன் என்கிறதே! அதிலும் இடது கையும் இடது காலும் இயங்கவே மறுத்து விட்டது.

சாமியாரின் இந்தப் பரிதாபமான கோலத்தை வராந்தாவை கூட்டிப் பெருக்கவந்த வேலைக்காரன் பார்த்துவிட்டான். பார்த்துவிட்டுச் சும்மா இருப்பானா? ஓடிப்போய் தலைவரிடம் சொல்லி விட்டான். தலைவரும் ஓடோடி வந்தார்.

சாமியாரிடம் பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தார். சாமியார் பேசினால் தானே! அவர் பேசவில்லை! கண்கள் அசைந்து சாமியாருக்கு உயிர் இருப்பதை உறுதிப்படுத்தியது!

அவசர அவசரமாக தலைவரும் வேலைக்காரனை வீட்டுக்குள்ளே கூட்டிக் கொண்டு போய் அவனுடைய காதின் உள்ளே ஏதோ சொன்னார். “வேலு! சாமியார பார்க்கிற நேரம் பயமா இருக்கு. ஆள் செத்தாலும் செத்திரும் போல! நீ ஓடனே நான் சொன்னத செஞ்சிரு. மொதல்ல அவர் சட்ட சேப்பில இருக்கிற வெள்ள காயிதங்களை கிழிச்சி வீசு! அப்புறம்... அதான் சொன்னேனே! அத மாதிரி செஞ்சிரு!”

தலைவரின் வேலைக்காரன் சொன்னபடி செய்யும் பரம் பரையைச் சேர்ந்தவன் தானே! 'மட மட' வென்று வேலைக்காரன் தலைவர் சொன்னபடி பத்துப் பதினைந்து நிமிடத்தில் சரியாகச் செய்து முடித்தான்!

இப்போது சாமியார் ஒரு அனாதையாக தலைவர் வீட்டுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தில் அந்த வீதிக்கு மறுபுறம் பூட்டிக் கிடக்கின்ற ஒரு வீட்டின் வாசலில் பார்க்கவே பரிதாபமாக உயிருள்ள பிணம் போல கிடந்தார். அவரைச் சுற்றி எக்கச் சக்கமான கூட்டம்—அந்த வீதியில் போகிறவர்களும் வருகிறவர்களும்—சாக பிழைக்கக் கிடக்கும் சாமியாரை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். ஊரெல்லாம் 'சாமியார் சாகப்போகிறார்' என்ற செய்தி காட்டுத் தீ போல் பரவியது. இதைக் கேட்டு அண்ணாச்சியும் முத்தையாவும் ஓடோடி வந்தார்கள். சாமியாரைப் பார்த்து அண்ணாச்சி அழுதே விட்டான்! அவனோடு முத்தையாவும் அழுதான்...

"பாவம் சாமியாரு...நேத்துதான் என்னோட பேசினாரு...இன்னைக்கி இப்புடி அனாதையா கெடக்கிறாரு!"

அண்ணாச்சி திடீரென்று கோபமாகக் கேட்டான்...

"நீ என்னா கத கதைக்கிர? சாமியாரு அனாதையா... யாரு அனாதை? மனுசன் உசரோட இருக்கிற நேரம் நம்ம சாமியாரு நம்ம சாமியாருன்னு கொஞ்சினாங்க...இப்ப இப்புடி சாக பொழைக்க கெடக்கவும் அனாதைன்னு சொல்றானாக! சாமியாரா அனாதை? சாமியாரு அனாதை இல்ல! அவர அப்படி அனாதையாக்கினது நம்ம முருகன் கோயில் தலைவர்தான். அது எப்படின்னு கேக்கிறியா? சாமியாரு முந்தி கொஞ்சகாச தலைவருக்கிட்ட கொடுத்து வைச்சாரு... தலைவரும் காச வாங்கிரதுக்காக 'நம்ம சாமியாரு'ன்னு சொன்னாரு... அவரோட சிரிச்சாரு... பேசினாரு... வீட்டு வாசல்வியை படுக்கச் சொன்னாரு... இப்ப இப்படி சொகம் இல்லாம போகவும் ஆள் செத்துப்போயிடுமோன்னு பயந்து இன்னொருத்தன் வீட்டு வாசல்ல தூக்கிப் போட்டார். இப்ப சாமியாரு அனாதையாம்!"

அண்ணாச்சி ஒரு நிமிடம் மௌனமாகி மீண்டும் சொன்னான்... “நா சொல்றேன்! ஒலகத்தில யாரும் அனாதை இல்ல. அதமாதிரிதான் சாமியாரும்! அவர் நல்லா இருக்கிற நேரம் தாத்தா மொறை கொண்டாடினாங்க... இப்ப அனாதைன்னு சொல்றானாக... என்னா ஒலகமடா இது?”

முத்தையாவும் அண்ணாச்சியும் சாமியாரைப் பார்த்தார்கள். சாமியார் உயிருள்ள பிணம் போல் பார்க்கப் பரிதாபமாகக் கிடந்தார். அவரைச் சுற்றி நின்ற கூட்டம் ஏதேதோ பேசியது...

உண்மையில் சாமியார் அனாதையா? அவர் மட்டுமல்ல இந்த உலகத்தில் உள்ள யாருமே அனாதை இல்ல...! அனாதைகள் உலகத்தில் பிறப்பதில்லை! அவர்கள் ஏனைய மனிதர்களால் உருவாக்கப்படுகிறார்கள்!

சாமியார் உயிருள்ள பிணம்போல் அந்த வீட்டு வாசலில் பார்க்கப் பரிதாபமாக கிடக்கிறார்...

(‘வீரகேசரி’—25-3-73)

நாய்கள் மனிதராவதில்லை ...

தோட்டத்து ஸ்டோரை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிற 'லொட லொட' லொறியையும், அந்த லொறியின் பின் பக்கம்—லொறியின் உள்ளே மேலே தொங்கிக் கொண்டிருந்த சங்கிலியை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பவனையும் பார்த்துவிட்டு நாலுகால் பாய்ச்சலில் குதிரையைப் போல் பாய்ந்து பாய்ந்து 'லொள்... லொள்...' என்றவாறு லொறியின் பின்னே ஓடுகிறதே அதுதான் இந்த லயத்து நாய்...

அந்த லொறி விரைவாகத்தான் போகிறது. ஆனாலும் இந்த நாய் விட்டபாடில்லை. அது தொடர்ந்து லொறியின் பின்னே நாக்கை நீளமாக வெளியே நீட்டி அசிங்கமாகத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டும், எச்சிலை வடித்துக் கொண்டும் களைக்க களைக்க மூச்சு முட்ட ஓடியது... அப்படி எவ்வளவு தூரம்தான் ஓடும்? அது என்ன யந்திரமா—அந்த லொறி போல் ஓடுவதற்கு? ஆனாலும் அது ஓடுகிறது... அப்படியே ஓடி ஓடி சற்று தூரத்தில் இருக்கிற மாரியம்மன் கோவிலருகே போனதும் ஏனோ திடீரென்று நிற்கிறது. ஏன்? அதற்குமேல் அதனால் ஓட முடியாதுபோலும்... இல்லை!... அதன் எல்லையே அவ்வளவுதான்... அந்த எல்லைக்குள்ள்தான் அதன் ஆட்சி...

அந்த நாயின் பார்வையிலிருந்து லொறியும் ஓடி மறைய அதுவரை காத்துநின்ற நாயும் திரும்பி மெதுவாக லயத்தை நோக்கி நடக்கிறது. அது ஓடிய களைப்பில் நடக்கும்போது அழகாகத்தான் இருக்கிறது! ஏன்! அதன் நடைமட்டும்தான்

அழகோ? அது கூட லயத்து நாயாக இருந்தாலும் அழகாகத் தான் இருக்கிறது... அழகுதான் எல்லோருக்கும் சொந்தமானதே... இந்த நாய்க்கும் அது சொந்தமானதுதானே!

இந்த நாயின் உடம்பு நிறமென்றோ, வெள்ளை நிறமென்றோ சொல்ல முடியாத அளவுக்கு இரண்டுமே கலந்து சரிசமமாக இருந்தாலும் நாயின் முகத்தைப் பார்க்கின்ற போது, முகம் முழுவதும் கறுப்புநிறம் பரவிக்கிடப்பதால் கொஞ்சம் பயமாகத்தான் இருக்கிறது. அப்போது 'மூஞ்சி கறுப்பாக இருக்கிற நாய் பொல்லாத நாய்' என்று யாரோ சொன்னது நினைவுக்கு வரும். உண்மையிலே யாரோ சொன்னது போலவே இந்த நாயும் லேசுப்பட்ட நாயில்லை... பொல்லாதது!

அடேயப்பா...! கொஞ்சம் நேரம் சும்மா இருக்க வேண்டுமே! இது அங்கே ஓடும், இங்கே ஓடும். யாராவது புதிதாக அந்த லயத்திற்கு வந்துவிட்டால் சம்பளம் போடும் அன்று டவுனிலிருந்து கூடை முதலாளிமார்கள் 'பாக்கி' வசூலிக்க வந்துவிட்டால் போதும் சத்தம் போடாமல் பூனையைப் போலிருக்கும். புதிதாக வந்தவர்கள் இது 'பேசாமதானே இருக்கு' என்று நினைத்து அதன்கிட்டே போனால் அவ்வளவுதான் 'லபக்'கென்று காலையோ—கையையோ பிடித்துக் கொள்ளும்... அதன்பின் அதனைப் பிரித்தெடுக்க வளர்ப்பவர்தான் வந்தாக வேண்டும்... ஆனால் இந்த நாய் லேசில் குரைக்காது. குரைக்காத நாய் கடிக்குமாம்... ஊமையாக இருப்பவன் ஊரைக் கெடுப்பான் என்று சொல்வார்கள். அதுபோல் இது ஊமையாக இருந்து காலையோ கையையோ கடிக்கும்-அவ்வளவுதான்.....

மெதுவாக நடந்து வந்த நாய் நேரமாகிவிட்டது என்று நினைத்ததோ என்னவோ தெரியவில்லை. திடீரென்று வேகமாக ஓடிவந்து, அந்த லயத்திற்குப் போவதற்காக அந்த ரோட்டிலிருந்து லயம் வரைக்கும் இருக்கிற படிக்கட்டு வழியாக ஏறியது. கீழே மூன்றாவது படிக்கட்டில் நாய்

வரும் போது மேலே எட்டாவது படிக்கட்டில் நின்றுகொண்டிருந்த வள்ளி நாயின் கறுப்பு முகத்தையும் பார்த்துவிட்டு நடுநடுங்கிப் போய் பக்கத்திலிருக்கும் மரத்தின் பின்னால் ஒளிந்து கொள்கிறாள். பத்துப் படிகளையும் தாண்டி மேலே வந்த நாய் வள்ளி மறைந்திருக்கும் மரத்தை வேண்டுமென்றே பார்த்துவிட்டு 'ஏன் ஓடுறீங்க! ஒங்களையெல்லாம் கடிக்க மாட்டேன். நீங்கள்ளாம் பழகினவங்க தானே!' என்று சொல்வது போல் நினைக்கிறது...நினைத்தால் போதுமா? நினைப்பதை வெளியே சொல்லிவிட்டதே! சொல்லிவிட்டதா?...ஆமாம்...வால் ஆட்டினால் என்ன அர்த்தம்! உங்களைத் தெரியும் என்பது தானே...

மேலே லயத்து வாசலுக்கு வந்த நாய் அந்த லயத்தின் கடைசியிலிருக்கும் காம்பராவை நோக்கி நடந்து போனது. நாய் போனதும் மரத்தின் பின் பக்கமிருந்த வள்ளி லேசாக எட்டிப் பார்த்துவிட்டு படிக்கட்டுகளில் வேகமாக இறங்கி ஓடினாள். நாயோ கடைசிக் காம்பராவின் வாசலில்போய் நின்று யாரையோ பார்த்துவிட்டுப் பேசாமல் படுத்துக் கொண்டது. ஓடிவந்த களைப்பு போலும்...!

நாய் வாசலில் படுத்திருந்ததை காம்பராவின் உள்ளேயிருந்து பார்த்த ராசையா ஐந்து வயதிலிருக்கும்...வெளியே ஓடிவந்து நாயின் வாலைப் பிடித்திழுத்தான். நாய் உறுமிக் கொண்டு திரும்பி யாரென்று பார்த்தது. ராசையா தான் தன் வாலை இழுத்திருக்கிறான் என்பது தெரிந்ததும் அது பேசாமல் மறுபடியும் படுத்து விட்டது. எஜமானின் மகன் அல்லவா வாலைப்பிடித்து இழுக்கிறான்! அவனோடு கோவிக்க முடியுமா?

“வீரா...வீரா...”

அந்தக் காம்பராவின் உள்ளேயிருந்து அந்தக் குரல் வருவதைக் கேட்ட நாய் 'விருட்'டென்று எழும்பி வேகமாக அந்தக் காம்பராவின் உள்ளே போய், தன்னை அழைப்பவரின் காலருகே நின்று தன் வாலை ஆட்டுகிறது. அது

தன் வாலை இப்படியும் அப்படியும் ஒரு விசிறியைப் போல் ஆட்டுகிற போது அது பார்ப்பதற்கே அழகாகத்தான் இருக்கிறது. அது சரி, வாலை ஏன் ஆட்டுகிறது? ஓ...அங்கே நிற்பவன் அதனுடைய எஜமான் அல்லவா! அவனைக் கண்டதும் தன் நன்றியைத் தெரிவிக்க வாலை ஆட்டாமல் இருக்குமா? அதனால் தான் வாலை ஆட்டுகிறது! ஆனால் அதனுடைய எஜமான் நீங்கள் நினைப்பது போல் 'கோட்டும், சூட்டும்' போடவில்லை. இந்த நாயைப் போலவே ஒரு சாதாரண தொழிலாளி தான் எஜமானாய் இருக்கிறான்...! ஏன் இருக்கக் கூடாதா?...

“வீரா... வீரா...”

வீரனின் எஜமான் தன்னுடைய கையை மூடியவாறு—மூடிய கைக்குள்ளே ஏதோ வைத்திருப்பதுபோல் பாவனை காட்டியவாறு வீரனை அழைத்தான். வீரன் ஆசையுடன் அவனருகே ஓடியது. வீரன் அருகில் வந்ததும் கையை மேலும் கீழும் காட்டினான் அவன். வீரன் மேலே எம்பி எம்பி அந்தக் கையைப் பிடிக்க முயன்றது. அப்படி வீரன் மேலே எம்பும் போது அவனுடைய கையில் என்ன இருக்குமோ என்ற நினைப்பு ஆசையாகப் பெருகி எச்சிலாக மாறி அதன் நாக்கு வழியாக வடிகிறது...கடைசியில் ‘பே’ என்று அவன் கையை விரித்தபோது அந்தக் கையினுள்ளே ஒன்றும் இல்லாததால் அது ஏமாந்து போனது. பாவம் வீரன்... கையில் ஏதாவது இருக்குமென்று நினைத்தது போலும்!... ஏமாற்றத்தை வாங்கிக் கட்டிய நாய்எஜமானோடு கோவித்தது போலும், வெளியே வந்து வாசனில் படுத்துக் கொள்கிறது...அதனுடைய எஜமானோ இதைப் பார்த்து விட்டு சிரித்தான். இந்த நாயை வளர்க்கிற அந்த எஜமான் தான் முத்தையா...அவன் தான் இதற்கு வீரன் என்று பெயர் வைத்தான். அவன் அப்படிப் பெயர் வைத்ததற்கும் ஒரு காரணமுமிருந்தது...

வீரன் சின்னக் குட்டியாக இருந்தபோது மேட்டு லயத்து சின்னையா அதை முத்தையாவிடம் கொடுத்தபோது அவன் மறுக்கமுடியாமல் வாங்கிக்கொண்டு வந்து பக்கத்து காம்பார வீரனிடம் “வீரா...வீரா.....இந்தக் குட்டி நாய வந்து பாரேன்!...” என்றான். அந்த வீரன் வந்து நாயைப் பார்க்கும் முன்னர் “வீரா...வீரா...” என்றதுமே, இந்தக் குட்டி நாய் துள்ளிக்கொண்டு முத்தையாவிடம் ஓடிவந்து வாலை ஆட்டியது. அவனும் வீரன் என்று பெயர் வைத்து விட்டான். வீரனை வாங்கிய முத்தையா நாய் வாங்கும் விஷயத்தில் கெட்டிக்காரனென்று தான் சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் இவன் மற்றவர்களைப் போல் பெட்டை நாயை வாங்கி வரவில்லை...வாங்கும் போதே ‘என்ன சாதி’ என்று பார்த்துத்தான் வாங்கினான். இல்லாவிட்டால் ஒரு பெட்டை நாயை அவன் தலையில் கட்டியிருப்பார்கள். ஒரு பெட்டை நாய் வளர்ப்பதைவிடப் பத்து ஆண் நாய்கள் வளர்க்கலாம்.

படுத்துக் கிடந்த வீரன் லேசாகத் தலையைத் தூக்கி வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துத் திடீரென்று எழுந்து நின்று சோம்பல் முறித்து விட்டு வெளியே வந்து படிகளி றிங்கி ‘கரத்த’ (மண்) ரோட்டு வழியாக ஓடியது. அந்த ரோட்டில் என்ன காரா, பஸ்ஸா வருகிறது. பயந்து நடக்க? அந்த வீதியே சொந்தம் போல் நடந்தரு விதியில் ஓடுகிறது. அப்படியே ஓடி ஓடி ஒரு பெரிய பங்களாவின் பின்பக்கம் போய் நின்றது. அது அந்த தோட்டத்துரையின் பங்களா... வீரனின் கண்களில் எதையோ எதிர்பார்க்கும் ஆர்வம் நிறைந்திருந்தது. அதனுடைய முழு நினைவும் அந்த பங்களாவின் வாசலருகே தேங்கி நின்றது. அதன் வாலோ விசிறியைப் போல் அசைந்தது. ஒரு பத்துப் பதினைந்து தடவை வாலை இப்படியும் அப்படியும் அசைத்திருக்கும்... பங்களா வேலைக்காரன் துரையின் ‘லஞ்ச்’ முடிந்ததை அறிவிப்பது போல் ‘மிச்ச மீதி’யை கீழே ஓரிடத்தில் கொட்டி விட்டு வீரனையே பார்த்தான்... ‘கரக்டா சொல்லி வைச்ச

மாதிரியே தொரை சாப்பிடுற டைம் பார்த்து வருதே...
கெட்டிக்கார நாய் தான்!

பங்களா வேலைக்காரன் போன பின்னர் அவன் கொட்டிவிட்டுப் போன மிச்ச மீதியில் காலால் கிண்டிக் கிடைத்த எலும்புகளைக் கடிக்கிறது. இன்று வீரனுக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டம் தான்! நேற்றிலும் பார்க்க எலும்புத்துண்டு கூடுதலாக இருக்கின்றனவே... ஆவலோடு அந்த எலும்புகளை 'கறுக்...புறுக்...' கென்று கடித்துத் தின்று தீர்த்தது... எல்லா எலும்புத்துண்டுகளையும் விழுங்கிய பின்னர் அது பங்களாவின் முன்பக்கம் வந்து அங்கே வாசலருகே சல்லடைக் கம்பி போட்ட கூட்டையே ஏக்கத்துடன் பார்த்தது... அந்தப் பார்வை அதன் உடலில் கிளம்பியிருக்கிற பசியின் உணர்வுகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதைப் போலிருந்தது. வீரனுக்குச் சரியான பசிதான்! பசியா?... இப்போதுதானே எலும்புத்துண்டுகளை விழுங்கித்தள்ளியது. அதற்குள்ளவா பசிக்கிறது அதற்கு? ஆமாம்...! ஆனால் இந்தப் பசி எலும்புத்துண்டுகளால் தீர்க்க முடியாத பசி! எல்லா உயிரினங்களுக்கும் வரக்கூடிய பசிதான், இப்போது வீரனுக்கும் வந்திருக்கிறது...

வீரன் தன்னைப் பார்க்க வரமாட்டானோ என்று துடித்துக் கொண்டிருந்த பங்களா அல்சேஷன் நாய்—வீரன் தன்னைப் பார்த்ததும் சந்தோஷத்தில் அதே நேரத்தில் வெளியே போக முடியவில்லையே என்ற உணர்வில் அந்தக் கூட்டினுள்ளேயே துள்ளியது. தன்னை மறந்து வீரனுடன் காதல் பேச்சுப் பேசியது. அது மனிதனுக்குப் புரியவே புரியாது. ஆனால் புரியவேண்டிய வீரனுக்குப் புரிந்தது. புரிந்தும் அதனால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. அதை ஏக்கத்துடன் பார்த்தது...

"என்னதான் நீ மேல் நாட்டு அல்சேஷனா இருந்தாலும் எந்த நேரமும் அடைபட்டு சிறைக் கைதிபோல்தானே இருக்கிறே... என்னை மாதிரி சுதந்திரமா ஒனக்கு நெனைச்சு

இடத்துக்குப் போகமுடியுதா? பாவம் நீ...ஒன்ன நெனைச்சா எனக்குப் பாவமா இருக்கு!" இப்படி வீரன் நினைத்துக் கொண்டது...

பங்களா நாய் ஊளையிட்டது. வீரனும் பதிலுக்குப் பேசியது. அப்போது வெளியே வந்த பங்களா வேலைக்காரன் வீரன் இன்னும் போகாமல் அங்கேயே நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டு 'கல்'லொன்றை எடுத்து வீரனின்மீது வீசினான். ஆனால் வீரனா கல்லடிபடும்? வேலைக்காரன் கல்லையெடுக்கும்போதே எங்கோ ஓடிவிட்டது. கல் 'பொத்' தென்று 'சும்மா'தான் விழுந்தது. வேலைக்காரனுக்கும் வீரனை விரட்டி விரட்டி 'சி'யென்று ஆகிவிட்டது. எத்தனை நாளைக்குத்தான்—எவ்வளவு நேரம்தான் 'கல்' வீசி வீரனை விரட்டுவான்... வீரனும் விடுவதாய் இல்லை. அடிக்கடி காலையில் ஒருதரம்—மாலையில் ஒருதரம் என்று பங்களாவின் பின் பக்கம் வந்துகொண்டே இருந்தது...

ஓ... இப்போதெல்லாம் வீரன் ஏனோ முன்னரைவிட அடிக்கடி பங்களாவின் பின்பக்கம் வந்துகொண்டிருக்கிறது....

வீரன் வருவது பங்களா நாய்க்கு சந்தோஷம்தான்... வீரனை ஆணென்று தெரிந்துகொண்ட பங்களாவின் பெண் நாய்க்கு சந்தோஷம் இருக்காதா என்ன! வீரனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அது கூட்டில் 'துள்ளு துள்ளென்று' துள்ளியது.

பங்களா வேலைக்காரன் இந்தக் கூத்தையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு வேறுவழியின்றி *துரையிடம் சொல்லி விட்டான். துரைக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. தோட்டத்துத் தலைவரைக்கூட்டிவரச்சொல்லி வீரன் வரும் வரை இருக்கவைத்து வீரன் வந்ததும் அதை அவனுக்குக் காட்டி 'அது யாருடைய நாய்?' என்று கேட்டார். தலைவரும் 'கங்காணி' (சுப்பவைசர்) மார்களைக் கண்டு

*துரை—ESTATE SYPRIDENTENT.

பேசி அடையாளம் சொல்லி அது இன்னார் நாயென்று கண்டு பிடித்து துரையிடம் வந்து 'அது தொங்க லயத்து முத்தையாவுட்டு நாய்க் தொர்' என்று சொன்னார். துரையும் முத்தையாவை உடனே வரச் சொன்னார். முத்தையாவும் துரை கூப்பிடுகிறார் என்றதும் 'என்னவோ ஏதோவென்று' மனதுக்குள் ஓட கால்கள் நடுநடுங்க துரையின் பங்களாவிற்கு வந்தான். துரை சீறினார்...

“முத்தையா! ஒன்ட நாய் நம்ம பங்களாவிற்கு அடிக்கடி வருது... அது சரியில்ல... லயத்து நாயெல்லாம் பங்களாவுக்கு வரக்கூடாது. மரியாதையா சொல்றேன்! சொறிபுடிச்ச உன்னுடைய லயத்து நாயைக் கட்டிப் போடு... இனிமே தப்பித்தவறி இந்தப்பக்கம் தலைகாட்டுனா அப்புறம் சுட்டுப்போடுவேன். சரியா... லயத்து நாய்களுக்கெல்லாம் பங்களாவுல என்ன வேல? நாளைக்கி வரட்டும்; சுட்டும் போடுரேன்...சுட்டு!”

துரையின் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் முத்தையர் வளைந்து நெளிந்து “சரிங்க தொர்...” என்று பஜனை பாடினான். பின்னர் வீரனை இனிமேல் பங்களா பக்கமே கால் வைக்காமல் செய்வதாக—அதைத் தானே பொறுப் பெடுப்பதாக—துரைக்கு உறுதி கொடுத்துவிட்டு மெல்ல பங்களாவிலிருந்து அவன் நழுவினான்... பங்களாவிலிருந்து வெளியே வந்ததேபோதும் என்றாகிவிட்டது அவனுக்கு நாயை சுடுகிறேன் என்று கத்திய அந்த துரை கோபத்தில் அவனையே நாயைப்போல் சுட்டுவிடுவார்—பொல்லாத துரை... லயத்தில் உள்ளவர்கள், அவனுக்குக் கீழே வேலை செய்பவர்கள், யாரும் அவனைத் தேடி பங்களாவுக்கு வரக் கூடாதாம்... லயமே எரிந்தால்கூட பங்களாப் பக்கம் கால் வைக்கக்கூடாதாம்... அப்படி ஒரு சட்டம் போட்டிருந்தார். அதை அழல்படுத்தவே அந்த அல்சேஷன் நாயை பங்களாவின் முன்பக்கம் சுட்டோடு வைத்திருக்கிறார்.

லயத்திற்கு திரும்பிய முத்தையா, அப்போதே வீரனைக் கட்டிப் போட்டான். மறுநாளோ டவுனுக்குப் போய் இரும்புக் கடையில் 'நாய்ச்சங்கிலி' வாங்கிக் கொண்டு வந்து கட்டிப் போட்டான். அப்போது வீரன், 'ஒருநாளாயில்லாமல் எஜமான் ஏன் சங்கிலியில் கட்டிப் போடுகிறான்?' என்று கவலைப்பட்டது. முத்தையாவிற்கும் வீரனைக் கட்டிப் போடுவதில் விருப்பமே இல்லைதான். ஆனால் கட்டி வைக்காமல் முடியாதே! கட்டாமல் இருந்தால் அது வழக்கம் போல் பங்களாவிற்குப் போகும்... போனால்—பங்களாவில் இருப்பது மேல் நாட்டு அல்சேஷன் பெண் நாய்! இது லயத்து ஆண் நாய்! இரண்டும் சந்தித்தால் என்ன ஆகுமோ? அதனால்தானே துரை 'வீரனைக் கட்டிப்போடு—கட்டிப் போடு' என்று கத்துகிறார்...

முத்தையா வீரனைக் கட்டிப்போட்டுக் கொண்டே இருந்தான். எத்தனை நாளைக்குத்தான் கட்டிப்போடுவது? ஆனாலும் வீரனை, துரையை—அந்தத் துப்பாக்கியை—நினைத்துக் கொண்டே கட்டிப் போட்டான். நாட்கள் ஓடின... ஒரு கிழமை—இரண்டு கிழமை—மூன்று கிழமை ஆகியது...இனியா வீரன் போகப்போகிறான் என்ற நினைப்பில் ஒரு நாள் அவிழ்த்து விட்டான் முத்தையா. ஆனால் வீரனா பங்களாவிற்குப் போகாமல் இருக்கும்? முத்தையா தலை மறைந்ததும் பங்களாவிற்கு ஓடியது... அதற்கு பல நாட்கள் அல்சேஷனைச் சந்திக்காததில் கிளம்பிய ஆர்வம் போலும்... வேகமாக ஓடியது...

அங்கே பங்களாவில் ஒரு மரத்தில் அல்சேஷன் நாய் அப்போதுதான் சந்தன சோப்பில் குளிப்பாட்டப்பட்டு வெய்யிலில் காய கட்டப்பட்டிருந்தது. பிறகு கேட்கவா வேண்டும்? வீரனின் அதிர்விடத்தை... யாருமே இல்லை. வீரனைப் பார்த்து அல்சேஷனும் துள்ளியது. வீரனும் துள்ளியது. அதன்பின் இரண்டும் புழுதியில் கட்டிப் புரண்டன...அப்படி எவ்வளவு நேரம்தான் கட்டிப்புரள்வது? அதற்கும் ஒரு எல்லை உண்டுதானே! அந்த எல்லைக்குப்

பின்னர் வீரன் அல்சேஷன்மீது தாவியது. சில நிமிடங்கள் தாவின. இரண்டும் கிறங்கி பிணைந்து நினைவற்று மயங்கி நின்றன. பங்களா அல்சேஷன் இப்போது கிழக்குத்திசையைப் பார்த்தது. வீரன் மேற்குத்திசையைப் பார்த்தது. இரண்டும் எத்திசையைப் பார்த்தாலும் இணைந்து விட்டனவே! இணைந்தபின் கிழக்காவது—மேற்காவது?...

வீரனும் அல்சேஷனும் கிழக்கும் மேற்குமாய் இணைந்து கொண்டிருந்தபோது பங்களாவின் உள்ளேயிருந்து ஒரு பார்வை வெளியே விழுந்தது. பார்த்தது வேலைக்காரன்... அவன் உடனே பதறிக்கொண்டு துரையிடம்போய் சொன்னான். துரை துப்பாக்கியைத் தூக்கிக்கொண்டு வேகமாக வந்தார். அவர் பின்னால் வேலைக்காரனும் வந்தான். இருவரும் வெளியே வந்தபோதே அல்சேஷனும் வீரனும் பரிந்து கொண்டிருந்தன. துரைக்கு தாங்கமுடியாத கோபம். கையோடு இருந்த துப்பாக்கியால் வீரனைச் சுட்டுப் 'பொசுக்க' குறி பார்த்தார். சுட்டே விட்டார். குடு 'டுமில்' என்ற சத்தத்துடன் அந்த இடத்தையே நடுங்க வைத்தது...

துப்பாக்கியிலிருந்து விடுபட்ட குண்டுகள் வீரனைத் தேடிப் பாய்ந்தன. ஆனால் வீரன் அதற்கு அகப்படவே யில்லை. துரைக்குத் தாங்க முடியாத ஆத்திரம்...வேலைக் காரனைப் பார்த்துக் கத்தினார்...“ஏன் பார்த்துகிட்டிருக்க. அந்த நாயை அடிச்சி கொல்லு!”

வேலைக்காரன் அங்கே கிடந்த ஏழெட்டு அரைச் செங்கல்லைத் தேடிப்பிடித்து சரமாரியாக அடுத்தடுத்து வீரனை நோக்கி வீசிக் கொண்டே துரத்தினான். இந்தத் தடவை வீரனால் தப்பமுடியவில்லை. ஒரே ஒரு செங்கல் வீரனின் முன்பக்கக் காலைத் தாக்கியது. கல்லடி பட்டதும் வீரன் “லொள்...லொள்...” என்று கத்தியவாறு நொண்டியடித்து ஓடியது.

பங்களா வேலைக்காரன் திரும்பி வந்தான். துரை துப்பாக்கியை ஏந்திய கரத்தோடு ராணுவ வீரனைப்போல் சிவந்த கண்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் நின்ற நிலை சரியாக இல்லை. அவர் உள்ளத்தில் எரிமலை வெடித்துக் கொண்டிருந்தது. எது நடக்கக் கூடாது என்று நினைத்தாரோ அது நடந்து விட்டதே! அல்சேஷனும் வீரனும் சேர்ந்து விட்டது...லயத்து நாய் ஒரு பங்களா அல்சேஷன் நாயோடு...

அந்த நேரம் பார்த்துத்தான் அல்சேஷன் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு அவருகே வந்தது. இந்த நேரம் பார்த்துத்தானா அது வரவேண்டும்? தன் காலருகே வந்ததும் துரையின் காலால் அதுவும் பூட்ஸ் காலால் ஓங்கி ஒரு 'எத்து' எத்தினார். அல்சேஷன் தூக்கி வீசப்பட்டதைப் போல் கீழே விழுந்தது. கீழே விழுந்ததும் அல்சேஷன் "வாள்...வாள்" என்று கத்தியது. அதன் கதறல் கூட அவருக்கு அசிங்கமாக இருந்தது...மற்ற நாட்களில் தன் காலருகே வரும் அதனைத் தூக்கி அதன் முகத்தில் அன்புடன் முத்தமிட்டுக் கொடுக்கும் துரை இன்று.....

அல்சேஷனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. துரை தன்னைக் காலால் ஏன் உதைத்தார் என்பது கூட புரியவில்லை. துரை போன்ற மனிதர்கள் மனிதர்களைப் பிரிப்பதோடு நிற்காமல் நாய்களைக்கூட லயத்து நாயென்றும் லண்டன் நாயென்றும் பிரித்துப் பார்ப்பதன் அர்த்தத்தை ஐந்தறிவு நாயால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதுதான் மனிதனைவிட ஒரு அறிவு குறைந்ததாமே!

அல்சேஷன் மறுபடியும் துரையின் கால்களை நோக்கி மெதுவாக அசைந்து அசைந்து பேர்னது. அதன் வால் எப்போதும் போல் அன்பைக் காட்டியது. துரையோ மறுபடியும் காலால் ஒரு உதைவிடத் தயாராக இருந்தார். அவருடைய கால்கள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன...ஆனால் அல்சேஷன் அவருகே வந்து கொண்டே இருந்தது...அதற்கு துரையின் உள்ளம் புரியவே இல்லை. துரையிடம் போனால் உதைபடுவோம் என்பதும் அதற்குத் தெரியாது. அதற்கு

இது மட்டுமல்ல, கிழக்கு—மேற்கு, உயர்வு—தாழ்வு என்ற பேதம் கூட என்னவென்று தெரியாது! அதனால் தான் அதனை நாய் என்று சொல்கிறோம் போலும்! நாய்கள் நாய்கள் தான்—மனிதர்கள் மனிதர்கள் தான்! ஆனால் இந்த நாய்கள் ஒரு போதும் அந்த மனிதராவதே இல்லை!...

(வீரகேசரி—வாரவெளியீடு)

27-10-1974)

வெளியே தெரியாத ஊனங்கள்

1

மேலே மாடியில் படுத்திருந்த ஜானகிக்கு, கீழே இருந்து அம்மா கூப்பிடுவது நன்றாகக் கேட்டாலும், கேட்காதது போல் இன்னமும் படுக்கையில் அசையாது படுத்துக் கிடந்தாள். அவளுக்குப் படுக்கையை விட்டு எழும்பவே மனம் இல்லை. ஏனைய நாட்களில், இந்த நேரத்தில் அவள் அடுப்பைப் பற்றவைத்து, அம்மாவையும் படுக்கையில் இருந்து எழுப்பிவிட்டு, பல் விளக்கிக் கொண்டிருப்பாள். இன்றோ? அவள் இன்னமும் படுத்தே கிடந்தாள். அவளின் அம்மாதான் அவளுக்கு முன்பே படுக்கையைவிட்டு எழும்பி, படாதபாடு பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். உண்மைதான்... சமையல் கட்டில் ஜானகியின் அம்மா ஒருநாளும் இல்லாத வாறு, நேரத்தோடு அதிகாலை நாலு மணிக்கே ஓடியாடி வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறாள். எப்போதும் அந்த வீட்டில் யாரும் அந்த நேரத்தில் எழும்பியது கிடையாது. எழும்பவேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஆனால் இன்று அவள் நேரத்தோடு பால்காரன் வருவதற்கு முன்னரே எழும்பிவிட்டாள். காரணம்...எல்லாம் காரணத்தோடுதான். அந்தக் காரணம் அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதைத் தெரிந்து கொண்டுதான் அவள் வேண்டுமென்றே இன்னமும் படுத்துக் கிடக்கிறாள்...

ஜானகியின் அம்மா மூன்றாவது முறை கூப்பிடும் சத்தம் கேட்கிறது. சினிமாப் படங்களில் வில்லி சத்தம் போடுவது போல் உரக்கக் கத்துகிறாள்...“ஜானகி! ஏய்...ஜானகி...! நீ

இன்னமும் தூங்கிற...நல்லா வாழனுங்கிற அக்கறை இருந்தா இப்படி தூங்குவிடா? நேரம் ஒடிக்கிட்டே இருக்கு...மாரியம் மன் கோயில் மணிச்சத்தமும் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில கேக்கும். இப்பவே மணி அஞ்சரையாச்சி...ஏய்...ஜானகி! எழும்பு..."

ஜானகி பேச்சோ முச்சோ விடவில்லை. காது கேட்காதது போல்—காதே இல்லாதது போல் அசையாமல் படுத்துக் கிடந்தாள்.

"ஏன்ட...இந்த மாதிரி அநியாயம் பண்ணுறே... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அவங்க வந்திடுவாங்க...இவ என்னடான்னா இப்படி படுத்து கெடக்கிறா...கொஞ்சம்கூட பயங்கிறதே இல்ல. இருந்தா இந்த மாதிரி அநியாயம் செய்வாளா...? ஊர்ல...என்னான்னா எப்ப மாப்பிள்ளை வருவான்...கல்யாணத்தை முடிக்கலாம்னு பார்க்கிறாங்க...இவ என்னான்னா வர்ர மாப்பிள்ளைய வெரட்டிருவா போல இருக்கே!"

ஜானகியை எழுப்ப முயன்று தோல்விகண்ட ஜானகியின் அம்மா முன் அறையில் ஜானகியின் அப்பா தூங்குவது நினைவுக்கு வரவும் முன் அறைக்குப் போய் சத்தம் போட்டாள் அவள். அப்படிச் சத்தம் போட்டால் தான் அவருக்கு காது கேட்கும் என்று அர்த்தம் அல்ல...அப்படிச் சத்தம் போட்டால்தான் மனுசன் கொஞ்சமாவது அசைந்துகொடுப்பார்...

ஜானகியின் அப்பா ஒரு தடவை மட்டும் அசைந்து படுத்தார். ஆனால் எழும்பவில்லை. எழும்ப மனம் வரவில்லை. தூக்கம் தான் கண்களை மூடவைத்தது. ஜானகியின் அம்மா விடவில்லை...பழையபடி கத்தினாள்..."நீங்க பாட்டுக்கு படுத்துக்கிடந்தா காரியம் எல்லாம் நடக்குமா? இன்னும் ஒரு வேலையும் முடியல்ல...நேரமும் ஒடிகிட்டே இருக்கு...எவ்வளவோ வேலை செய்யணும். வர்ரது சரியாகுதோ இல்லையோ செய்யிறதை ஒழுங்கா செய்யணும் இல்ல..."

அதை விட்டுட்டு அப்பா முன் ரூமில மக மாடியில படுத்திருந்தா காரியம் நடக்குமா?...எழும்புங்க; நீங்க எழும்புனாதான் அவ எழும்புவா?''

ஜானகியின் அம்மா உதிர்த்த வார்த்தைகள் அவர் காதைக் குடைந்து எழுப்பிவிட்டது. ஜானகியின் அப்பா ஒரு காப்பிப் பைத்தியம். எப்போதும் எந்த நேரத்திலும் காப்பி கொடுத்தாலும் குடித்து விடுவார். வேண்டாமென்று சொல்லவே மாட்டார். காலையில் காப்பியை உள்ளே ஊற்றினால் தான் மற்ற வேலைகள் எல்லாம் நடக்கும்...

ஜானகியின் அப்பா 'பல்' விளக்கி விட்டு உள்ளே வந்த போது ஜானகியின் அம்மா ஒரு தம்ளரில் காப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவர் சிரித்துக்கொண்டே அதை வாங்கி 'ஸ்' என்று உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு சட்டைப்பையி லிருந்து ஒரு பீடியை எடுத்துப் பற்ற வைத்தார். பின் ஒரே ஒரு தடவைதான் 'தம்' இழுத்துப் புகை விட்டார்.

ஜானகியின் அம்மா புகைய ஆரம்பித்தாள்...

தன் மனைவியின் முணு முணுப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் ஜானகியின் அப்பா மாடிப் படிகளில் பீடி குடித்துக் கொண்டே ஏறினார். மாடிப்படியில் மொத்தம் பதினொரு படிகள். அந்தப் படிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு தரம் கால் வைத்தபோது...''டக்...டக்...''கென்ற சத்தம் கேட்டது. அப்படிச் சத்தம் கேட்கட்டும் என்று தான் அவர் வேண்டுமென்று நடந்து போனார். ஜானகிக்கு கீழே இருந்து யார் வருகிறார் என்பது தெரிந்தது. அப்பா தான் இப்படி நடந்து வருவார் என்பது அவர் நடையே சொல்லுமே!

மாடியின் உள்ளே வந்த அவர் குனிந்து அவனைத் தொட்டு எழுப்பினார்...''என்னம்மா! இன்னுமா தூங்கிற? வயசு வந்த பொண்ணு இப்படித் தூங்கிறது சரியல்ல...சே... எழும்பும்மா...இன்னைக்கி அவங்க வர்ராங்க...ம்...''

ஜானகிக்கு இன்னமும் மனதில் எழும்ப விருப்பமே இல்லை. ஆனால் அவள் மனதில் தன்னுடைய வாழ்வுக்காக, தன்னைப் பெற்ற தகப்பன், இவ்வளவு உயரத்தில் வந்து

தன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கும் போது இனியும் படுத்திருப்பது மனிதத் தன்மையே இல்லை என்ற ஓர் எண்ணம் ஓடியது. அவள் எப்படித்தான், எதற்காகவோ, ஒரு சில நொண்டிக் காரணங்களுக்காகச் சின்னப் பிள்ளையைப் போல் அடம் பிடித்தாலும் அவளின் அப்பாவும் அம்மாவும் அவளின் நல் வாழ்வுக்காகத் தானே பாடு படுகிறார்கள்...

ஜானகி ஒன்றும் பேசாமல் படுக்கையைச் சுருட்டி வைத்துவிட்டு படிகளில் இறங்கத் தயாரானாள். அவள் ஒரு படியில் கூடக் கால் வைக்கவில்லை. அதற்குள் ஜானகியின் அப்பா பதறிக்கொண்டு ஏதோ சொன்னார்... ‘‘பார்த்து கால் வை ஜானகி! பார்த்து கால் வை ஜானகி! படி இருக்குது...விழுந்திரப் போற...’’

ஜானகிக்குக் கோபம் தாறுமாறாக வந்தது. அடக்கிக் கொண்டாள். ஆனால் அவளின் அப்பாவோ, அவள் ஒவ்வொரு படியிலும் கால் வைத்து இறங்கியபோது, எச்சரித்துக் கொண்டே வந்தார். அவளால் அதைத் தாங்கவே முடியவே இல்லை. கடைசிப் படியிலிருந்து கீழே இறங்கிய போது கோபத்தில் அழுது கொண்டே சொன்னாள்... ‘‘நீங்களே இந்தப் படியில் இறங்கிற நேரம் ‘பார்த்து நட... பார்த்து நடன்’னு சொன்னா என்னை கட்டிகிட்டு போறவன் எப்படிப் பார்க்க மாட்டான். கால்தான் நொண்டிக் காலே...நல்லா பார்ப்பான்...’’

ஜானகியின் அப்பாவுக்கு நெஞ்சில் ‘சில்’லென்று குளிர்ந்தது...ஒரு பதிலும் பேசாமல் போய் விட்டார். அவர் மனமோ ஜானகி சொன்ன பதிலிலுள்ள உண்மைகளைப் பிரித்துப் பிரித்து பார்த்தது. அவள் சொன்னது அத்தனையும் உண்மைதான்...அந்த வீட்டில் ஓரடி கால் எடுத்து வைக்கப் போனாலும் ‘பார்த்து நட...பார்த்து நட...’ என்று சொல்லிச் சொல்லி, அவளின் ஒரு கால் சரிந்து ஊனமாக இருக்கும் ஒரே காரணத்துக்காக, அவளால் ஒழுங்காகவே நடக்க முடியாது என்பது போல் குத்திக் காட்டி அவளின்

மனதையே கஷ்டப்படுத்தும் போது, அவளை மணந்து வாழ்க்கை நடத்தப் போகிறவன் எப்படி யோசிப்பான்? எப்படிப் பார்ப்பான்? அவளைப் பெற்ற அவர்களே அவளை நொண்டியென்று சொல்லாமல் சொல்லும்போது, வாழ்க்கையை ஜாலியாக நடத்த இருக்கின்ற மாப்பிள்ளைகள் எப்படி அவளை மணக்க சம்மதிப்பார்கள்?

இதுவரை யாருமே அவளைப் பெண் பார்க்க வந்து சம்மதிக்கவே இல்லை. சுமார் எட்டுப் பேர் அவளைப் பார்த்து விட்டுப் போய் விட்டார்கள். எட்டுப் பேருமே அவளை வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டார்கள். அத்தனைக்கும் காரணம் அவளுடைய கால்.

ஜானகியைப் பெண் பார்க்க வருவதற்கு முன்னரே ஏதேதோ சொல்லி வராமல் இருந்தவர்களும் உண்டு. அவர்கள் எல்லோரும் அவளின் கால் ஊனத்தினால் வேண்டாமென்று சொல்லப் பயந்தக் கோழைகள். ஆனால் அவள் ஊனத்தோடுதான் போக வேண்டுமாம்...முடிந்த காரியமா? முடியும் என்று தான் அவளின் அப்பாவும் அம்மாவும் கஷ்டம் படுகிறார்கள். ஊனக் காலை மாற்றலாம் என்றாலும் டாக்டர்கள் அதை ஒன்றுமே செய்ய முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

ஜானகி இப்போதும் சத்தியாக்கிரகம் செய்தாள். முன்னர் படுக்கையில். இப்போது சமையல் கட்டில். தாய்க்கு கோபம் வராதா...? “ஏண்டி! இந்த மாதிரி அநியாயம் பண்ணே! மனசில என்னதான் நெனைச்சிட்டு இவ்வளவு நேரம் மாடியில படுத்துக் கெடந்த... இப்ப ஏன் ஒக்காந்திருக்க...நேரம் ஆகலியா? அவங்க வந்திடுவாங்களே!”

ஜானகிக்குக் கோபம் வந்தது...“அவங்க வந்திருவாங்களாமே? வரட்டுமே? வந்து என்ன செய்யப் போறாங்க... நல்லா மூக்க புடிக்க சாப்பிடுவாங்க...சாப்பிட்டு பொண்ணு புடிக்கலேனு சொல்வாங்க...அவ்வளவுதான்...”

அவளுக்குப் பெண்பார்க்க வருவதே பிடிக்கவில்லை. வருபவர்கள் எல்லாரும் ஒரே பதிவை தான் சொல்லிவிட்டுப் போகிறார்கள்... இப்போது வருபவனும் இதே பதிவைத்தான் சொல்லப் போகிறான்... அவன் அப்படிச் சொல்லிவிட்டு போனாலும் பரவாயில்லை. இந்த ஊர்வாய் இருக்கிறதே சும்மாவா இருக்கிறது... அவன் காதுபட கிண்டல் பேசி கொல்லாமல் கொல்லும்... 'எட்டுபேர் பாத்திட்டு போயிட்டானாக... ஒருத்தனும் சம்மதிக்கல்ல... இப்ப ஒன்பதாவது ஒன்று வருது... அவனும் இதை தான் சொல்லப் போறான். அய்யோ... பாவம்...'

“மரம் மாதிரி வளர்ந்திட்டு வாயா போடுற?” என்ற வள் ஜானகியை அடிக்கக் கையை ஓங்கிவிட்டு, திடீரென்று அவளைத்தான் பெண் பார்க்க வருகிறார்கள் என்பது நினைவுக்கு வந்ததும் அடிக்காமல் இருந்து விட்டாள். ஓங்கிய கையும் கீழே விழுந்தது. குரலும் குறைந்தது... “நான் என்னம்மா செய்யிறது? ஊர்ல உள்ளவங்க வயசுப் பொண்ணை வீட்டில வைச்சிருந்தா பொண்ணை வாழவைக்காம வீட்டுல வைச்சிருக்காங்கண்ணு சொல்வாங்க... ஏசு வாங்க... நீ பேசாம இருப்ப. பெத்தவங்கதான் பதில் சொல்லணும்.”

ஜானகிக்கு பாவமாக இருந்தது... அம்மா கூறுவது அத்தனையும் உண்மை தானே? அவளுடன் சண்டைபோடுவதில் அர்த்தமே இல்லை. பெண்ணாகப் பிறந்தால் தாலிகட்டும்வரை வாழ்க்கை நிச்சயம் இல்லை. தாலி கட்டாவிட்டாலும் ‘வாழ்வது’ நிச்சயம் இல்லை... தன் அம்மா கஷ்டப்படுவது தன் நல்வாழ்வுக்காகத்தான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. இதற்கு முன்னர் அவளுடைய மூத்த அக்காவையும் இரண்டாவது அக்காவையும் நாலு வருடத்திற்கு முன்னதாகத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார்கள். அதில் ஏகப்பட்ட செலவு... பணம் கரைந்து போய்விட்டது. இரண்டு மாப்பிள்ளைக்கும் பெரிய தொகை கொடுக்காவிட்டாலும் போட்ட நகையே பெரிய தொகையாகிவிட்டது.

இப்போது மிஞ்சியிருப்பது குடியிருக்கும் வீடுமட்டும்தான். அந்த வீட்டின் பேரிலும் முந்திய கல்யாணத்திற்குக் கடன் வாங்கியிருக்கிறார்கள். வீட்டை விற்றால் கடன் போக ஒரு பத்தாயிரம் மிஞ்சும்...அதை வைத்து இந்தக் கல்யாணத்தை செய்யலாம். ஆனால் ஒருத்தரும் அவளை மணக்க வருகிறார்கள்ளில்லையே! காரணம்...வெளியே தெரியும் ஊனம். அவள் காலில் இருக்கிறதாம்...

ஜானகி குளிக்கப் போனால்...அவன் குளிக்கப் போவதைக் கண்டதும் ஜானகியின் அம்மா சந்தோஷத்தில் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைப் பம்பரமாக சுழன்று கவனித்தாள். ஒரு துணிப்பையை எடுத்துக்கொண்டு போய் ஜானகியின் அப்பாவிடம் கொடுத்து, கூடவே ஒரு பட்டியலையும் கொடுத்து, அதையெல்லாம் வாங்கிவரச் சொன்னாள். அவரும் காலில் செருப்பை மாட்டிக்கொண்டு பீடியைப் புகைத்தவாறு வெளியே போனார்.

ஜானகி குளித்துவிட்டு ஈரப்புடவையுடன் சமையல்கட்டு வழியாக மாடிக்குப் போனாள். ஈரப்புடவையில் ஜானகியின் அழகு அவளுடைய அம்மாவுக்கே வியப்பாக இருந்தது. அப்போது அவள் மனதில் எண்ணங்கள் தெளிந்தன... 'வலதுகாலில் மட்டும் அவளுக்கு ஊனம் இல்லாமல் இருந்தால் அவளை யாருமே ஒதுக்கியிருக்கமாட்டார்கள். முதலில் அவளைப் பார்ப்பவர்கள் காலைப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் வரை கொத்திக்கொண்டு போகத்தான் துடிப்பார்கள். காலைப் பார்த்ததும் மாறி விடுவார்கள்...கால் ஊனத்தால் தான் எல்லாமே!'

வெளியே போயிருந்த ஜானகியின் அப்பா, ஒரு மணித்தியாலயத்திற்குப் பின்னர் வீட்டுக்கு வந்து ஆகவேண்டிய காரியங்களை 'மளமள' வென்று பார்த்தார், குறிப்பாக ஜானகியின் அலங்காரத்தில் முக்கியமான கவனம் செலுத்தினார். ஆனால் ஜானகி அறைகுறை மனத்துடன் தான் அலங்காரம் செய்தாள். அதைப் புரிந்துகொண்ட அவர் அவளுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டினார்... 'ஜானகி! இப்ப வர்ர

மாப்பிள்ளை பழைய மாப்பிள்ளைகமாதிரி இல்ல. நல்லவர், அவர் சொந்த ஊரில் பொது வேலை செய்வாராம். எத்தனையோ பேருக்கு உதவி செய்திருக்காராம். கால் இல்லாதவர்களுக்கு நல்ல உதவி செய்திருக்கிறார். உனக்கு கால் ஊனம்னு தெரிந்துதான் வர்ரேனு எழுதியிருக்கிறார். பயப்படாதே! இந்த முறை சரியாவரும்...”

ஜானகிக்கு நம்பிக்கை வரத்தான் செய்தது... ‘கால் இல்லாதவங்களுக்கு நல்ல உதவி செய்திருக்கிறார், உனக்கு கால் ஊனம்னு தெரிந்துதான் வரரேனு எழுதியிருக்காரு...’ என்றவரிகள் அவள் மனதில் திரும்பத்திரும்ப ஒலித்தன. இப்போது ஒரு சுறுசுறுப்பும் அவளுக்கு வரத்தான் செய்தது.

நேரம் ஒடிக்கொண்டே இருந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஒன்பது மணிக்கு வருவதாகச் சொன்னவர்கள் பதினொரு மணிக்குத்தான் வந்தார்கள். வாடகைக்காரில் தான் அவர்கள் வந்தார்கள். காரிலிருந்து மாப்பிள்ளையின் அப்பா, அம்மா, மாப்பிள்ளை மாப்பிள்ளையின் அக்கா ஆகியோர் இறங்கினார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரும் வீட்டின் உள்ளே நுழைந்தார்கள். ஜானகி வீட்டின் உள்ளே இருந்து மாப்பிள்ளையை கதவு சந்து வழியாகப் பார்த்தாள். ஒ... அவளுக்குப் பார்த்ததுமே மாப்பிள்ளை பிடித்தாகிவிட்டது. இனி மாப்பிள்ளைக்குத்தான் பிடிக்க வேண்டும்...

மாப்பிள்ளை வீட்டார் இருக்கும் முன் அறையில் ஜானகி பட்டுச்சேலை சரசரக்க ஊனமான காலை முன்னே வைத்து நுழைந்தாள். மாப்பிள்ளையோடு வந்தவர்கள் எல்லோருட அவளைப் பார்த்தார்கள், மறு காலையும் அவள் அறையில் வைத்தபோது பார்த்தவர்கள் மனதில் எண்ணங்கள் ஓடின... மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார் முகத்தை களித்துக்கொண்டார். மாப்பிள்ளையின் அம்மாவும் மகளும் தங்களுக்குள் ரகசியம் பேசினார்கள். மாப்பிள்ளைக்கு சற்று மூன்னர் அங்கே சாப்பிட்ட விருந்து சசந்தது போலிருந்தது.

அவனால் முடிவு எடுக்கவே முடியவில்லை. அவன் நெஞ்சு தடுமாறியது.

பெண் பார்த்த மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஊருக்குப்போய் கடிதத்தில் பதில் போடுவதாகக் கூறிவிட்டுப்போனார்கள். அவர்கள் சொன்னதுபோல் மூன்றாவது நாள் கடிதம் வந்தது. கடிதத்தை ஜானகியின் அப்பாதான் முதலில் பிரித்துப் பார்த்தார். முழுக்கடிதத்தையும் பார்த்த அவர் பதிலே சொல்லாமல் ஜானகியின் அம்மாவிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தார். அவள் ஒரே மூச்சில் படித்து முடித்தாள்...“ம்... நல்ல மாப்பிள்ளை. ஜானகிக்குக் கால் நொண்டியாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. கட்டிக்கிறேன். ஆனா ரொக்கமா பத்தாயிரம் தரனுங்கிறாரு...என்ன செய்யறது?” கேள்வி கேட்ட ஜானகியின் அம்மாவை அடக்கிவிட்டு, ஜானகியின் அப்பா பேசினார்...“இதை எப்படியாவது பேசி முடிப்போம் நான் எப்படியாவது வீட்டைவித்தாவது பணத்தை தேடிக் கிறேன். போதாததுக்கு ரெண்டு மாப்பிள்ளைக்கிட்டயும் கொஞ்சம் கேப்போம்... நீ என்னா சொல்ற? இதைவுட்டா வேற வழியில்ல... இந்த மாப்பிள்ளையாவது பணத்துக் காவாவது நொண்டிப்புள்ளையக் கட்டிக்கிறேன்னு சொன்னாரே!”

“ஜானகி! உனக்கு இந்த மாப்பிள்ளை பிடிக்கிறதா? பணத்துக்குப் பயப்புடாத...நான் ஏற்பாடு செய்யிறேன்...” ஜானகியிடம் கேட்டார் அவர்.

ஜானகி ஒரேயடியாகச் சொல்லிவிட்டாள்...“எனக்கு இந்த மாப்பிள்ளை வேணாம். இவரு ஊர்ல பொது வேல செய்யிறாரு-கால் இல்லாதவங்களுக்கு உதவி செய்யிறாரு, எனக்குக் கால் நொண்டின்னு தெரிஞ்சிதான் வந்தாருன்னு புகழ்ந்தீங்களே... இப்ப ஏன் பணம் தந்தா மட்டும் கட்டிக்கிறேன்னு சொல்றாரே! பணம் கொடுத்தா நொண்டிக்கால் இல்லாம போகுமா? இதுதான் பொதுவேலை செய்யிறவரின் கொள்கையோ? நல்ல கொள்கை வாதி... ஒரு பக்கம் நெண்டிக்கு உதவி செய்யிறாரு...இன்னொரு பக்கம் நொண்டியக் கட்டிக்கப் பணம் கேட்கிறாரு... எனக்கு இந்த மாப்பிள்ளை

வேணாம். எனக்குக் கால் மட்டும்தான் நொண்டி...ஆனால் இந்த மாப்பிள்ளைபோல பத்தாயிரம் தந்தாதான் நொண்டிய கட்டிக்குவேணு சொல்ற நொண்டி நெஞ்சில்ல...நான் நொண்டிங்கறது இந்த ஒலகத்துக்கே தெரியும்...ஆனால் வெளிய தெரியாம எத்தன பேரு மாப்பிள்ளை மாதிரி உள்ளுக்கே நொண்டியா இருக்காங்கங்கிறது யாருக்குத் தெரியும்?"

ஜானகியின் அம்மாவும் அப்பாவும் அப்படியே அசையாது நின்றுவிட்டார்கள்...

(வீரசேசரி—வாரவேளியீடு
1976)

பகல் நேரத்து நட்சத்திரங்கள்

இந்தப் பெரிய வீட்டில் இன்று நேற்றல்ல, சுமார் ஆறு மாதங்கள் நான் வேலை செய்து வந்தாலும், எனக்கென்னவோ இந்த வீட்டில் வேலை செய்ய விருப்பமே இல்லை. விருப்பம் இல்லாததை ஏன் செய்கிறேன்? என்று கேட்கிறீர்களா? என்ன செய்வது...எல்லாம் இந்த வயிற்றுக்காகத்தான். இந்த வயிற்றுக்காக, இந்த உலகத்திலுள்ள மனிதர்கள் என்ன என்னமோ செய்து பிழைத்துக் கொள்ளும்போது என்னைப் போன்ற பதினாலு வயதுப் பொடியன் என்ன செய்வான்? எங்கேயாவது இது போன்ற ஒரு வீட்டில் மாட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்படுவான்...

பத்தே பத்து ரூபாவுக்காக, படித்துக் கொண்டிருந்த படிப்பை அப்படியே அரைவாசியில் நிறுத்திவிட்டு, எங்கள் அப்பா இந்த வீட்டில் சேர்த்து விட்டாரு. எனக்கு அப்போது அப்பா மேல் சரியான கோபம். பல்லை 'நறநற'ன்னு கடித்தேன். மனதுக்குள் அப்பாவை ஏசிக் கொண்டேன். நான் நல்லாதான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஏன் படிப்பை நிறுத்த வேண்டும்?

தோட்டத்து ஸ்கூல் மாஸ்டர் கூட எங்க அப்பாவிடம் ஒரு நாள்...‘சுப்பையா! ஒன் மகன் படிப்பில் பிழை இல்ல... நல்லா படிக்கிறான். கஷ்டப்பட்டாவது படிக்கவை! படிப்பு தான் முக்கியம்...’ என்று சொன்னார். அப்பா கேட்டால் தானே! இந்த அப்பா கேப்பார் பேச்சைக் கேட்டுகிட்டு ‘நீ படிச்சி கிளிச்சது போதும்...படிச்சி தொர வேலைக்கா போகப் போறான். ஒதோ நாலெழுத்து எழுதப்படிக்கத் தெரிஞ்சா போதும்’னு சொல்லி விட்டு என்னை இந்த வீட்டில் சேர்த்து விட்டாரு...

இந்த வீடு ரொம்ப அழகானது. மாத்தளை தேர்போல் இந்த இடத்தில் கம்பீரமா இருக்கிறது. எங்கள் பரம்பரையால் கனவில் கூடக் கட்ட முடியாத இந்த வீட்டில் வேலை செய்கிறேன். நான் இங்கே வேலை செய்வதால் அப்பாவுக்குப் பத்து ரூபா கிடைக்கிறது. அதனால் அவருக்குச் சந்தோஷம்! அந்தப் பத்து ரூபாவை இந்த வீட்டுக்கார அம்மாவிடம் வாங்கும்போது பார்க்கவேண்டுமே அவர் சிரிக்கிற சிரிப்பை...வாயெல்லாம் பல் தான் தெரியும்...அப்படி சிரிப்பார். அதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு அப்பாமேல் கோபம் தான் வரும்...

எங்க அப்பாவை நினைத்தா ஒரு பக்கம் கோபமும் வருகிறது. இன்னும் ஒரு பக்கம் அவர் கெட்டிக்காரர் என்ற நினைவு வருகிறது. சும்மா சொல்லக் கூடாது. அவர் கெட்டிக்காரர் தான். நான் வேலை செய்வதனால் அவருக்கு மாதா மாதம் பத்து ரூபாவும் கிடைக்கிறது. எனக்கு சாப்பாடும் கிடைக்கிறது. எப்படியோ என்னுடைய வயிற்றுக்கு ஒரு வழியைத் தேடிக் கொண்டார். அப்படிப் பார்த்தால் என்னுடைய அப்பா பிழைக்கத் தெரிந்த மனிதர் தான். ஆனால் நான் தான் கஷ்டப்படுகிறேன். அவருக்கென்ன மாதா மாதம் பத்தாம் திகதி வந்து பத்து ரூபாவை வாங்கிக் கொண்டு சும்மா ஒரு கடமைக்கு 'இவனை பெத்துட்டோங்கிற ஒரு நெனைவுக்காக' என்னைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டுப் போவார். ஆனால் நான் கஷ்டப்படுகிறேன். என்னால் இந்த வீட்டில் சிரிக்க முடியவில்லை. அவ்வளவு கஷ்டம்! அப்படி என்ன கஷ்டம் என்று கேட்கிறீர்களா? அடேயப்பா பொல்லாத கஷ்டம்! என்னைப் போன்ற 'பொடியன் களுக்கு' வரக்கூடாத கஷ்டம்...நாய்க்கு நிற்கவும் நேரமில்லை. ஓடவும் நேரமில்லை என்று சொல்வார்களே. அது போல் தான் என்னுடைய வேலையும்.

விடியகாலம் காலை 'அஞ்சு' மணிக்கு கண் விழித்தால் இரவு பதினொரு மணிவரை ஒரே வேலை. ஒரு நிமிடம் 'சும்மா' இருக்க முடியாது. அப்படி சும்மா இருக்க வீட்டுக்

கார அம்மாவும் விட மாட்டாங்க. 'அதைச் செய்...இதைச் செய்' என்று என்னென்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள். நானும் நம்ப தலையெழுத்து இப்படியிருக்கு என்று நினைத்து வேலை செய்வேன்.

இப்படிச் சுஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தாலும் பரவாயில்லை. ஒழுங்காக சாப்பாடாவது கிடைக்கவேண்டுமே. அது தானில்லை. அப்படிப் பார்த்தாலும் 'நம்ம வீட்டுல' கிடைத்த சாப்பாடு மாதிரி தான் இந்த வீட்டிலேயும் ஏதோ கிடைக்கிறது. ஆனால் அது நேரத்திற்குக் கிடைக்காது... காலை சாப்பாடு பதினொரு மணிக்கும், பகல் சாப்பாடு நாலு மணிக்கும், இரவு சாப்பாடு பதினொரு மணிக்கும் தான் கிடைக்கும். இதற்கிடையில் இவர்கள் ஏதேதோ சாப்பிடுவார்கள். அப்போதெல்லாம் அதில் எனக்கு ஒரு துண்டாவது கிடைக்க வேண்டுமே! கிடைக்காது...இதுதான் இப்படியென்றால் கோயில் குளத்துக்கும் படம் பார்க்கவும் போகும் போது என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டுமே!...ம் கூட்டிக்கொண்டு போக மாட்டார்கள். அன்றெல்லாம் வீட்டில் என்னை சிறைப்பிடித்து பூட்டிவிட்டுப்போவார்கள்.

இவ்வளவையும் பொறுத்துக் கொண்டு தான் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்றேன். எங்கள் அப்பாவும் தோட்டத்தில் சுஷ்டப்பட்டு வேலை செய்கிறார். ஆனால் இந்த வீட்டில் உள்ள அம்மாவின் மகன் கஷ்டப்படவே இல்லை! அம்மாவின் மகன் மட்டுமல்ல. அம்பா, அய்யா யாருமே கஷ்டப்படவே இல்லை! இது என்ன உலகம்? ஒருத்தன் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்ய இன்னொருத்தன் கஷ்டப்படாமல் சுகமா இருக்கிறது! சே...எனக்கு இந்த உலகம் பிடிக்கவே இல்லை.

இப்போது யாரோ வீட்டு வாசலைத் தட்டும் சத்தம் கேட்கிறது. கதவைத் தட்டுவது யாராக இருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டே கதவைத் திறந்து பார்த்தேன். வேறு யாருமில்லை. பால்காரர் தான் பால் கொண்டு வந்திருக்

கிறார். இந்தப் பால்காரர் எப்போதும் இப்படித்தான் 'பெல்' அடிக்காமல் கதவை 'படபட'வென்று தட்டுவார். நானும் அவரிடமிருந்து பால் போத்தலை வாங்கிக்கொண்டு போய் குசினியில் வைத்துவிட்டு வீட்டு வாசலிலே வந்து நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

ஓ! இந்த வாசலில் நிற்கும் போது, எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது. இதில் நிற்பது எனக்கென்னமோ சொர்க்கத்தில் நிற்பது போலத்தான். இங்கே நின்றால் 'குளுகுளு' வென்று காற்று வரும். மனதுக்கும் நிம்மதியாக இருக்கும். வீட்டின் உள்ளே கூட்டிலே அடைபட்டுக் கிடக்கும் கோழி மாதிரித் தவிக்க வேண்டும். அதனால்தான் நான் இங்கே வந்து ஒவ்வொரு நாளும் நிற்பேன். நேற்றும் நின்றேன். இன்றும் நிற்கிறேன்.

இங்கே வந்து நிற்பதற்குக் கூட வீட்டுக்கார அம்மா ஏசுவாங்க. இதற்கு மட்டும்தானா ஏசுவாங்க? நினைத்ததுக் கெல்லாம் ஏசுவாங்க. விட்டாலும் ஏசுவாங்க. தொட்டாலும் ஏசுவாங்க... இப்படித்தான் ஒரு நாள் ஏசினாங்க. இந்த வீட்டின் உள்ளே புத்தகம் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு கம்பராவில் காத்தாடி மாதிரி ஒன்று அழகாக சுற்றும். அது சுற்றும் போது அதன் கீழே நின்றால் எப்படிக் காற்று வருகிறது தெரியுமா? அப்போது குளு குளுவென்று இருக்கும்! நானும் ஆசையில் அதன் கீழ் காற்று வாங்கினேன். இதைப் பார்த்த வீட்டுக்கார அம்மா போட்ட சத்தம் இன்றும் என் காதில் ஒலிக்கிறது...

'ஓ! தொரைக்கு காற்று வேணுமா? அதனால் தான் 'பேணு'க்கு கீழ் நிக்கிறீயோ? பேன் இல்லாமல் சரி வராதா? தோட்டத்தில நாய்க் கூட்டுக்குள்ள பேன் இருக்குதா? போய் வேலையைப் பாரு வேலையை...'

வாயிருந்தும் ஊமையாகி விட்ட நான் ஒன்றும் பேசாமல் குசினிக்குப் போனேன். என்னால் பேச முடியவில்லை. இதே போல்தான் ஒரு நாள் தவறுதலாக வீட்டில் உள்ள ஒரு

நாற்காலியில் உட்கார்ந்ததற்கும் ஏச்சு வாங்கினேன். அதற்கு இந்த வீட்டு அய்யா, 'இதுக்கு ஏன் ஏசின? சின்னப் பொடியன்தானே; தெரியாம ஓக்காந்திட்டான்!' என்று கேட்டார். அதற்கு இந்த அம்மா, 'நீங்கதான் இந்த வேலைக்காரன்களை செடுக்கிறது! அவனுக்கு இஷ்டத்துக்கு விட்டுட்டா அப்பரம் எல்லாம் நஷ்டம்தான். அவன்கள வைக்கிரடெத்தில வைக்கணும்! இல்லாட்டி கரச்சல்தான்... இன்னைக்கி நாற்காலியில் ஓக்காந்தவன் நாளைக்கி நம்ம தலையில் ஓக்காந்திடுவான்!' என்று இல்லாததையும் பொல்லாததையும் பேசி அவர் வாயை அடக்கிட்டாங்க. அய்யா பாவம் ஒன்றும் பேசவில்லை. பெட்டி பாம்பு போல் அடங்கிட்டாரு! அவர் என்ன செய்வார்? சில நேரத்தில் அவரே இந்த அம்மாவிடம் பயப்படுகிற மாதிரி இருப்பார்... ஆனால் இந்த அம்மா யாருக்கும் பயப்படாது. அய்யாவுக்குக் கூடப் பயப்படாது. அய்யா தான் அம்மாவுக்குப் பயம்.

இந்த அம்மா ஒவ்வொரு நாளும் அந்திக்கு அஞ்சு மணியானதும் உடுத்தி, பவுடர் போட்டு, பொட்டு வைத்து, காரில் எங்கேயோ போவாங்க. இரவு ஒன்பது மணியைப் போல் திரும்பி வருவாங்க. இந்த அய்யாவோ நல்லா தூங்கு வாரு. இவரை நினைத்தால் எனக்குப் பாவமாக இருக்கும். அம்மாவை நினைத்தால் கோபம்தான் வரும். அம்மாவா அவங்க?

இப்போது வீட்டுக்கு வெளியே வாசலில் நின்றவாறு வீதியைப் பார்க்கிறேன். வீதியில் கார், பஸ், சைக்கிள் எல்லாம் போவதும், வருவதுமாய் இருக்கின்றன. மனிதர்கள் யார் யாரோ நடந்து போகிறார்கள். நான் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது. மனதுக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறேன். இப்படி சிரித்து சந்தோஷமாக இருப்பது அம்மாவுக்கு கேட்டிருக்கும்போல் தெரிகிறது. அதனால்தான் அந்த அம்மா சும்மா நாய்மாதிரி சத்தம் போடுறாங்க... 'டேய்! மரம்மாதிரி ஏன் வாசல்ல நிக்கு? இந்த வீட்டைக் கூட்டக் கூடாதா? ஒரே தூசியாக கெடக்கு!'

அம்மாவின் வார்த்தைகள் என் காதில் சுழல்கின்றன. இப்போது 'அவங்களுடைய' முகம் எப்படி இருக்கும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். தோட்டத்து ஸ்கூலில் கத்திரிக்காய் கொண்டு வரச்சொல்லி கொண்டு போகாவிட, டால் அதை சாட்டாக வைத்து, கணக்குத் தெரியாதபோது 'பண்டிகளே ஒங்களுக்கு ஏன் படிப்பு! மாடுமேய்க்கப்போறது தானே!' என்று கத்தும் மாஸ்டரின் முகத்தைப் போல் அம்மாவின் முகம் இருக்கும். அம்மாவின் முகம் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை... என் முதுகில் நாலு போடாமல் இருந்தால் போதும் என்று நினைத்துக் கொண்டே மெது மெதுவாக நடந்து வந்தேன். அதற்குக் கூட இந்த அம்மா ஏசுறாங்க...

'ஏய்? நா இப்ப சொன்னது காதில் விழவியோ... போய் வீட்டைக் கூட்டு. எத்தன நாள் சொல்லுரது? வாசல்ல நிக்காதேன்னு...எந்த நேரம் பார்த்தாலும் வாசல்ல நிக்கிர! வாசல்ல என்ன தேரா ஓடுது... பாத்துக் கொண்டிருக்கிர... இப்படி நீ நடந்தா ஒனக்கும் வேலைக்கும் சரிபட்டு வராது... உன் அப்பன் வராட்டும். இதுக்கு ஒரு முடிவெடுக்கிறேன்... இன்னைக்கிப் பத்தாம் திகதிதானே. இப்ப அப்பன் வருவான்... பாப்போம்!'

எனக்குத் திடீரென்று மனதுக்குள் சந்தோஷம்... அம்மா ஏசிய ஏச்சுக்களையும் ஒரு காதில் வாங்கி மறுகாதில் விட்டுட்டேன். எனக்கு ஒரே சந்தோஷம். இது ஏன் என்று கேட்கிறீர்களா? இன்று அப்பா வருவார் அதனால்தான். ஒவ்வொரு பத்தாம் திகதியும் அப்பா இந்த வீட்டுக்கு வருவார். இன்று அப்பா வந்ததும் அவரிடம் எப்படியாவது, 'இந்த வீட்டில் இருக்க முடியாது... நானும் உங்களோடு தோட்டத்துக்கு வந்து விடுகிறேன்...' என்று சொல்லிவிட வேண்டும். இனியும் இந்த வீட்டில் இருக்க முடியாது. எப்படியாவது இந்த வீட்டைவிட்டுப் போய்விட வேண்டும். போன மாதம் இப்படித்தான் அப்பாவிடம் சொல்ல முயன்று கடைசியில்

சொல்ல முடியவில்லை. சொல்லப் போகும்போது இந்த அம்மா சிவபூஜையில் புகுந்த கரடிபோல் நானும் அப்பாவும் பேசிக் கொண்டிருந்த இடத்துக்கு வந்தாங்க... இன்னைக்கி எப்படியாவது சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இனி அடுத்த மாதம்தான் அப்பாவிடம் சொல்லலாம்.

அப்பா மாதா மாதம் வருவார். உண்மைக்கும் அவர் என்னைப் பார்க்க வரமாட்டார். என் சம்பளத்தை வாங்கத் தான் வருவார். அம்மாவிடம் தலையை சொறிந்துகொண்டு சிரித்து 'சம்பளக் காசு' என்று தயங்கித் தயங்கிக் கேட்பார். அம்மா பத்து ரூபாவை உடனே கொடுக்காமல் ஏதோ ஒரு மலையைத் தூக்கிக் கொடுப்பதுபோல் நினைத்து, என்னைப் பற்றிக்குற்றம் குறை சொல்லி கொடுப்பாங்க. அப்பாவும் நடுங்கிக் கொண்டு ரூபாவை வாங்கிக் கொள்வார். இந்த பத்து ரூபா அப்பாவுக்கு அரிசிவாங்க போதாது. நாட்டுக்குப் போய் கள்ளுக் குடிக்க உதவும். இப்படி கள்ளுக் குடிப்பதால் நம்ம அம்மாவும் அப்பாவை ஏசும்! கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த ரூபாவை இப்படி கண்டபடி குடித்தால் குடும்பம் என்னாகும்?

யாரோ 'பெல்' அடிக்கிறாங்க. அப்பா வந்து விட்டாரோ? ஒரே ஓட்டமாக கதவைத் திறக்க ஓடுகிறேன். கதவைத் திறந்து பார்த்தேன். அப்பா வரவில்லை. பேப்பர்க் காரன்தான் இங்கிலீஷ் பேப்பரை போட்டுவிட்டுப் போகிறான். ஒவ்வொரு நாளும் இப்படித்தான் காலையிலும் அந்திக்கும் பேப்பர் போடுவான். இது அந்திப் பேப்பர். பேப்பரைப் பார்க்கிறேன். எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. வெள்ளைப் பேப்பரில் கறுப்பு எழுத்துதான் தெரிகிறது. எனக்கு அப்பா மேல் கோபம் வருகிறது. படித்திருந்தால் இந்த பேப்பரை இந்த வீட்டு ஐயா மகன்மாதிரி கடகடன்னு வாசிக்கலாம் இல்லையா? ஆனால் என்னால் முடியாது. நான் படிக்கவியே! ம்...படிக்க அப்பா விடவியே!

அம்மாவிடம் பேப்பரைக் கொடுத்தேன். அம்மா பேப்பரை வாங்கி அவசரமாகக் கடைசிப் பக்கத்துக்கு முதல்

பக்கத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தாங்க. மறுநிமிடம் 'ஓ! நேரம் ஆச்சே' என்று சொல்லிவிட்டு அவங்க ரூமுக்கு போனாங்க. அம்மா ரூமுக்குப் போயிருப்பாங்க. அப்பா வந்தாரு. பேப்பரை வாங்கிவிட்டு வந்தபோது கதவைச் சாத்தவில்லை... அதனால்தான் அப்பா வந்துவிட்டார். நான் அப்பாண்ணு சொன்னேன், பதிலுக்குச் சிரித்தார். அதற்குள் அம்மா வந்து என்னையும் அப்பாவையும் பார்த்துவிட்டு திடீர்னு, 'சுப்பையா! இன்னைக்கா வந்திருக்க? நா இப்ப படம் பார்க்கப்போறேன். நேரமாச்சி! சம்பளத்தை வாங்கிக்க...' என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு பத்து ரூபாவை கொடுத்து விட்டு என்னைப் பார்த்தவாறு அப்பாவிடம் சொல்றாங்க...

'சுப்பையா! பெருசா சொன்னியே... என் மகன் பம்பரமா வேலை செய்வான்னு! இங்க வேலையா செய்யிறான்? எந்த நேரம் பார்த்தாலும் வாசல்லியே நிக்கிறான் இப்படி இருந்தா சரிபட்டு வராது.'

அப்பா உடனே என்னை முறைத்துப் பார்க்கிறார். நான் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டேன். இந்த அப்பா எப்போதுமே இப்படித்தான். அம்மா சொல்வதை உண்மையென்றே நினைக்கும். அப்படிப் பார்த்தால், நான் குற்றவாளி தான். உண்மைக்கு யார் குற்றவாளி என்பது எனக்கல்லவா தெரியும்.

அப்பா அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு தோட்டத்துக்கு போவதற்காக வீட்டைவிட்டுப் போய் என்னோடு பேசுவதற்காக வீட்டு வாசலில் நிற்கிறார். நானும் அவரின் அருகே நிற்கிறேன். என் மனம் 'இது தான் சந்தர்ப்பம். இந்த வீட்டில் இருக்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டு' என்று தூண்டு கிறது. நானும் சொல்லத்தான் போகிறேன்...

அப்போது அப்பா என்னைப் பார்த்து 'ஏன் மாடசாமி? நல்லாத்தானே இருக்கே... அம்மா உன்னைப்பத்தி ஏதேதோ சொல்றாங்களே? ஒன் நன்மைக்குத்தான் சொல்றாங்க? அவங்க சொல்றபடி கேட்டா முன்னுக்கு வரலாம்...' என்று சொல்கிறார். எனக்கு சிரிப்புதான் வந்தது... பதில் சொல்ல

வில்லை. இந்த அம்மாவிடமிருந்தால் முன்னேற முடியுமா? ஒரு நாளும் முடியாது...இனியும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் சரி வராதென்று மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டு இந்த வீட்டில் என்னால் இருக்க முடியாது என்பதைச் சொல்ல சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன்...அய்யோ! இந்த நேரம் பார்த்தா இந்த அம்மா வீட்டு ஜன்னல் வழியா என்னைப் பார்க்கவேண்டும்? இனி எப்படித்தான் சொல்வது...அம்மா! என்னைப் பார்த்துப் பார்வையால் சுடுவது போலிருக்கிறது. இதைச் சொல்லக்கூட எனக்குச் சுதந்திரம் இல்லையா? பட்டினி கிடந்தாலும் அந்தச் சுதந்திரம் சுதந்திரம் தான்! அந்த சுதந்திரம் இங்கே வராது!

அப்பா என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார். சிரித்துவிட்டு சொல்கிறார்...“நல்லா இரு...! அப்பதான் நமக்கு நல்லது! தோட்டத்துக்கு வந்து கஷ்டப்படத்தான் வேணும். அதுக்குப் பேசாம இங்க இருக்கலாம்...”

எனக்கு சிரிப்பும்—அழுகையும் இப்போது வருகிறது. அப்பா போய் விட்டார்...என்னால் போக முடியவில்லை. நிற்கிறேன். அப்பாவிடம் இந்த வீட்டில் இருக்க முடியாது என்று சொல்ல வேண்டும் என்றுதான். சொல்ல முடியுமோ?

கண்களில் நீர் உருண்டு வந்தது. கண்களைக் சகக்கி விட்டே வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேன். வானம் வெள்ளை வெள்ளையாக இருந்தது. இரவில் மின்னும் நட்சத்திரத்தைக் காணவில்லை. நட்சத்திரம் இந்தப்பகல் நேரத்தில் எங்கேதான் போய் விடும்? எங்கே போகப் போகிறது? வானத்தில் தான் இருக்கும்! வானத்தில் இருந்தாலும் இந்தப்பகல் நேரத்தில் நட்சத்திரம் தெரியவே தெரியாதாப்...இரவில் தான் தெரியுமாம்...

(வீரகேசரி—வாரவெளியுள்

29-08-1970)

சுயருபத்தை மறந்த வீசுவருபங்கள் ...

தியேட்டருக்கு வேகமாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்த குமாரும் மணியும், திடீரென்று பன்னீர் தெளிப்பதுபோல் மழை தூறவும் கையில் குடை இல்லாததால் ஒரு ஹோட்டல் ஓரமாக ஒதுங்கினார்கள். ஹோட்டலைப் பார்த்ததும் குமாருக்கு டி குடிக்க வேண்டும்போல் இருந்தது. மணியோ அந்த யோசனை இல்லாமல் ஹோட்டலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். குமார் அவனிடம் “டி குடிப்போமா?” என்று கேட்டான். படம் பார்க்க மட்டும்தான் தன்னிடம் காசிருப்பதாகச் சொன்னான் மணி. குமார் விடவில்லை. தன்னிடம் சில்லறை இருப்பதாகச் சொல்லி அவனையும் ஹோட்டலின் உள்ளே இழுத்துப்போனான்.

இருவரும் ஒரு மேஜையில் எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் உட்கார்ந்ததும் ஒரு பையன் மேஜையருகே வந்தான். அவனோடு ஒரு நாற்றமும் வந்தது. அவன் உடுத்தியிருந்த மேல்சட்டையும் கீழ்சட்டையும் துவைத்து எத்தனை நாளோ? அவன் குளித்து எத்தனை நாளோ? நாற்றம் வரத்தானே செய்யும்?

குமார் இரண்டு டி கொண்டு வரச் சொன்னான். அவன் எதையும் கவனிக்கவில்லை. அவனுடைய நினைவெல்லாம் டி குடிப்பதிலேயே இருந்தது. மணியோ ஹோட்டலின் உள்ளே கண்களை ஓடவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த ஓட்டத்திற்கு ஏற்றாற்போல் அவன் மனம் எண்ணங்களை விரித்துக் கொண்டிருந்தன... “இந்த ஹோட்டல் மட்டும்

எனக்கு இருந்தால்? அவர்களுக்குப் பெயிண்ட் பூசுவேன். அழகான சாமி படங்கள், காந்தி, நேரு, பாரதியார் ஆகியோரின் படங்கள் மாட்டுவேன். இப்போது தொங்குகின்ற சினிமா நடிகைகளின் படங்களை கழட்டி வீசுவேன். வேலை செய்பவர்களுக்குத் துவைத்த சட்டை வேட்டி உடுத்தச் சொல்லுவேன். வாங்கியும் கொடுப்பேன், டம்ளர் கிளாஸ் புதிதாக வாங்கிப் போடுவேன். டேப்ரெகார்ட் வாங்கி நல்ல நல்ல பாட்டுகளை டேப் பண்ணி போடுவேன். வருகிறவர்களைச் சிரித்த முகத்துடன் சவனிக்க வைப்பேன்...

ஓ வந்தது. குமார் முதலில் ஓ குடித்துவிட்டு வெளியே வந்தான். அவன் பின்னே மணி வந்தான். வெளியே மழை விட்டிருந்தது. இருவரும் நடந்தார்கள்...

“ஓ ருசியா இல்லியே?” குமார் சொன்னான்.

மணி சொன்னான்... “இவ்வளவு பெரிய ஊரில் ஒழுங்கான ஹோட்டல் இல்லியே... நல்லா நடத்தலாம். வீடு மாதிரி சமைச்சுப் போடலாம். நான் ஒரு ஹோட்டல் நடத்தினா அப்படித்தான் நடத்துவேன். சுத்தமா ருசியா ஆக்கிப் போடுவேன். ஒரு மகனை கவனிக்கிற தாய் மாதிரி சர்வர்கள் வர்ரவங்களைப்பார்க்கச் சொல்லுவேன்.”

குமார் சிரித்தான். மணியின் குணம்தான் அவனுக்குத் தெரியுமே... எதைக் கண்டாலும் அதிலுள்ள குறையைச் சொல்வான். அழகாய் நடத்தும் முறைகளையும் சொல்வான் இப்போது ஹோட்டல் வைக்க புறப்பட்டுவிட்டான்! நேற்று அப்படித்தான் பத்திரிகை ஆசிரியராக மாறினான். அரசாங்கத்திலிருந்து ஒரு எம். பி விலகியதை சின்னச் செய்தியாகப் போட்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு “சே! இதென்ன நியூஸ்? பெரிய எழுத்தில் போடவேணாமா? நான் எடிட்டர்னா அப்படித்தான் போடுவேன். கார்ட்டுன்கூடப் போடுவேன். கவர்மென்ட்டுக்கு டா... டா காட்டுற மாதிரி” என்று சொன்னான்.

தியேட்டருக்குப் போய்ப் படம் பார்த்தார்கள். படம் தொடங்குவதற்கு முன் சிலைடுகளை வரிசைக்கிரமமில்லாமல் 'கண்ட வாக்கில்' காண்பித்தார்கள். அப்போது அவன் பேசினான்... "சிலைடா காட்டுரான்? நான் மட்டும் ஆப்பரேட்டரா இருந்தா நல்லா காட்டுவேன். மொதல்ல நகைக்கடை சிலைடுன்னா அடுத்து ஜவுளிக்கடை... இப்படி வரிசையா காட்டுவேன். கடைசியா ஒவ்வொரு நான்லயும் என்ன விசேஷங்கிறதை எழுதிக் காட்டுவேன். எதைச் செஞ்சாலும் ஒரு கலையா நெனைச்சு செய்வேன்!"

குமார் தலையசைத்தான். பிறகு பேசினான்... "ம்... நல்ல யோசனை. நாம தியேட்டர் நடத்திர நேரம் காட்டுவோம்..."

படம் ஓடியது. அது ஒரு ஆங்கிலப் படம். படம் பாலைவனத்தில் நடக்கும் கதையைக் கொண்டது. அதில் ஒரு காட்சி. பாலைவனத்தில் வாட்டர் கேனுக்காக ஒருத்தரோடு ஒருத்தர் சுட்டுக் கொல்கிறார்கள். கடைசியில் ஒருத்தன் வாட்டர்கேனைக் கைப்பற்றி முத்தமிட்டுத் தழுவிக்கொள்கிறான். இதைப் பார்த்த மணி நினைத்தான்... "இந்த இடத்தில் நான் டைக்டரா இருந்தால் வாட்டர்கேனைக் கட்டித் தழுவுவதை ஒரு பெண்ணைத் தழுவிக்கொஞ்சும் போது ஏற்படுகின்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்படுவதாகச் சித்தரிக்கின்ற காட்சிகளைச் சேர்த்துக் காட்டுவேன்..."

இந்தக் கற்பனையை குமாரிடம் படம் முடிந்ததும் மணி சொன்னான். குமார் அவனுடைய கற்பனையை நினைத்து வியந்தான். ஹாலிவுட் டைரக்டருக்கே வராத ஒரு கற்பனை இவனுக்கு வந்திருக்கிறதே...! ஒரு தடவை குமாரும் அவனும் மந்திரியை வேலைக்காகப் பார்க்கப் போயிருந்தார்கள். மந்திரியின் வீட்டில் ஏகப்பட்ட கூட்டம். உள்ளே போகமுடியவில்லை... அவர்களை யாரும் வரவேற்பதாகவும் இல்லை. அட வரவேற்கத்தான் வேண்டாம். வந்தவர்கள் உட்கார்ந்துகொள்ள நாற்காலிகளாவது இருக்க வேண்

டாமா! இருவருக்கும் வெறுப்பு வந்தது... அப்போது மணி சொன்னான்... 'நான் மட்டும் மந்திரியா இருந்தா வர்ரவங்களை வாங்கன்னு நானே வந்து கேப்பேன்... செகரட்டரி இல்லாம வேல செய்வேன். வர்ரவங்க உட்கார நாற்காலிகள் போட்டு வைப்பேன். பேப்பர் புத்தகம் வாங்கி வைப்பேன்... எல்லாத்தோடும் சாதாரணமா பழகுவேன். சைக்கிள்ல போவேன்...'

குமாருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. சிரிப்பை அடக்கிவிட்டு பேசினான்... 'இதெல்லாம் நடக்கக் கூடியதா? அப்படி நடக்கும்னுமீ நீ மந்திரியாகணும். நீ மந்திரியானா பார்ப்போம்...'

இருவரும் ரோட்டில் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ரோட்டில் குழிகளில் தண்ணீர் நிரம்பியிருந்தது. அவர்கள் படம் பார்த்த போது வெளியே மழை பெய்திருக்கிறது. தார் போட்டு எத்தனை வருசமோ? முனிசிப்பல் வரியை மட்டும் மாதா மாதம் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். ஊரில் ஒரு திருத்தத்தையும் காணோம். மணி முனிசிப்பலை திட்டிக் கொண்டே ஒரு குழியில் காலை வைத்து விட்டான்... 'டக்' கென்று தண்ணீர் குமாருடைய கால்சட்டையில் பொட்டு வைத்தது...

மணி கத்தினான்; "நாசமாப் போனவங்க. ரோட்டுக்கு தார் ஊத்துறானுங்களா? என்னதான் செய்யிறானுக...ஓட்டு கேட்க மட்டும் பல்லை இளிச்சிகிட்டு வீடு வீடா வருவானுக...இப்ப பார்க்கவே மாட்டேனுங்கிறானுகளே...எதிர் கட்சியில நாலு அஞ்சு பேர் இருக்கானுக... பேச்சு மூச்சையே காணோம். நான் மட்டும் மெம்பரா இருந்தா இந்த வேலைகளை உடனே செய்யச் சொல்லி உண்ணாவிரதம் இருப்பேன். நோட்டீஸ் அடிப்பேன். அப்ப தான் வேல நடக்கும்...

அவனுடைய பேச்சில் ஒரு இடைவெளி விழுந்தது. இது தான் சந்தர்ப்பம் என்று அவனுடைய பேச்சிற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தான் குமார்... 'சரி...சரி நா வாறேன்...வீடு வந்திருச்சி!'

மணி, தன் வீட்டுக்குப் போனான். அவன் கைகளில் ஒன்றும் இல்லாததைப் பார்த்துவிட்டு அம்மா கேட்டாள்... “ஆமா...இம்புட்டு நேரமா எங்க போன? அரிசியே வாங்கலியா?”

“அரிசியா!” அட இப்போதுதான் அவனுக்கு நினைவே வருகிறது...அரிசிக் காசுதான் தியேட்டருக்குப் போய் விட்டதே! இனி எங்கே அரிசி வாங்குவது?

அவன் சமாதானம் சொன்னான்...எந்த சமாதானத்தையும் அவனுடைய அம்மா ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை... “நீ தான் எல்லாத்தையும் மறந்திடுவியே...! அரிசி வாங்க சொன்னதற்கு வாங்காம அரசியல் பேசியிருப்ப...தன்னை மறந்தவன் எங்க உருப்படுறது? ஒன்ன மாதிரிதான் அந்தக் காலத்தில ஒரு ராசா இருந்தான். அவன் இப்படித்தான்... அவன் கூடுவிட்டுக்கூடுபாய்வான்...அது மட்டுமில்ல, எல்லாம் தெரியும். எல்லாம் தெரிஞ்சு என்ன செய்ய? தன்னை மறந்தான்...ஒரு நாள் இப்படித்தான் வேட்டைக்குப் போனவன் செத்துக்கிடந்த புலி உடம்பில புகுந்தான். திரும்ப அவனால் சொந்த உடம்பில நுழைய முடியல்ல...அதுக்கு சொல்ற மந்திரத்தையே மறந்திட்டான். அப்புறம் எத்தனையோ வருசம் புலியாவே இருந்தானாம் ராசா....விசுவரூபம் எடுக்க போயி சுயரூபத்தை மறந்திட்டான் ராசா...அவன் கதை தான் ஒன் கதை...”

அப்போது தான் அவனுக்கு அவர்களாக அவன் இல்லா விட்டாலும் அவனாக இருந்தால் போதும் என்பது ஞாபகத் திற்கு வந்தது...

(ஜேம்—1978)

ஒரு நிஜமான பொம்மை...

வாசல் கதவைத் திறந்து கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியே வந்த ராணி சிறிதுநேரம் மௌனமாக நின்று, தூரத்தில் முற்றத்தில் விளையாடுபவர்களை ஏக்கத்துடன் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் கதவை லேசாகத் திறந்து, உள்ளே 'அம்மா என்ன செய்கிறாள்' என்று பார்த்தாள். அம்மா குசினியில் (அடுக்களை) வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். இப்போதைக்கு அவள் வெளியே வரமாட்டாள். குசினி வேலை அல்லவா! அது அனுமார் வால்போல் நீண்டு கொண்டல்லவா போகும்...?

அம்மா வருவதற்குள் ஆசை தீர விளையாடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் கதவை மெதுவாகச் சாத்திவிட்டு ராணி அந்த முற்றத்தை நோக்கி நடந்தாள். முற்றத்தில் கலாவும் தேவியும் ஒரு பாயில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ராணியின் மனதில் அம்மா நினைவு வந்தது... அம்மா விளையாடாதே என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பாள். ஆனால் அவள் அந்த அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் கொஞ்ச நேரமாவது விளையாடு வாள். இன்னமும் அம்மாவின் அருகே தூங்குபவள் அவள். அவளிடம் விளையாடாதே என்றால் கேட்பாளா? சின்னப் பிள்ளைகள் விளையாடத்தானே குதியாய் குதிக்கும்! அதிலும் பெண் பிள்ளைகளைப் பற்றி சொல்லவாவேண்டும்! பெரிய பிள்ளைகளானதும் விளையாட முடியாது என்பதாலோ என்னவோ இந்தச் சின்னவயதிலேயே விளையாடித் தீர்க்கத் துடிக்கின்றது...

அதே முற்றத்திற்கு ராணி வந்தாள். அவளைக் கண்டதும் கலாவும் தேவியும் சிரித்தவாறு 'வா...ராணி...' என்று ஏககுரலில் வரவேற்றார்கள். ராணி பதில் சிரிப்பைக் கொடுத்துவிட்டு, "அம்மா குசினியில...வெளையாடுவோமா?" என்று கேட்டாள். தேவி அதற்கு "வெளையாடுவோம்...கொஞ்சம் இரு...! எங்க அப்பா வாங்கித் தந்த புதுப் பொம்மையைக் காட்டுறேன்!" என்றவாறே பாயில் குவிந்து கிடந்த பொம்மைக் குவியலில் அந்த புது பொம்மையைத் தேடியெடுத்து ராணியிடம் கொடுத்தாள்...

"பாரு...ராணி! புது பொம்மை!"

ராணி ஆசையுடனும் ஆர்வத்துடனும் அந்த பொம்மையை வாங்கிப் பார்த்து விட்டு "நல்லா இருக்கு" என்று புகழ்ந்தவாறு திருப்பிக் கொடுத்தாள். தேவி அந்த வாங்கி அந்தப் பாயிலிருந்த பொம்மைகளோடு வைத்தாள்.

ராணி அந்த பொம்மைகளையே பார்த்தாள்...அங்கே வித விதமான பொம்மைகள் இருந்தன. கையாட்டும் குழந்தை...தலையாட்டும் யானை...சிகரெட் புகைக்கும் துரை...தாவும் குதிரை...தப்படிக்கும் குரங்கு...அடையப்பா எத்தனை விதமான பொம்மைகள்! ஒரு பொம்மை உலகமே அங்கே இருந்தது. அவைகளை ஆசையோடும்—உள்ளத்தில் கொந்தளிக்கின்ற ஏக்கத்தோடும் பார்த்த போதும் அவளின் உள்ளத்தில் கவலைதான் இப்போது வந்தது. அவளிடம் ஒரு பொம்மை கூட இல்லையே! தன் அப்பா மீது அவளுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. ஆனால் மறுகணம் அந்தக் கோபம் மறைந்துவிட்டது... அப்பா மீது இதற்குப் போய் கோபப்படுவதில் நியாயமில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியும்...

பொம்மை உலகமே வைத்திருப்பவர்கள் பெரிய பணக்காரர்கள்... அவர்களிடம் பொம்மைக் காரும் உண்டு... நிஜக் காரும் உண்டு—இரண்டும் ஒடும். ஆனால் அவளிடம் ஓடாத பொம்மைக்கார்கூட இல்லை. அதை வாங்கப் பணம் ஏது? அவளுடைய அப்பா ஒரு கடையில் மாதச் சம்பளத்தில்

வேலை செய்கிறார்... காலையில் ஆறு மணிக்குப் போனால் இரவு 8 மணிக்குத்தான்—சில நேரம் எட்டுமணிக்குமேல் தான்—வருவார். வரும்போது சமைக்க அரிசி, பருப்பு, காய்கறி தான் வாங்கி வருவார். எப்போதாவது ஸ்பெஷலாக பிஸ்கட் வாங்கி வருவார். இதைத் தவிர வேறு எதுவும் வாங்கி வர சம்பளம் போதாதாம் அவருக்கு...

கீழே பாயில் உட்கார்ந்திருந்த தேவி எழும்பி நின்று 'என்ன வெளையாட்டு வெளையாடுவோம்?' என்று கலாவிடமும் ராணியிடமும் கேட்டாள். அவர்கள் வெவ்வேறு விளையாட்டைச் சொன்னார்கள். ராணி 'ஓடிப்பிடித்து வெளையாடுவோம்' என்றாள். கடைசியில் அவள் சொன்னதையே மற்ற இருவரும் ஏற்றுக்கொண்டு அவளையே கண்மூடவும் சொல்லி விட்டார்கள். அவளும் அதற்குச் சம்மதித்தாள்...

ராணி இப்போது தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு நின்றாள். அவர்கள் இரண்டுபேரும் ஒளிந்து கொண்டுள்ள இடம் தேடி ஓடினார்கள். கலா திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவாறு கடைசியாக ஓடினாள். சிறிது நேரத்தில் 'ரெடி' என்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. ராணி கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். அங்கே ஒருத்தரையும் காணவில்லை... அவர்கள் எங்கோ ஒளிந்துவிட்டார்கள். அவர்களை இனி அவள்தான் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் விளையாட்டில் வெற்றி கிடைக்கும். அவர்கள் அதற்குள் எங்கே ஒளிந்திருப்பார்கள்? முற்றத்தில் ஒளிய் இடமே இல்லை... சிலவேளை அவரவர் வீடுகளில் ஒளிந்திருக்கலாம்.

தேவியின் அந்தப் பெரிய பங்களாவை நோக்கி ராணி ஓடினாள். அந்தப் பங்களாவின் வாசலருகே பானதும் சற்று நேரம் அப்படியே நின்று மேலும் கீழுமாகப் பங்களாவைப் பார்த்தாள்... அடேயப்பா! எத்தனை பெரிய பங்களா! ஒரு மாளிகையைப்போல் இருக்கிறது.

ராணிக்கு இப்போது தன் வீட்டின் நினைவு வந்தது. ஓ! அவளுடைய வீடா அது? அதைக் குடிசையென்றும் சொல்ல

முடியாது. வீடென்றும் சொல்ல முடியாது. அத்தகைய உருவத்தில்தான் அது இருக்கிறது. அதில்தான் அவள் இருக்கிறாள். அவள் வீடு தேவியின் பங்களாவுக்கும் கலாவின் பங்களாவுக்கும் இடையில் இரண்டு நெட்டையனுக்கு நடுவில் ஒரு கட்டையனைப்போல் இருக்கிறது.

பங்களாவின் வாசல் கதவு திறந்தே இருந்தது! உள்ளே ஒருத்தரும் இல்லை. ராணி தயங்கித்தயங்கி உள்ளே போனாள். அப்படியே மெல்ல மெல்ல அடுத்த அறைக்குப் போனாள். அங்கேயும் ஒருத்தரும் இல்லை. அதன்பின் அதற்கு அடுத்த அறை... அப்படியே அவள் குசினிக்கே போய் விட்டாள். இதற்கு முன் அவள் அந்தப் பங்களாவின் உள்ளே வந்ததே இல்லை. வாசலில் வந்து பார்த்ததோடுசரி...இன்று குசினிவரை கால் வைத்திருக்கிறாள்... அதுவும் தேவியைத் தேடி...

குசினிக் கதவு சாடையாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. ராணி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள்... ஓ! அந்தக் குசினி எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது? உள்ளே தேவியின் அம்மாவோடு தேவி பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“பிஸ்கட் தாங்கம்மா... வெளையாடப்போவணும்...”

“ஒன்னோட பெரிய கரச்ச...! பிஸ்கட் சாப்பிட’இதா நேரம்? சரிசரி வா தாறேன்...” என்று சொன்ன தேவியின் அம்மா குசினியைவிட்டு வெளியே வந்தாள். அவளின் பின்னே தேவியும் வந்தாள். ராணி தன்னை மறந்து ‘தேவியைக் கண்டு பிடிச்சிட்டேன்! கண்டு பிடிச்சிட்டேன்!’ என்று குதித்தாள்.

தேவியின் அம்மா ‘இவள் எப்படி உள்ளே வந்தாள்?’ என்ற நினைவு நெஞ்சில் சுழிபோட அதட்டினாள்... ‘சத்தம் போடாதே! யார் உன்னை வீட்டுக்குள்ளே வரச் சொன்னா...? மொதல்ல வெளியே போ... போ...!’

ராணிக்கு ‘திக்’கென்றது... அந்த வீட்டுக்குள் வரக் கூடாதாம்! ஏன்? அவளுக்குப் புரியவே இல்லை. எப்படிப் புரியும்? பணத்தாலும் சாதியாலும் பிரிவுகள் வகுத்து வைத்

திருக்கும் இந்தச் சமுதாயத்தில் அவள் ஒரு ஏழை வீட்டில் பிறந்த மழலைச் செல்வம். அவளுக்குப் புரியுமா இந்த பேத உணர்வுகள்?

‘விறு’ ‘விறு’வென்று அந்தப் பங்களாவை விட்டு வெளியே வந்தாள் ராணி! வாசலிலேயே இருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் தேவி வெளியே வந்தாள். அப்போது அவளை ராணி ‘லபக்’கென்று பிடித்துக் கொண்டாள். தேவி அதை ஏற்கவில்லை... ‘நீயா புடிச்ச? நானாதானே வந்தேன்!’

ராணி அவளை மடக்கினாள்... நானே புடிச்சிருப்பேன்! வீட்டுக்குள்ளயும் வந்தேன். ஒங்க அம்மாதான் இங்க ஏன் வந்தேன்னு கேட்டாங்களே? அதான் நா வெளியே வந்துட்டேன்... அப்புறம் வெளியே வைச்சு உன்னப் புடிச்சேன். சரியா!’’ தேவி தலையசைத்தாள். அவளிடம் ராணி, ‘‘நீ இங்கயே இரு! நா கலாவக் கண்டு புடிச்சிட்டு வாரேன்!’’ என்று சொல்லிவிட்டு கலாவின் பங்களாவை நோக்கி ஓடினாள். கலா எங்கே ஒளிந்திருப்பாள் என்று யோசித்துக் கொண்டே அந்த பங்களா வாசலருகே நின்றாள்... பங்களாவின் உள்ளே போவதற்கு முன் பங்களாவைப் பார்த்தாள். அப்போதுதான் அவளால் அது தேவியின் பங்களாவா கலாவின் பங்களாவா என்று அடையாளம் காணமுடியவில்லை. அப்படி ஒரு ஒற்றுமை இருந்தது இரண்டு பங்களாவுக்கும்... அவளுடைய மனதில் ஒரு ஏக்கம் விசுவரூபமெடுத்து நின்றது. அவர்களுக்கு மட்டும் பெரிய பங்களா! எனக்கு மட்டும் ஏன் சிறிய வீடு?... அந்தக் கேள்வியை ஒரு நாள் தன் அம்மாவிடம் கேட்டாள். அதற்கு அவள் சொன்ன பதிலும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது...

‘அவங்களளாம் பெரிய பங்களாக்காரங்க; ஊரை கொள்ளையடிச்சி யார் யாருக்கோ நாமம் போட்டும் பங்களாவைக் கட்டிட்டாங்க. நாங்க நேர்மையா ஒழைச்சி இப்புடி இருக்கோம்!’

‘நாங்களும் அவங்கமாதிரி செஞ்சா என்னா?’ ராணி தான் அப்போது கேட்டாள்.

“நாங்க அப்படி செஞ்சா கடவுள் தண்டிப்பான்!”
அம்மா.

“அப்ப எங்களமட்டும்தான் தண்டிப்பானா? அவங்களை
தண்டிக்க மாட்டானா?”

“உம்... அவங்களை கடவுள் தண்டிக்கமாட்டான். நாங்க
தான் அவங்களை தண்டிக்கணும்.”

அம்மாவின் அரசியல் புரியாததால் ராணி அம்மாவையே
பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்...

கலாவின் பங்களா வாசல் கதவும் திறந்தே இருந்தது.
ராணி உள்ளே போனாள். உள்ளே ஒருத்தரும் இல்லை.
அடுத்தடுத்த அறைகளுக்கும் போனாள் அவள். ஒரு
அறையில் கலா இருந்தாள். ராணி மெதுவாக அவள் பின்
பக்கம் போய் அவளைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘கண்டு புடிச்
சிட்டேன்! கண்டு புடிச்சிட்டேன்!’ என்று சத்தம் போட்
டாள். இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு வெளியே வந்த கலாவின்
அம்மா ராணியை முறைத்துப் பார்த்தாள்... “நீயா...இங்க
ஏன் வந்த? ஒளிஞ்சு வெளையாட இந்த வீடுதான் கெடைச்
சிச்சா? போ... வெளியே போ!”

ராணியின் முகம் சுருங்கியது. தேவியின் அம்மாவும்
இப்படித்தான் விரட்டினாள். இப்போது கலாவின் அம்மா
வும் அப்படித்தான் விரட்டுகிறாள். ஏன்? அவளுக்கு எதுவுமே
புரியவில்லை... அம்மா சொன்னது மட்டும் நினைவிற்கு
வந்தது... ‘அவர்கள் பணக்காரர்கள்...நாங்கள் ஏழைகள்...’

ராணி வெளியே வந்தாள். தன் வீட்டை நோக்கி நடந்
தாள். சிறிது நேரத்தில் அதைப் பார்த்த தேவியும் கலாவும்
அவள் பின்னால் வந்து, “ஏன் ராணி போற? வெளையா
டலியா? இப்ப நீ ஒளிஞ்சிக்க... நாங்க புடிக்கிறோம்.....”
என்று சொல்லி வற்புறுத்தினார்கள்.

“உம்...எனக்கு நேரமாச்சி...நா வாறேன்...”

ராணி தன் நடையை நிறுத்தவில்லை...அவர்கள் திரும்பி விட்டார்கள்...ராணிக்கோ ஒரே யோசனை...பங்களாவின் உள்ளே போன தன்னை வெளியே போகச் சொன்னதை அம்மாவிடம் சொன்னால்? அம்மா அவன் முதுகில் இரண்டு போட்டு அடிப்பாள்...'ஒன்னைய யாரு அங்கே போகச் சொன்னா? அவங்க பணக்காரங்க...நாங்க பிச்சைக்காரங்க.. எங்கள் அவங்களுக்குப் புடிக்குமோ?'

தன் மன உணர்வுகளைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்ட ராணி மௌனமாக பொய்யான புன்னகையை முகத்தில் மலரவிட்டவாறு தன் வீட்டை நோக்கிப் போனாள்...

மறுநாள்...

வழக்கம் போல் முற்றத்தில் விளையாட ராணி வந்தாள். முற்றத்தில் ஒருத்தரையும் காணவில்லை...தேவி...கலா... அவர்கள் எங்கே போயிருப்பார்களோ...என்று யோசித்து விட்டு கலாவின் பங்களாவருகே போய்ப் பார்த்தாள்... உள்ளே கால் வைக்கவில்லை. தன் கண்களை மட்டும் உள்ளே விட்டுத் தேடினாள். ஒருத்தரும் இல்லை...இங்கே தான் இப்படி...தேவியின் பங்களாவில் எப்படியோ? அங்கே யும் போய்ப் பார்த்தாள். யாருமே கண்களில் படவில்லை... ராணி முற்றத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்போது தேவியின் பங்களா வேலைக்காரன் வந்தான்.

“வெளையாட யாருமே வரலியா?” ராணி தான் கேட்டாள். “இன்னைக்கி தேவி பேர்த்டே பார்ட்டி...ஒனக்கு சொல்லலியா ராணி? மத்த எல்லாத்துக்கும் சொல்லியிருக்காங்க...நா வாறேன்...”

பங்களா வேலைக்காரன் போனான்.

ராணிக்கு கவலையாக இருந்தது. ‘பேர்த்டே பார்ட்டி’ யென்றால் விதவிதமான இனிப்புப் பண்டங்களிலிருக்கும். சாப்பிடச் சாப்பிட ருசியாக இருக்கும் அவைகள்...தேவி பேர்த்டேக்கு சொல்லவே இல்லையே...விளையாட வந்தால்

‘ராணி...ராணி’ என்று அவளோடு ஒட்டிக் கொள்வாள். ஒரு நாள் போகாவிட்டால் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்பாள். அவளா பேர்த்தே பார்த்தியென்றதும் மறந்து விட்டாள்? அவளுக்கு இப்போது அம்மா சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது... ‘உம்! அவங்க பணக்காரங்க! நாங்க ஏழைங்க...’

வேலைக்காரன் பங்களாவின் உள்ளே போனதும் ராணி மெல்ல மெல்ல அந்தப் பங்களாவை நோக்கிப் போனாள். உள்ளே ஒருத்தரும் இல்லை. உள்ளே தைரியமாக நுழைந்தாள். ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் பேர்த்தேயைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். உள்ளேயிருந்து மியூசிக் சத்தம் வேறு வெளியே வந்து அவள் ஆசையைத் தூண்டியது...

அந்த மியூசிக் மாடியில் இருந்து வருவதை அவளால் உணர முடிந்தது...சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள் ராணி... ஒருத்தரும் இல்லை...அந்த அறையில் இருந்த மாடிப்படிகளில் மெல்ல மெல்ல ஏறினாள். மாடிக்குப் போவதற்கு மூன்று படிகள் இருக்கும்போது—அதற்கு மேல் ஏறாமல்—அப்படியே நின்று உள்ளே நடப்பதை எட்டிப் பார்த்தாள்...

உள்ளே ஒரு மேஜையைச் சுற்றி ஒரு சிறிய கூட்டம் கூடியிருந்தது. மேஜைக்கு மேலே - கூரைக்குக் கீழே—அழகான வர்ண கடுதாசிகள் வெவ்வேறு ரூபங்களில் உருமாறி தொங்கிக் கொண்டிருந்தன...அதனிடையே பந்தலில் இருக்கும் பூசணிக்காய் போல் பெருத்து காற்றில் ஆடி அசையும் பலவிதமான கலர் பல்லுன்கள்...சிறிய நட்சத்திரங்கள் போல் மின்னும் கலர் பல்புகள்...டேப் ரெகார்டரிலிருந்து மிதந்து வருகிற இனிய இசை...இவையெல்லாம் ஒரு கல்யாண வீட்டை நினைவு படுத்தின...

ராணி அந்தக் கூட்டத்தில் தேவியைத் தேடினாள். ஓ! தேவி...அவள் பழைய கதைப் புத்தகத்தில் எப்போதோ பார்த்த குழந்தை தேவதை போல் இருந்தாள்...அவளுக்கு இரு பக்கத்திலும் அப்பாவும் அம்மாவும் இன்னும் சிலரும்

வந்திருந்தார்கள். அந்த மேஜையில் விதவிதமான பலகாரங்கள்...கேக்குகள்...பிஸ்கட்டுகள்...அழகான தட்டுகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன...ஒரு பெரிய கேக்கில் மெழுகுவர்த்திகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

ராணி தன்னை மறந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் மனதில் பழைய நினைவு ஒன்று மோதியது.

“எனக்கு எப்பம்மா பேர்த்டே வருது?” அம்மாவிடம் ராணி கேட்டாள்.

“ஒனக்கு தான் வருசா வருசம் வருதே...”

“ஏன் கொண்டாடலே...”

“பேர்த்டே யெல்லாம் கொண்டாட நாங்க பணக்காரங்க இல்ல!”

தேவதை போலிருக்கும் தேவியைப் பார்த்த ராணி, இதற்கு மேலும் அங்கே இருந்தால் சரியல்ல என்ற நினைவு உந்த மாடிப் படிகளில் இருந்து வேகமாக இறங்கத் தொடங்கினாள். அதற்கு மேலும் அங்கிருந்தால்...தன்னை யாராவது பார்த்துவிட்டால்? நேற்று தேவியைக் கண்டு பிடிக்க உள்ளே போனதற்கே என்னமாய் ஏசினாள் தேவியின் அம்மா! இன்று இந்த நேரத்தில் கண்டால்? அவளுக்கு நடுக்கமாக இருந்தது. அந்த நடுக்கம் பங்களாவை விட்டு வெளியே வந்ததும் தான் நின்றது.

தெரியத்துடன் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்துபோனாள் ராணி...

அன்றிரவு...

வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்த அப்பாவை சோகத்துடன் பார்த்தாள் ராணி. அப்பா முகத்தில் இன்று ஒரு நாளாமில்லாத மலர்ச்சி ததும்பியது...அவரின் இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு ‘பேக்’ இருந்தது. ஒன்று வழக்கமாக அரிசி பருப்பு காய்கறி சுமந்து வருகின்ற பேக்...மற்றது?

“ராணி! ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கே? ஒனக்கு இன்னிக்கு கேக்...பிஸ்கட் பலகாரம் கொண்டு வந்திருக்கேன்... சாப்பிடு...”

“கேக்கா? எனக்கா...?”

ராணிக்கு சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை. தேவியின் பேர்த்டே பார்ட்டி அவள் நினைவில் வந்து நின்றது. ஓ! பேர்த்டே பார்ட்டி கொண்டாடாமலே கேக் வந்திருக்கே...!

அப்போது ராணியின் அம்மா கேட்டாள்...“கேக் பிஸ்கட் ஏது? கடையில் வாங்கியதா?”

“கடையிலா! கடையில வாங்க நமக்கிட்ட ஏது காசு? இது வேலை முடிஞ்சி வந்த நேரம் தேவி அப்பா கூப்பிட்டு இன்னைக்கி நம்ம தேவி பேர்த்டே...இந்த கேக், பிஸ்கட்டை ஒன் மக ராணிக்கிட்ட குடுன்னு சொல்லி எனக்கிட்ட குடுத்த கேக். சாப்பிடு ராணி...”

ராணியின் முகம் சுருங்கியது. ஓகோ! அவர்கள் கொடுத்த கேக்—பிஸ்கட்டா...மிஞ்சிப் போயிருக்கும். அதை ரொம்பவும் பெரிய அன்புடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்பாவும் வாங்கி வந்து விட்டாரே!

“கேக் எனக்கு வேணாம்...”

“ஏன்...” அப்பா கேட்டார்.

ராணி ‘திக்கி’த் ‘திக்கி’ சொன்னாள்—“அவங்க பணக்காரங்க. பெரிய பங்களா இருக்கு...நாங்க பிச்சைக்காரங்க. சின்ன வீட்டில இருக்கோம்...அவங்க புள்ளைகளோட வெளியில வெளையாடலாம். ஆனா அவங்க பங்களாவுக்குப் போகக் கூடாதாம். நேத்து ஓடி புடிச்சி வெளையாடுற நேரம் அவங்கப் பங்களாவுக்குப் போனேன். ஓடனே தேவி அம்மாவும்—கலா அம்மாவும் இங்க ஏன் வந்தேன்னு கேட்டாங்க. இன்னைக்கி காலையில தேவிக்கு பேர்த்டே...அவங்க மாதிரி பெரிய பணக்காரங்கள மட்டும் கூப்பிட்டிருக்காங்க. என்னைய கூப்பிடவே இல்லை. நான் சின்ன வீட்டுல

இருக்கிறேனாம்! நீங்க வேணும்னா சாப்புடுங்க. என்னய கூப்பிடாதவங்க கேக்—பிஸ்கட் சாப்பிடணுமா?"

அவள் அழாமல் கம்பீரமாகச் சொல்லி முடித்தாள்...;

ராணியைத் தூக்கி அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்ட ராணியின் அம்மா தன் கணவனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். ஒரு உள் அர்த்தத்தோடு... "ராணிய என்னா நெனைச்சிங்க? பொம்மையோட வெளையாடுறதுனால அதைப் பொம்மைன்னு நெனைச்சீங்களா? அது பொம்மை இல்ல... அது என் வயித்தில பொறந்த புள்ள!"

ராணியின் கன்னத்தில் ராணியின் அம்மா அடுத்தடுத்து முத்தம் கொடுத்தாள். அதைப் பார்த்ததும் ராணியின் அப்பாவுக்கு வந்ததே கோபம்... "ராணி! ஒனக்கு மட்டும் தான் பொறந்த புள்ளன்னு நெனைச்சியா? எனக்கில்லியா?" என்று சத்தம் போட்டு சொல்லிவிட்டு தன் கையில் இருந்த பையோடு வெளியே போனார், அவர் திரும்பி வந்தபோது கையில் இருந்த அந்த 'பையை'க் காணவில்லை.

"கேக்—பிஸ்கட் இருந்த பையை என்னப்பா செஞ்சிங்க?" ராணி கேட்டாள்.

"வெளிய வீசிட்டேன். நம்மள மதிக்காதவங்க கேக்—பிஸ்கட் நமக்கெதுக்கு?" என்று சொன்ன ராணியின் அப்ப ராணியைத் தூக்கிக் கொஞ்சி முத்தமிட்டார்...

(வீரகேசரி—வாரவெளியீடு 1979)

ஊஞ்சல்மரம்

மேட்டு லயத்துக்குக் கீழே, துரையின் பங்களாவுக்குப் போகும் ரோட்டோரத்தில் நிற்கிற பூவரச மரத்தில் கட்டப் பட்டிருந்த ஊஞ்சல் ஆடத் தொடங்கி விட்டது. அப்படி என்றால் விடிந்து விட்டது என்று அர்த்தம்...ஆமாம், அந்த மெல்லிய விடியற் பொழுது இருட்டிலேயே, ஐந்தாறு வாண்டுகள் ஊஞ்சலைத் தேடி வந்து விட்டன.

அதில் முதலில் வந்தவன் ஊஞ்சலில் இருந்தான். அதற்கடுத்தவன் முன்னும், அதற்கடுத்தவன் பின்னும் நின்று, அந்த ஊஞ்சலை ஆட்டினார்கள். மற்றவர்கள் ஊஞ்சலுக்கு இடது வலதுமாக நின்றார்கள். ஒருத்தன் 'எண்ணிக்' கொண்டிருந்தான்...“ஒண்ணு ரெண்டு...முணு...” என்று இலக்கங்கள் கூடிக்கொண்டே போயின. இருபத்தைந்து ஆனதும் மேலே இருப்பவன் கீழே இறங்க வேண்டும். அடுத்தவன் மேலே ஏறவேண்டும். அப்பறம் கீழே இறங்கியவன் ஊஞ்சலை ஆட்டவேண்டும்...

அவர்கள் வாண்டுகள் என்றாலும் அவர்களுக்குள்ளே ஒரு ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. அது எழுதப்படாத ஒப்பந்தம்... யார் முதலில் வருகிறானோ அவன் முதலில் ஆட, மற்றவர்கள் அந்த ஊஞ்சலை ஆட்டவேண்டும். அதை யாரும் மீறினால், மீறியவன் ஊஞ்சல் கூட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படமாட்டான்...ஊஞ்சல் ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அது ஆட, ஆட அதில் மேலே கட்டப்பட்டிருந்த சிறு மணிகள் அசைந்து அசைந்து இனிமையான ஒலியைக் கிளப்பின. சின்னக் குழந்தைகள் அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்கவும் ஊஞ்சல் ஆடும்போது அந்த மணிகள் அசைவதைப் பார்க்கவும் அங்கே நிறைய வருவார்கள்.

அநேகமாக அந்த லயத்தில் உள்ள வாண்டுகள் எல்லாம் அங்கே நிற்கும். அதனால் காம்பராக்கள் ஜீவன் இழந்து வெறிச்சோடிக் கிடப்பதோடு காம்பராக்களிலுள்ள கிழடு கட்டைகள் நிம்மதியாகத் தூங்கின. சில இளம் தம்பதிகள் அந்த பகல் பொழுதை இரவாக்கிக் கொண்டார்கள். மொத்தத்தில் அந்த ஊஞ்சல் லயத்தில் முக்கிய ஸ்தானத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டது.

மேட்டு லயமாக அழைக்கப்பட்டு வந்த அந்த லயம்கூட இப்போதெல்லாம் 'ஊஞ்சல்லயம்' என்று சொல்லுமளவுக்கு அந்த ஊஞ்சல் பிரசித்தமாகிவிட்டது. அந்த பிரசித்தியினால் சில பிரச்னைகளும் கிளம்பின...

முன்னர் அந்த லயத்துக்கு மட்டும் சொந்தமாயிருந்த ஊஞ்சல் நாட்கள் செல்லச் செல்ல மற்ற லயத்துப் பிள்ளை களுக்கும் தேசிய சொத்தாகி விட்டது. அதன் பின்னர்தான் பிரச்னையும் எழுந்தது. ஒருநாள் இன்னொரு லயத்துப் பிள்ளை ஆடக் கேட்டபோது, அந்த லயத்துப் பிள்ளைகள் மறுத்தன.

அந்தப் பிள்ளையின் தகப்பன் ஆவேசமாக அங்கே ஓடி வந்தான். அவன் தன் மகனுக்காகப் பேசினான். அவனை எதிர்த்து இன்னொருத்தன் பேசினான். கடைசியில் அந்த விவகாரம் முற்றச்வ மற்றவர்கள் தடுத்து இருவரையும் பிரித்து அனுப்பிவைத்தார்கள்.

அப்போதுதான் ஊஞ்சல் லயத்துக்காரன் சொன்னான்...
 "எங்க லயத்து ஊஞ்சலுக்கு நீங்க என்னடா உரிமை கொண்டாட வாரீங்க. நாங்க கஷ்டப்பட்டுப் பிள்ளைகளுக்காக செஞ்ச குடுத்தோம்... அப்ப ஒரு நாதி வரல்ல. ஒதவி செய்ய... இப்ப வந்து உரிமை கேக்கிறீங்க..."

அது உண்மைதான். அந்த ஊஞ்சலை கட்டி வைத்ததே அவர்கள்தான். முதலில் லயத்தில் ஒரு காம்பராவில் ஒருத்தன் கயிற்றைக் கட்டி சும்மா ஆடினான். அதைப்

பார்த்துவிட்டு ஒருவன் அந்த மரத்தில் கயிற்றைக் கட்டி ஆடினான். அப்பறம் எல்லோரும் ஆட ஒருநாள் கயிறு அறுந்து ஒருவன் கீழே விழுந்துவிட்டான்.

அதைப் பார்த்துவிட்டு அந்த லயத்தின் கடைசிக்காம்ப ராவில் இருப்பவர்—டவுனுக்குப்போய் சங்கிலியும் பலகையும் வாங்கி வந்து மரக்கொம்பில் ஊஞ்சல் அமைத்தான். பிறகு ஊஞ்சலில் சிறுமணிகளைக் கட்டினான். மரத்தின் கீழே முளைத்திருந்த புற்களை அப்புறப்படுத்தி, மணல் கொண்டு வந்து கொட்டி லயத்து வாண்டுகளின் அபிமானத்தைப் பெற்றான்.

அப்படிச் செய்துவைக்க மற்றவர்கள் ஊஞ்சலில் ஆடுவ தோடு நிற்காமல் உரிமை பேசினால் உழைப்பவர்களுக்குக் கோபம் வரத்தானே செய்யும்?

பிறகு? பிரச்னைக்கு 'பஞ்சாயம்' வைத்துப் பேசினார்கள். முடிவு... முழுத் தோட்டத்திலும் இருக்கிற பிள்ளைகளும் அந்த ஊஞ்சலில் ஆடலாமாம்...! இப்போது எல்லா லயத்துப் பிள்ளைகளும் 'முறை' வைத்துக் கொண்டு ஆடுகின்றன.

ஊஞ்சலில் இப்போது மூன்றாவது ஆள் ஆடத் தொடங்கிவிட்டான். அப்போதுதான் முதல் காம்பரா மாடசாமியின் மகன் கோபி கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு, ஊஞ்சல் மரத்தருகே வந்து நின்றான்... “நாளைக்கு பாரேன்... மொத ஆளா வாரேன்!” என்று சவால்விட்டு போனவன் இப்போதுதான் வந்து இருக்கிறான். “என்னடா கோபி... இப்பதான் வாரியா? நேத்து என்னமோ பெருசா விடிய முந்தி வந்திருவேனியே, இப்பதான் வாரே! இனி எப்ப ஆடப்போறே? இப்ப முணாவது ஆளு ஆடுது. அதுக்கடுத்து மணி, அப்பறம் ராசு, வாசு, குமார், முத்து எல்லோரும் ஆடி முடிஞ்சோன்னதான் நீ ஒம்பதாவது ஆளா ஆடப் போற...”

அவன் ஊஞ்சலைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். இன்னும் ஐந்து பேர் ஊஞ்சலில் ஏறி இறங்கினால் அவன் ஊஞ்சலில் ஏறலாம். அதுவரை அவன் காத்திருக்கவேண்டும். அவன் காத்திருந்தான்.

பொழுது நன்றாக விடிந்து கொண்டு வந்தது. நேரம் ஆக ஆக வாண்டுகள் அங்கே வந்துகொண்டேயிருந்தார்கள். கோபிக்கு எப்போது ஊஞ்சலில் ஏறுவோம் என்றிருந்தது. இப்போது எட்டாவது ஆள் ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டிருந்தான். அவன் இறங்கினால் இவன் ஊஞ்சலில் ஏறவேண்டும். அதுதான் முறை.

அவன் கையும் காலும் பரபரப்புடன் இருந்தன. மனம் சுறுசுறுப்புடன் இருந்தது. ஆனால் அந்த நேரம் பார்த்துத் தான் அவனுடைய அம்மா கூப்பிடும் சத்தம் அவன் காதில் இடியாய் விழுந்தது.

“கோபி... கோபி...”

அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. ஆடப்போகிற நேரத்தில் அம்மா கூப்பிடுகிறாளே! அவன் குரல் கொடுக்கவே இல்லை. மறுபடியும் அவள் கூப்பிட்டாள். மறுபடியும் அவன் மௌனமாக வந்தான். அவன் மேலும் கூப்பிட்டுப் பார்த்துவிட்டு அவன் ஊஞ்சல் மரத்தருகேதான் இருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொண்டு அங்கேயே வந்துவிட்டான்.

“எத்தன தரம் கூப்பிடுரேன்... காது கேக்காதமாதிரி இருக்கிற என்னா? பொழுது விடிய முந்தி ஊஞ்சல் ஆடாட்டி. பொழுது போகாதோ வா...வா... அப்பறம் ஊஞ்சல் ஆடலாம். மொதல்ல சந்தி கடையில போயி சீனி வாங்கிட்டு வா...”

கோபி ஊஞ்சல் ஆடிவிட்டுத்தான் வருவேன் என்று அடம் பிடித்தான். அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. அவனை எட்டிப் பிடித்து அவன் முதுகில் நாலுபோட்டு லயத்துக்கு இழுத்துப் போனான்...கோபி அழுதுகொண்டே போனான்...

ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டிருந்தவன் பயந்து கீழே இறங்கிவிட்டான். மற்றவர்களும் பயந்துவிட்டார்கள். ஆனால் அடுத்த சில நிமிஷத்தில் மறுபடியும் ஆடத் தொடங்கினார்கள். ஆம்! ஊஞ்சல் பயணம் தொடங்கி விட்டது. முன்னும் பின்னுமாகப் போகிற அந்த ஊஞ்சலில் ஆடுவது ஏதோ பயணம் போவதுபோல் இருந்தது அவர்களுக்கு. ஆனால் இந்தப் பயணம் இல்லாத இடத்திற்கு நகராத வண்டியில் பயணம் போனதுபோலப் போகிறது. அதில் வந்த வாண்டுகள் பயணம் போகத்தான் செய்கின்றன. ஆம்! அது அவர்களுக்கு இன்பப் பயணம்...

அந்தத் தோட்டத்திலேயே அந்தப் பிஞ்சு உள்ளங்களின் வெள்ளை நெஞ்சில் கொள்ளைச் சிரிப்பை மலரவைக்கும் இடம் அந்த ஊஞ்சல் ஆடுகின்ற இடம்தான்...

அவர்கள் ஊஞ்சல் ஆடும்போது அந்த மரம் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பதுபோல் தன்னிடம் ஒட்டிக்கிடக்கிற காய்ந்த இலைகளைக் காகிதப் பூவாக சொரியும்... குழந்தைகளை அந்த மரம் நேசிக்கிறது. இன்றைய குழந்தைகள் நாளைச் சமுதாயம் அல்லவா! அதனால்தான் அந்த மரம் அவர்களை ஆசீர்வதிக்கிறது. அது இந்த மனிதர்களுக்குத் தெரியவில்லையே!

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை... ஸ்கூல் லீவு. ஊஞ்சல் மரத்தைச் சுற்றி ஏகப்பட்ட கூட்டம். லயங்களில் உள்ள வாண்டுகள் எல்லோரும் ஊஞ்சல் ஆட வந்துவிட்டார்கள். அடுத்தடுத்து ஆட வேண்டியவர்கள் தங்கள் இலக்கங்களை பதிவு செய்துகொண்டு ஊஞ்சல் மரத்தைச் சுற்றி இருந்தார்கள். மற்றவர்கள் சற்றுத் தூரத்தில் கள்ளன்—பொலீஸ் சடுகுடு—ஜில்போலை—இப்படி விளையாட்டுக்களை நேரம் போகப்போக ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் அந்த ஊஞ்சல் மரத்தின் இலைகளைச் சுருட்டி நாதஸ்வரம் வாசித்தார்கள். மற்றவர்கள் அந்த விளையாட்டுகளைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு மழலை உலகமே அங்கே இருந்தது. அவர்கள் விளையாட அந்தத் தோட்டத்தில் பூங்காவோ—மைதானமோ இல்லை. ஆனால் இந்த மரம் இருக்கவே இருக்கிறது. இந்த மனிதர்கள் செய்யாததைச் செய்கிறது—கொடுக்காததைக் கொடுக்கிறது. குழந்தைகள் தன்னருகே வந்து ஊஞ்சல் ஆடுவதில் அந்த மரத்திற்குப் பெருமை! தன் உடம்பின் ஒரு பகுதியில் அதாவது கிளையில் கட்டப்பட்டிருந்த சங்கிலி ஆடுவதால் ஆழப் பதிந்து கொண்டு வரும் காயத்தைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அது கம்பீரமாக நிற்கிறது...

“டேய்! நம்ம தொர வங்களாவுல ஒரு ஊஞ்சல் வந்திருக்குடா...” ஒரு வாண்டு கத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தது.

“ஆமாண்டா! ரெண்டு நாளைக்கி முந்தி தொரவுட்டு மகன் நாம ஊஞ்சல் ஆடுறதப் பார்த்திட்டுப் போனான். இப்ப பங்களாவுல அதே ஊஞ்சல் கட்டிகிட்டு ஆடுரான்...”

ஒருவன் தூண்டில் போட்டுப் பங்களாவை நோக்கி ஓடினான். அவனைத் தொடர்ந்து ஒரு கூட்டமே ஓடியது. அப்போது ஊஞ்சலில் இருந்தவனும், அவனுக்கு அடுத்து ஆடவேண்டியவன் இன்னுமொருவனும் அங்கேயே இருந்தனர். அவர்கள் ஊஞ்சலில் ஆடிவிட்டுப் போவோம் என்றிருந்து விட்டார்கள். ஆடவேண்டிய நேரத்தில் ஆடாவிட்டால் அடுத்து நாளைக்குத்தான் ஆடலாம்...

அந்த ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டே இருந்தது. தனக்குப் போட்டியாக பெரிய இடத்தில் முளைத்திருக்கும் ஊஞ்சலைப் பார்க்க இந்த ஊஞ்சல் ஆசைப்படவே இல்லை...

துரையின் பங்களாவை நோக்கி ஓடிய கூட்டம் பங்களா “கேட்”டருகே நின்று உள்ளே எட்டிப் பார்த்தது. உள்ளே பெரிய அகமைான ‘பைப்’பை நிலத்தில் பதிக்கப்பட்டு மேலே புதிய ஊஞ்சல் தொங்க விடப்பட்டிருந்தது.

அதில் துரையின் மகன்—அவர்களின் வயதிருக்கும்—உட்கார்ந்திருந்தான். அவனை ஆட்டிவிட யாருமில்லை.

ஆட்டிவிட மட்டுமல்ல அடுத்து ஆடப் போட்டியிடவும் யாரு
மில்லை... அட ரசித்துப் பார்க்கக்கூட யாருமே இல்லை...
தானாக ஆடிக்கொண்டு, தானாக ரசித்துக்கொண்டு...

ஊஞ்சலில் இருந்த துரையின் மகன் 'கேட்'டருகே
இருப்பவர்களைப் பார்த்தான். ஊஞ்சலைவிட்டு இறங்கி
அவர்களிடம் வந்தான்... இருதரப்பினருக்கும் இடையே
இரும்பு 'கேட்'... இருந்தது. துரையின் மகன் சிரித்தான்.
அவர்களும் சிரித்தார்கள். சிரித்தால் அறிமுகம் ஆகிவிட்ட
தாகத்தான் அர்த்தம்? இனி பேச வேண்டியதுதானே?
துரையின் மகன் பேசினான்... "இங்க யாரும் இல்லை.
நானும் ஊஞ்சலும்தான்! உங்க ஊஞ்சல்ல ஆட வரவா?"

அவர்கள் தலையாட்டினார்கள். தங்கள் பின்னால்
வரும்படி கண் ஜாடை காட்டினார்கள். துரையின் மகன்
கேட்டைத்தாண்டி அவர்கள் பின்னே ஓடினான். துரையின்
மகன் ஊஞ்சலில் இருந்தான். ஒருத்தன் அந்த ஊஞ்சலை
வேகமாக ஆட்டினான். ஊஞ்சல் வேகமாக ஆடியது...
துரையின் மகனுக்கு உல்லாசமாக இருந்தது... பங்களாவில்
ஊஞ்சல் இருந்தும் இங்கே ஆடுவதில் உள்ள இன்பம் அதில்
இல்லையே—அங்கே தன்னந்தனியே தானே ஆட்டம்
அசைத்து ஆடுவது ஒரு ஆட்டமா?

துரையின் மகன் வெகுநேரம் ஊஞ்சலில் இருந்தான்.
ஆடிக்கொண்டே இருந்தான். நேரம் போனதே தெரிய
வில்லை... அவனைத் தேடிக்கொண்டு பங்களா வேலைக்
காரன் வந்துவிட்டான்...

"நீங்க ஏன் இங்க வந்தீங்க...பங்களாவலதான் ஊஞ்சல்
இருக்கே... சின்ன தொர ஒங்கள பெரிய தொர தேடுராரு!"

சின்ன துரைக்கு கோபம்...பங்களாவில் ஊஞ்சல் இருக்
கிறதாம்... அவனை 'முறைத்'துப் பார்த்துவிட்டு ஊஞ்சலை
விட்டு இறங்கிப் பங்களாவிற்குப் போனான். பங்களாவில்
துரை—அவனுடைய அப்பா—அவனைக் கண்டித்தார்.
ல யத்துப் பிள்ளை'களோடு ஊஞ்சல் ஆடக் கூடாதென்று!

சின்ன துரை கேட்கவே இல்லை. துரை இல்லாத நேரத்தில் ஊஞ்சல் மரத்தை தேடிப் போனான். துரையும் பலதடவை கண்டித்துப் பார்த்தார். மகனின் 'தோட்டத்து' ஊஞ்சல் ஆசை போவதாக இல்லை.

துரை போசித்தார்... என்ன செய்வது? தலைவரைக் கூப்பிட்டு மரத்தில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடக் கூடாதென்று சொல்லலாம் என்றால் நிச்சயம் அது பிரச்சனையாக வரும் என்று அவருக்குத் தெரியும்... "தோட்டத்திலதான் புள்ளைக விளையாட ஒன்றுமே இல்ல...மரத்தில் ஊஞ்சல் கட்டி விளையாடக் கூடாதா? நல்ல சட்டமா இருக்குடா!" என்று சத்தம் போடுவார்கள், பிறகு என்ன செய்வது? இதைத் தந்திரமாகத்தான் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று அவர் முடிவு கட்டினார். சந்தர்ப்பத்தை எதிர் பார்த்தார். அந்த சந்தர்ப்பமும் ஒருநாள் வந்தது...

அன்று தோட்டத்தில் சம்பள நாள். துரை டவுனுக்குப் போய் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். ஊஞ்சல் மரத்தருகே பெரிய கூட்டம். வழக்கம் போல ஊஞ்சல் பயணம் நடந்து கொண்டிருந்தது. துரையின் கார் ஊஞ்சல் மரத்தைத் தாண்டித்தான் போகவேண்டும். கார் வேகமாக வந்தது. கார் ஊஞ்சல் மரத்தருகே வந்தபோது, அப்போதுதான் ஊஞ்சல் மரம் ஆடிமுடித்த ஒருத்தன் ஊஞ்சலை விட்டு இறங்கி ரோட்டைத் தாண்ட ஓடியபோது துரை 'சடா' ரென்று பிரேக் பிடித்தார்.

நல்ல வேளை... அவன் தப்பிவிட்டான். துரைக்கு எக்கச் சக்கமான கோபம். காரைவிட்டு இறங்கி, விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து 'முறைத்து' விட்டு சத்தம் போட்டார். மறுவிநாடி துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம் கேட்டு யானைக் கூட்டம் ஓடியதுபோல் அத்தனை பேரும் ஓடிவிட்டார்கள். ஊஞ்சல் மட்டும் பாவம் தனியாக ஆடியது. அந்த ஊஞ்சலை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு காரை வேகமாக ஓட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார் துரை...

அன்று ஒரு பிணத்தைச் சுற்றியிருப்பதைப் போல் அந்த ஊஞ்சல் மரத்தைச் சுற்றி ஏகப்பட்ட கூட்டம். லயத்தில்

உள்ள வாண்டுகள் அத்தனை பேரும் அங்கே கூடியிருந்தார்கள். தோட்டத்துத் தலைவர் நின்றார். துரை அனுப்பிய இரண்டு பேர் கோடாரிகளுடனும் மண்வெட்டிகளுடனும் நின்றார்கள். ஒருவன் மரத்தில் ஏறி ஊஞ்சலைக் கழற்றிப் போட்டான்.

லயத்திலிருந்து ஒருவன் ஓடி வந்தான்... 'என்னாங்க தலைவரே ஊஞ்சல் கழட்டுராங்க... நீங்க பேசாம நித்திரிங்க...'

'நான் என்னா செய்யிரது? யாரோ ஒருத்தன் இந்த இடத்தில் தொரட கார்ல அடிபட போயி, தொர மரத்தையே வெட்டச் சொல்லிட்டாரு. ரோட்டோரத்தில் மரம் இருக்கு... அதுல ஊஞ்சல கட்டி ஆடுறதுனாலே கரச்ச தான் வரும். அன்னைக்கி காரில அவன் அடிபட்டிருந்தா?...'

யாருமே பேசவில்லை... வாண்டுகள் அத்தனை பேருக்கும் நெஞ்சு 'பக்' கென்று அடித்துக் கொண்டது... ஊஞ்சலைக் கழற்றுவதுமல்லாமல் மரத்தையும் வெட்டப் போகிறார்களே! அத்தனை பேரும் மரத்தை ஏக்கத்துடன் பார்த்தார்கள்.

அந்த மரமோ இத்தனை நாளும் ஊஞ்சல் ஆடியதால் தன் உடம்பின் ஒரு பகுதியில் ஏற்பட்ட தழும்புடன் கம்பீரமாக நின்றது... அடுத்த சில நிமிஷங்களில் கோடாரிகள் மாறி மாறி ஊஞ்சல் மரத்தில் பாய்ந்தன... அடுத்த சில மணித் தியாலத்தில் ஊஞ்சல் மரம் வீரமரணம் அடைந்தது. கடைசியில் துரை வென்றே விட்டார்!

இப்போதெல்லாம் வாண்டுகள் விளையாடுவதே இல்லை. ஊஞ்சல் மரம் இல்லையே... ஊஞ்சல் மரம் போனதில் விளையாட்டே போய் விட்டது அவர்களுக்கு... அவர்களில் சிலர் இன்னமும் ஊஞ்சல் மரம் இருந்த இடத்தை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்...

(சிந்தாமணி—1980)

★ தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்) என்ற இலக்கிய அமைப்பின் 3ம் காலாண்டில் சிறந்த சிறுகதையாக தெரிவு செய்யப்பட்டது.

கால்கள்...

இந்நேரம் அந்தக் கூட்டத்தை ஆரம்பித்திருப்பார்களே என்ற எண்ணம் கம்பளிப்பூச்சியாய் உள்ளத்தை அரிக்க, அந்த இருட்டிலும் 'கரத்தை' ரோட்டில் 'விறு' 'விறு' வென்று வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்த மாரி, 'சடார்' என்று ஒரு குறுக்குப் பாதையில் இறங்கி மேட்டில் ஏறிநின்று பார்த்தான். அங்கிருந்து பார்த்தால் கூட்டம் நடக்கிற இடம் பட்டப்பகலில் தான் நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் இப்போது இந்தக் கறுத்த இருட்டிலும் பழக்கப்பட்ட அவன் கண்களுக்கு அந்த இடம் லேசாகத் தெரிந்தது. தூரத்தில் அந்த மைதானத்தில் உள்ள ஒரு ஆள் உயரத்தில் கட்டியிருக்கிற ஒரு தீவட்டி ஒலிம்பிக் தீபம் போல் எரிந்து கொண்டிருந்தது... அங்கே எக்கச்சக்கமான பேர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். அப்படி என்றால் அவனைத் தவிர மற்ற அத்தனைபேரும் அங்கே வந்து விட்டார்கள் போலும். இனி அவன் மட்டும் தான் போகவேண்டும்! இனி அவன் அங்கே போய்விட்டால் அந்தக் கூட்டம் உடனே ஆரம்பமாகிவிடும்...

அந்த மேட்டிலிருந்து அவன் இறங்குவதற்கு முன் மறுபடியும் ஒருதடவை அங்கே பார்த்துக் கொண்டான்...

அப்போது அவன் நெஞ்சில் அவர்கள் அத்தனை பேருமே அவனுக்காகவே காத்திருப்பது போலவே பட்டது... உண்மையும் அது தானே...!

நேற்று அவன் தான் லயம் லயமாக இன்று மாலை ஆறு மணிக்குக் கூட்டம் என்று சொக்லிவிட்டு வந்தான். அந்தக் கூட்டத்தில் முக்கியமான முடிவெடுக்க வேண்டியுள்ளதா

அனைவரும் கூட்டத்திற்கு வரவேண்டும் என்றும் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியிருந்தான்... அவன் சொன்னபடியே பொழுது சாய்ந்ததும் ஒவ்வொருத்தராக வர ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.. ஆனால் அவன் பகல் சாப்பாடு முடிந்ததும் திடீரென்று பக்கத்திலுள்ள டவுனுக்கு ஒரு எட்டு வைத்து தொழிற்சங்க பிரதிநிதியைப் பார்த்துவிட்டு வந்தாலென்ன என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான். பிறகு யாரிடமும் யோசனை கேட்காமல் தனியாக டவுனுக்குக் கிளம்பிவிட்டான்...

அவன் போன நேரம் சங்கத்தில் பிரதிநிதி இல்லை. எங்கோ போயிருந்தாராம்... அவர் திரும்பி வரும் வரை, பார்த்திருந்த அவன் அவரிடம் அன்றைய கூட்டத்தைப் பற்றிப் பேசிவிட்டு தோட்டத்திற்கு திரும்பியபோது இருட்டி விட்டது...

அவன் வேகமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். கையில் வெளிச்சமும் இல்லை... மேலே நிலவுமில்லை... ஆனாலும் இருட்டில் தைரியமாக நடந்து கொண்டிருந்தான்! அதனை தைரியம் என்று சொல்ல முடியுமா?... முடியாது! பிறந்ததுமே நீந்துகிற மீன் குஞ்சுகள் போல் இவன் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாமே இந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்திற்குள்ளே. இல்லை... இல்லை... தேயிலைக் காட்டுக்குள்ளே...

இன்னும் மின்சாரம் அங்கே நுழையவே இல்லை... சூரியனும் சந்திரனும் தான் அவர்கள் துணை. அவர்களுக்கு வெளிச்சமாவது—இருட்டாவது... கையில் வெளிச்சம் இல்லாமல் எங்கும் போவார்கள்—வருவார்கள். அப்படி ஒரு பழக்கம் அவர்களுக்கு...

அவன் கூட்டம் நடக்கிற இடத்திற்குப் போய்விட்டான். எல்லோரும் அவனையே பார்த்தார்கள். மாயாண்டிக் கிழவன் மட்டும் “வாப்பா! மாரி... ஒன்னயத்தான் பார்த்து கிட்டிருக்கோம். எங்க போன?... டவுனுக்குப் போனேன்னு சொன்னாங்க... நெசமா?” என்ற வரலுவற்புரை செய்தது

வாரே கேள்வி நேரத்தையும் தொடங்கி வைத்தான். கிழவன் அந்தக் காலத்தில் அந்தத் தோட்டத்தில் தலைவராக இருந்தவன். இன்று 'லயத்தோடு' இருந்தாலும் அங்கே கிளம்புகிற எந்த விவகாரத்திலும் அவன் குரல் ஒலிக்கவே செய்யும்...

“திடீர்னு நம்ம பிரதிநிதியப் பார்த்துப் பேசலாம்னு நெனைச்சேன். கௌம்பிட்டேன்.....இப்பதான் அவரகண்டு பேசிட்டு வர்ரேன்...” என்ற மாரி அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில் இடம் தேடி உட்கார்ந்தான்.

“அதான் பார்த்தேன்...அதுக்குள்ள யாரோ சொன்னாங்க...உன் சேர்ந்த வேலையா போனேன்னு! ஆமா பிரதிநிதி என்ன சொன்னாரு?”

கிழவன் சொல்லி முடித்ததும் அவனிடமிருந்து வரப் போகிற பதிலைக் கேட்க எல்லோரும் ஆர்வமாக இருந்தார்கள்...

“பிரதிநிதியும் நாங்க நெனைக்கிறதைதான் சொன்னாரு...தொரைக்கி தண்ணி தூக்கிக் குடுக்கிறதை நிப்பாட்டனுமாம். அதை நிறுத்தினாதான் நமக்கு விடிவு சாலம் வருமாம்...ஆனா இங்க அந்தப் பய தண்ணி தூக்கிக் குடுத்திடுவானே...” என்று தன் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டான் மாரி.

அங்கே எத்தனை பேர் ஒன்று சேர்ந்ததும் சாதிக்க முடியாமல் போனதற்கு அந்த ஒருத்தன் தானே காரணம்...

“சரி...சரி...கூட்டத்தை தொடங்குங்க...” மாயாண்டிக் கிழவன் கட்டளையிட்டான். மாரி கோயிலிலிருந்து குத்து விளக்கைக் கொண்டு வரச் சொன்னான். குத்து விளக்கு வந்தது. மாயாண்டிக் கிழவன் குத்துவிளக்கின் திரிகளைக் கொளுத்தினான். கூட்டம் ஆரம்பமாகியது. தீவட்டி வெளிச்சத்தில் கூட்டத்திலிருப்பது யார் யாரென்று பார்ப்பது கவலமாக இருந்தது...அவனுக்கு. எல்லா லயங்களி

விருந்தும் குடும்பத்திற்கு ஒருத்தர் வந்திருந்தார்கள். ஆனால் ஒரே ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் எவருமே வரவில்லை.

அவர்களில்தான் அந்த தோட்டத்து துரைக்கு தண்ணீர் தூக்குபவன் இருக்கிறான். முழுத் தோட்டமே ஒரு பக்க மிருக்கும் போது அந்த ஒருத்தனும் குடும்பமும் துரைக்குக் கொடி பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது...அவனை...அவனை... மாரி பற்களைக் கடித்துக் கொண்டான்...

அங்கே நடக்கிற போராட்டம் இதுதான். அங்கேயுள்ள எல்லா லயங்களுக்கும் தண்ணீர் கொடுக்க இயங்கிவந்த 'மெஷின்' ரிப்பேராகி விட்டது. அது ரிப்பேராகி வரக்கணக்கல்ல...மாதக் கணக்காகி விட்டது...இன்னும் சில மாதங்களைத் தொட்டால் வருடக் கணக்காகி விடும்...

அதை ரிப்பேர் செய்யச் சொல்லி துரையின் காதில் போட்டும் பார்த்தார்கள். துரையிடம் கேட்டும் பார்த்தார்கள். ஆனால் அவர் அசையவில்லை. மெசின் ரிப்பேராகி விட்டதால் அங்கே உள்ளவர்கள் குடி தண்ணீருக்கு ஒரு இடத்தையும், குளிக்க ஒரு இடத்தையும், வீடு வாசல் கழுவ ஒரு இடத்தையும் தேடி தண்ணீர் தூக்கித் தூக்கி அசந்து விட்டார்கள்.

துரைக்கும் அதே பைப் லைனில் தான் தண்ணீர் கிடைத்தது. மெசின் ரிப்பேராகி விட்டதில் தண்ணீர் வரா விட்டால் ஆற்றில் ஓடுகிற—கிணற்றில் இருக்கிற தண்ணீருக்கு திடீர் என்று கால்கள் முளைத்து அவர் பங்களா தண்ணீர் தொட்டியில் வந்து சேருகின்றன...! ஆமாம், தண்ணீருக்கும் கால்கள் உண்டா? கால்கள் இல்லை...மனிதனுக்குக் கால்களுண்டு தானே! அப்படிக் கால்கள் இருக்கிற ஒருத்தன் தான் தினமும் தண்ணீர் தூக்கிக் கொண்டு போய் கொட்டுகிறான்...இதனால் துரைக்கு தண்ணீர் பிரச்னையே இல்லை—மெசின் ரிப்பேர் ஆனதையிட்டுக் கவலையும் இல்லை.

மாயாண்டிக்கிழவன் பீடியைப் பற்றவைத்து புகைவிட்ட வாறு, “ம்...ஒரு முடிவெடுங்க...நாளைக்கே அதைச் சாதிக்கணும்...” என்று துரிதப்படுத்தினான்.

“என்னா முடிவெடுக்கிறது? தொரைக்கித் தண்ணீர் போய்ச் சேராம தடுத்தா எல்லாம் சரியாப் போகும்...ஆனா அந்த பொறுக்கிப் பய முத்தையாதான் தண்ணி தூக்கிட்டுப் போயி ஊத்துராணே!” மாரி ஆவேசமாகச் சொன்னான்.

“அதுக்கு என்னா செய்யிறது?” மாயாண்டிக் கிழவன் கேட்டான்.

“அது சரி...முத்தையா கிட்ட இன்னொரு தரம் பேசி பார்த்தா என்ன?” கூட்டத்தில் இருந்த ஒருத்தன் சொன்னான். உடனே மாரி ஆக்ரோஷமாக “ஒரு தரம் தான் பேசி பார்த்தாச்சே...அப்பறம் என்னா அவனுக்கிட்ட கெஞ்சுறது? நாம எல்லாரும் ஒன்னாச் சேர்ந்து போராடுற நேரம் அவன் ஒருத்தன் சொயநலத்துக்காகத் தொரைக்கி வால் புடிச்சிகிட்டு இருக்கிறான்! அவனுக்கிட்ட என்னத்தைப் பேசுறது?” என்று உரத்துச் சத்தம் போட்டான். அவனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது...கோபம் வரத்தானே செய்யும்! அந்த முத்தையாவிடம் இது விஷயமாகப் பேசியபோது அவன் இவணையோ—இவணைச் சார்ந்தவர்களையோ—இந்தத் தோட்டத்தில் இருப்பவர்களையோ—மதிக்காமல் எடுத்தெறிந்து பேசியது அவனுக்குத் தானே தெரியும்...

“நான் தொரைக்கி தண்ணி தூக்கிட்டுப் போயி ஊத்துறேன்! நீங்க ஊத்தலேன்னு நான் கொறை சொல்ல வர்ரனா? இல்ல...! என் விருப்பம், நான் ஊத்துறேன்...ஒங்களுக்கு விருப்பம் இல்லேன்னா பேசாம இருங்க...எனக்கிட்ட ஒண்ணும் சொல்ல வேணாம். மெசின் ஒடைஞ்சதுனால எல்லாத்துக்கும் தான் தண்ணி வரல்ல...நானோ நீங்களோ எப்படியோ தண்ணி தூக்கிக்கிறோம்...தொரைக்கி யாரு தண்ணி தூக்குவாரு...நான் தூக்கிறேன்...அவ்வளவுதான்...அதுல வேற யாரும் தலையிடாதீங்க...!”

—என்று முத்தையா சொன்னான்.

“நீங்க சொல்றது சரி...எல்லாத்துக்கும் தான் மெசின் ஒடைஞ்சதுனாலே தண்ணி இல்ல...நாங்க எங்களுக்கு வேண்டிய தண்ணி தூக்கிக்கிறோம்...கஷ்டம் தெரியுது... ஆனா தொரைக்கி நீங்க தண்ணி தூக்கி ஊத்துறதுனால தொரைக்கி கஷ்டம் தெரியல்ல...அதனாலதான் அவரும் மெசின் ரிப்பேர் செய்யமாட்டேங்கிறாரு...ஒரே ஒரு நாள் அவருக்கு தண்ணி கெடைக்கலேன்னா போதும்! வழிக்கு வந்திடுவாரு!” என்ற மாரி அடக்கமாகவும்—அறிவு பூர்வமாகவும் எடுத்துச் சொல்லிப் பார்த்தான்...அவன் அசையவில்லை. அவனிடம் மறுபடியும் போய் பேசுவதிலோ கேட்பதிலோ அர்த்தமேயில்லை...

“சரி...என்னதான் செய்யிறது?” என்று மாயாண்டிக் கிழவன் ஒரு கேள்வியை நீட்டியபோது இன்னொருத்தன் சொன்னான்.

“ஏன் நம்ம தொரைக்கிட்டயே இன்னொரு தடவை கேட்டா என்னா?” இப்போதும் மாரிக்குக் கோபம் தான் வந்தது...

“தொரை என்னா லண்டன் தொரையா? நம்ம கஷ்டம் தெரியாதோ அவருக்கு...தனக்கு தண்ணி தூக்கி ஊத்த ஆள் இருக்கிறதுனால தான் மெசின் ரிப்பேர் செய்ய ஆள் இல்ல... பார்ட்ஸ் இல்லேன்னு புராணம் பாடிக்கிட்டிருக்கான்...ஒரு நாளைக்கி தொரைய தண்ணி தூக்கவைச்சா தன்னால மெசின் ரிப்பேர் செய்வான்...”

“இந்தா பாருங்க! சும்மா வெவரம் இல்லாமப் பேசா தீங்க...” என்றான் மாயாண்டிக்கிழவன். அத்துடன் குறுக்குக் கேள்விகளுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டுவிட்டது. எல்லோரும் யோசித்தார்கள்...கடைசியில் மாரி ஒரு யோசனை சொன்னான்...

“தொரை பங்களாவுக்குத் தண்ணி தூக்கிட்டுபோறதை எப்படியாவது நிப்பாட்டணும்...அதுதான் அடுத்த வேல... நியா?”

அங்கிருந்த எல்லோரும் மாரியின் யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்... அத்துடன் அன்றைய கூட்டம் முடிந்தது.

வராந்தாவில் நின்று கொண்டிருந்த அவன், காம்ப்ராவின் உள்ளே படுத்துக் கிடந்த முத்தையாவிடம் ரகசியமாக சொன்னான்...

“கூட்டம் முடிஞ்சி எல்லாரும் வந்திட்டாங்க...ம்... கூட்டத்தில் என்னா நடந்திச்சோ தெரியலியே...” அவன்-அவன் மனைவி கேட்டாள்.

“என்னா நடக்கும்? தொரைக்கி தண்ணி தூக்கிட்டு போறதை நிப்பாட்டுணும்னு பேசியிருப்பாங்க...வேற என்னா பேசப் போறாங்க...” முத்தையா...அப்போதுதான் அவன் சொன்னான்...“நமக்கெதுக்கு இந்த வேல? பேசாம நம்ம வேலையப் பார்ப்போம்...ஊரே ஒன்னா இருக்கிற நேரம். நாம மட்டும் தனியா இருக்கிறது நல்லதில்ல...”

“நீ கூம்மா இரு! ஊராம்...ஊரு! பசிக்கிற நேரம் ஊரு வந்து தான் சோறு போடுதோ...நம்ம வயித்துப்பாட்ட நாம தான் பார்க்கணும்...”

அதற்கு மேல் அவன் பேசவில்லை, பேசமாட்டான்... பேசினால் என்ன நடக்கும் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும்...

அவன் மறுபடி வராந்தாவிற்குப் போனான். அவன் படுக்கையில் கிடந்தவாறே யோசித்தான். அவளிடம் தைரியமாகப் பேசினாலும் உள்ஊரப் பயமிருந்தது. ஊரே திரண்டு விட்டபோது இவன் மட்டும், என்ன செய்ய முடியும்? வயிற்றுக்காக அவன் ‘தண்ணி’ தூக்கிக் கொடுக்கிறான். அவர்கள் தூக்காதே என்கிறார்கள். என்னதான் செய்வது? அவன் யோசித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு அவன் ஓடிவந்தான். அவளுக்குப் பின்னால் பக்கத்துக் காம்ப்ரா ராசையா வந்தான். அவனைக் கண்டதும் படுக்கையை விட்டெழுந்தான் முத்தையா...

“நா இப்பதான் கூட்டம் முடிஞ்சி வந்தேன். கூட்டத் தில தொரைக்கி தண்ணி தூக்கிறதை எப்படியாவது நிம் பாட்டணும்னு முடிவெடுத்திருக்காங்க...போற போக்கப் பார்த்தா பெரிய கரச்ச வரும் போல இருக்கு...ஒன் நன்மைக் குத்தான் இதைச் சொல்லவே கூடாது...” என்று சொன்ன ராசையா அப்போதே அவனுடைய பதிலைக்கூட எதிர்பார்க் காமல் புறப்பட்டுப் போய் விட்டான்...

அவன் சொன்னதைக் கேட்ட முத்தையாவின் மனைவி பயந்து நடுங்கினாள். ஆனால் வாய் திறக்கவில்லை... முத்தையா மறுபடியும் படுக்கையில் சாய்ந்தான்—யோசித் தான்—யோசித்தான்.

அன்றிரவு முழுவதும் யோசித்துக் கொண்டே இருந் தான்...முத்தையா. விடிந்ததும் முத்தையா துரையிடம் ஓடினான்...நடந்ததைச் சொன்னான்...“இனிமே தண்ணி தூக்க முடியாது தொரை!...”

துரைக்கு உள்ளூர நடுக்கம் தான்...ஆனாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல் பேசினார்.

“பகல்ல தண்ணி எடுக்க முடியல்லேன்னா விடியகாலம் பற தண்ணி எடுக்கவேண்டியது தான். அந்த நேரம் முழிச்சி பார்த்துகிட்டா இருக்கப் போறானுக...”

அவனுக்கு துரையின் யோசனை சரியாகவே பட்டது. அன்று அவன் காலையிலோ, பகலிலோ தண்ணீர் தூக்கவே யில்லை... அடுத்த நாள் அதிகாலை லேசான இருட்டில் ஒரு தொட்டி தண்ணீரைத் தூக்கிக் கொடுத்தான்...

முதல் நாள் பகல் கிணற்றடியிலும் ஆற்றங்கரையிலும் தண்ணீர் தூக்க வருகிறானா என்று தவம் கிடந்தவர்கள்... அன்று முழுநாளும் அவன் வராததைப் பார்த்துவிட்டு அவன் பயந்து பின்வாங்கி விட்டான் என்று ‘கணக்குப்’ போட்டுக் கொண்டார்கள். இன்னும் சில நாட்களில் துரை வழிக்கு வருவான் என்றும் நினைத்தார்கள்.

ஆனால் முத்தையா அதிகாலையிலேயே தண்ணீர் தூக்கிக் கொடுத்து வந்தான்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஓடின... துரை எப்போதும் போல் இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு மாரி சந்தேகப்பட்டான். ஒரு நாள் இருட்டியதும் பங்களாவிற்குப் போய் தண்ணீர் தொட்டியைப் பார்த்தான்; அதில் தண்ணீர் இருந்தது... அப்படியென்றால் துரைக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கவே செய்கிறது. ஓ! இன்னமும் முத்தையா தண்ணீர் தூக்கிக் கொடுக்கிறானோ!

அன்றிரவு.

மாரியின் காம்ப்ராவில் (தகரக் குடிசை) சிறு கூட்டம் நடந்தது. ஏழெட்டு பேர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

“நம்ம எல்லாத்தையும் ஏச்சிகிட்டு முத்தையா தண்ணி தூக்கி கொடுத்துகிட்டு வரான். ஆனா எந்த நேரத்திலன்னு தான் தெரியல்ல...” மாரி தன்கவலையை வெளியிட்டான்...

“பகல்லன்னா தண்ணி போகல்ல... ஒரு வேளை ராத்திரியில போவுமோ?...” இது ஒருத்தன்.

மாரிக்கு இப்போதுதான் ‘விஷயமே’ புரிந்தது...

இரவு நேரத்தில்தான் தண்ணீர் தூக்கிக் கொடுக்கிறான் முத்தையா...

அந்தக் கூட்டத்தில் அன்றிலிருந்து துரையின் பங்களாவின் பக்கம் ஒளிந்திருந்து கவனிக்க மாரியும், இன்னொருத்தனும் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள்...

அப்போதே டார்ச் லைட்டுடன் மாரியும் மற்றவனும் பங்களாவின் பக்கம் போகிற ரோட்டோரத்து தேயிலைச் செடிகளில் மறைந்து கொண்டார்கள். இரவு முழுவதும் தூங்காமல் தேயிலைச் செடிகளுக்குள்ளே கிடந்தார்கள்... விடிய ஆரம்பித்தது... அப்போதுதான் அது நடந்தது... அந்த நேரத்தில் ‘வெட,’ வெட’க் கிற குளிரில் முத்தையா கறுப்பு

நிறக்கோட்டை மாட்டிக்கொண்டு இரண்டு கையிலும் வாளிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு பங்களாவிற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான்...

ஓ... பகலிலோ, மாலையிலோ தண்ணீர் தூக்கினால் யாரும் 'கண்டு' விடுவார்கள் என்ற பயத்தில் இப்படி அதிகாலையில் தண்ணீர் தூக்கிக் கொடுத்திருக்கிறான். இவனை...

தேயிலைச் செடிகளுக்குள் முடங்கிக் கிடந்த மாரிக்கு அவனைப் பார்த்ததும் உள்ளத்தில் அசுரபலம் வந்தது... இவன் ஒருத்தனால் எத்தனையோ பேர் கஷ்டப்படவேண்டியிருக்கிறது. இவனை...! திடீரென்று மேலே எழும்பிய மாரி முத்தையாவின் பின் பக்கம்போய் பிடரியில் ஒரு அடி வைத்தான்... அவ்வளவு தான்... வாளிகளைப் போட்டுவிட்டு கீழே விழுந்தான் முத்தையா... வாளிகளிலிருந்த தண்ணீர் திடீரென்று கிளம்பிய ஊற்றுத் தண்ணீர்போல அந்த செம்மண் நடைபாதையில் ஓடத் தொடங்கியது...

“ஒரு பக்கம் விடிய முந்தி இருட்டுல தண்ணி தூக்கி தொரய...ஒன்னயல்லாம் அடிச்சி கொன்னாதான் எங்களுக் கெல்லாம் விடிவு வரும். நீ ஒருத்தன் தொர பக்கம் நின்னு கிட்டு தண்ணி தூக்கி குடுக்கபோயி அவன் மெசின ரிப்பேர் பார்க்காமயே இருக்கிறான்... அவனுக்கு ரெண்டுமூனு நாளைக்கி தண்ணி கெடைக்கலேன்னா மெசின ரிப்பேர் பார்ப்பான்...” என்ற மாரி ஆவேசமாக கீழே விழுந்து கிடந்த முத்தையாவைத் தூக்கி அடிக்கப் போனான். அதற்குள் அவனோடு வந்தவன் தன் கைவிலிருந்த தடியால் முத்தையாவின் தலையில் ஒரு போடு போட்டான்...

முத்தையா தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு “அய்யோ... அம்மா...” என்று சத்தம் போட்டவாறு கீழே விழுந்தான். அவன் தலையிலிருந்து ரத்தம் கிளம்பியது. அது கீழே கொட்டிக் கிடக்கிற தண்ணீரோடு கலந்தது...

அதற்கு மேல் அவர்கள் அங்கே நிற்கவில்லை...ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவிட்டார்கள். அவன் அப்படியே கிடந்தான். இனி அவன் தண்ணீர் தூக்க மாட்டான்...

அப்படியென்றால் இனிமேல் துரையின் பங்களாவிற்கு கிணற்றில் இருக்கிற—ஆற்றில் ஓடுகிற—தண்ணீர் வர அதற்கு நிஜமாகவே கால் முளைக்கவேண்டும்! ஏனென்றால் இவ்வளவுகாலமும் முளைத்திருந்த திருட்டுக் கால்கள்தான் இங்கே அடிபட்டுக் காயமாகக் கிடக்கிறதே...

(வீரகேசரி—வார வெளியீடு

1981)

நமக்கென்றொரு பூமி

மேட்டு லயத்திற்குப் போகிற படிக்கட்டுகளில் ஏறிக் கொண்டிருந்த வேலுவின் காதில், பணிய லயத்தினிலிருந்து கிளம்பிய சங்கின் ஒலியும், 'தப்பின்' சத்தமும் காற்று வாக்கில் வந்து விழுந்தது. வேலு ஒரு தடவை படிக்கட்டுகளில் நின்று, பணிய லயத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். பணிய லயத்தில் கடைசி காம்பராவில் ஒரு கூட்டம் கூடியிருந்தது. கூட்டத்தின் உள்ளோடு 'சங்கோடு' ராசவும், 'தப்போடு' முருகையாவும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பெட்ரோல்மெக்ஸ் எரிந்து கொண்டிருந்தது. இந்த வெளிச் சத்தில் வெள்ளைக் கொடியொன்று லயத்துக் கூரையில் பறப்பது தெரிந்தது...

அது மருத்த வச்சியின்—கிழவியின் சாவு வீடு இன்றைக்கோ—நாளைக்கோ என்று ஒருவாரமாக இழுத்துக் கொண்டு கிடந்த கிழவி இன்று பகல் மூச்சுவிட மறந்தே போய்விட்டாள்... படுக்கையில் விழுவதற்கு முந்திய நாள் வரை பிரசவம் பார்த்த கிழவி, எந்த ஆஸ்பத்திரியிலும் வேலை செய்யவில்லை; எந்த டாக்டரிடமும் வேலை பழகவில்லை. ஆனால் அனுபவப் படிப்பில் முதல்தர சித்தி அடைந்திருந்தாள். அவள் கைபட்டதுமே ஆபரேசன் பண்ண வேண்டிய கேஸ்கூட சாதாரண கேஸாகி சுகமாகப் பிரசவித்திருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு அருமையான கைராசி கிழவிக்கு... அந்தக் கைராசியினால் கிழவி என்ற பெயர் மருத்துவச்சிக் கிழவி என்று விரிவாகியது... அந்த தோட்டத்தில் மட்டுமல்ல; அந்த வட்டாரத்திலேயே பிரசவம் என்றால் அவளைத்தான் அழைப்பார்கள். சில

நேரத்தில் தோட்டத்தைச் சுற்றியிருக்கிற கிராமத்துச் சிங்களவர்கள்கூட அவளைக் கூட்டிப் போவார்கள்.

கடைசியாகப் பிரசவம் பார்த்தது கிழவியிருக்கிற காம்ப்ராவிற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற மீனாட்சிக்குத்தான்... மீனாட்சிக்கு ஐந்து பெண்கள்... நாலாவது பிள்ளைக்குப் பிரசவம் பார்த்தபோது “கல்யாணம் பண்ணி அஞ்சு வருசத்தில நாலுபிள்ளையாச்சி...இத்தோட நிப்பாட்டிக்க... இல்லே... குசேலர் மாதிரி வரிசையா பிள்ளை பொறக்கும்... குசேலருக்கு கண்ணன் ஒதவி செஞ்சான்... ஒனக்கு யாரு இருக்கா?... ரெண்டு மூனோட நிப்பாட்டிக்க...” என்று அறிவுரை சொன்னாள்... அதற்கு மீனாட்சி “நான் என்னா செய்யிரது? ஆம்பளப் பிள்ள வேணும்னுதான் அவரு விடுராறா இல்ல... நான் என்னா செய்யட்டும்?” என்றாள் —

ஐந்தாவதும் அவளுக்குப் பெண் பிள்ளையே பிறந்தது. ஆனாலும் அவர்கள் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. அடுத்த முறையும் ‘கர்ப்பம்’ தரித்தாள்... இந்த முறைதான் ஆண் பிள்ளை பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்கு கிழவிதான் ‘அன்ன ராஜா’ என்று பெயரும் வைத்தாள்... மீனாட்சியின் புருஷனும் ஆண் பிள்ளை பிறந்த மகிழ்ச்சியில் கிழவிக்குப் புதுச் சேலை வாங்கிக் கொடுத்தான். இன்று அந்த சேலையோடு தான் காம்ப்ராவில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கிடக்கிறாள்.

வேலு மறுபடியும் படிக்கட்டுகளில் நடக்க ஆரம்பித்தான். அவனுடைய பார்வை மேட்டு லயத்திற்கு ஓடி பணிய லயத்திலிருந்து வந்தது. ஆனால் அவனுடைய நினைவுகளோ பணிய லயத்தில் கிடக்கிற கிழவியையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தன...

ஒரு தடவை மேட்டு லயத்திற்கும் பணிய லயத்திற்கும் பெரிய தகராறு வந்து விட்டது. மேட்டு லயத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தரின் ஆடு பணிய லயத்தைச் சேர்ந்த ஒருத்தரின் காய் சுறித் தோட்டத்தில் நுழைந்து ஓடித்திரிந்து முளை விட்டிருந்த செடிகளை மிதித்து நசுக்கி விட்டது. வாயில்லா

ஜீவன் தவறு செய்து விட்டது. அதற்காக வாயுள்ள ஜீவன் கள் வாய்க்கு வந்தபடி பேசித் தீர்த்தன... 'அடிதடி'யில் இறங்கின...முதலில் தனி மனிதர் சண்டையாகி மாறி குடும்பத்துச் சண்டையாகி மாறி கடைசியில் 'லயத்துச் சண்டையாக' மாறியது. இரு லயத்திற்கு மிருந்த தொடர்பு அறுந்தது. இரு லயத்தாரும் ஒருத்தரின் முகத்தை ஒருத்தர் பார்ப்பது கூட இல்லை.

அந்த நேரத்தில் தான் மேட்டு லயத்தில் ஒருத்திக்கு பிரசவ வேதனை. கைராசிக்காரக் கிழவி பணிய லயத்தில் இருந்தால் எப்படிப் போவான்? எப்படிக் கூப்பிடுவது? கிழவியோடு யாருக்கும் சண்டையில்லை. ஆனால் அவள் இருப்பது பணிய லயமாயிற்றே!...என்ன செய்வது?...என்றெல்லாம் புருஷன் துடித்தான். சில மைல்கள் தூரத்தில் ஆஸ்பத்தி இருக்கிறது. கார் பிடித்தால் ஆஸ்பத்திரி போகலாம். ஆனால் இருட்டி விட்டது...இந்த நேரத்தில் சைக்கிள்கூட கிடைக்காதே...தவியாய்த் தவித்தான் அவன்.

'மேட்டு லயத்தின்' மானத்தைக் காக்க வேண்டும் என்று 'மார்' தட்டியவர்கள் அவனுடைய பிரச்னைக்கு முடிவு கூறவில்லை. கலங்கினான்...பிறகு அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

பணிய லயத்திற்குத் தானாகவே துணிந்து போனான் அவன். கிழவியைக் கூப்பிட்டான். கிழவியைப் போகக் கூடாது என்று தடுத்தார்கள்—பணிய லயத்தார்கள்...அவர்களைக் கிழவி முறைத்தாள்...

"ஆண்டவன் எனக்கு ஒரு கலையக் குடுத்திருக்கான். அது படிக்காம—கேக்காம கெடைச்சது. அதை என் சொய நலத்துக்காக அடகு வைக்க விரும்பல்ல. மேட்டு லயத்தில் ஒரு ஜீவனை கடவுள் படைக்க விரும்புறான். அவனுக்கு ஒதவி செய்யப் போறேன்...அதைத் தடுக்க யாராலயும் முடியாது!" என்று ஆவேசமாகக் கத்தினாள்.

கிழவி மேட்டு லயத்தில் நுழைந்ததுமே குழந்தை பிறந்து விட்டது. ஆயினும் பிரசவ வேலையை முடித்துக்கொண்டு பணிய லயத்திற்குப் போனபோது அவளோடு சண்டைக்கு வந்தார்கள். கிழவி எதுவுமே பேசாமல் காம்ப்ராவில் கிடந்த பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு மேட்டு லயத்திற்குப் போனாள். மேட்டு லயத்தில் நல்ல வரவேற்பு...அங்கேயே தங்கிவிட்டாள்...பிறகு ஒரு நாள் பணிய லயத்தில் ஒரு திக்கு பிரசவ வேதனை...கிழவி இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று மேட்டு லயத்தையும் ஒன்று சேர வைத்து ஒற்றுமைப்படுத்தி சமாதானக் குழந்தை பெற வைத்தாள்...அந்தக் கிழவி இன்று போயே விட்டாள்...

மேட்டு லயத்திற்குப் போன வேலு, சுப்பையா தலைவரின் காம்ப்ராவை எட்டிப் பார்த்தான்...வேலுவைக் கண்டதும் சுப்பையா குரல் கொடுத்தார்.

“வாப்பா...வேலு! ஒன்னயதான் பார்த்துகிட்டிருக்கோம்! வா...வா...”

வெளியே இருந்த பெரல் தண்ணியில் இரண்டு சொம்பு அள்ளி இரண்டு கால்களிலும் ஊற்றிக் கழுவிய வேலு காம்ப்ரா வாசலில் கிடந்த ‘சாக்கில்’ காலைத் துடைத்து விட்டு காம்ப்ராவுக்குள்ளே போனான். உட்கார இடம் பார்த்து உட்கார்ந்தான். இதுவரை அங்கே எட்டுப்பேர் இருந்தார்கள். இப்போது அவளோடு அது ஒன்பதாகி விட்டது. இனி கூட்டத்தைத் தொடங்க வேண்டியது தான். அது தொடக்க கமிட்டியின் கூட்டம்...

“டேய்! மணி...தேத்தண்ணி சாயத்தைக் கொண்டா...”

சுப்பையா தலைவரின் உத்தரவின் பின் அங்கிருந்தவர்களின் முன்னால் வெறும் சாயத்தைக் கண்ணாடி கிளாஸ்களில் அவரின் மகன் கொண்டு வந்து வைத்தான். தொங்க லயத்து துரைசாமி சாயத்தை வாயில் ஊற்றிவிட்டு,

“கூட்டம் தொவங்க முந்தியே குடிக்கக் கெடைக்குதே! அப்படியே சோறும் போட்டா விடிய விடியக் கூட்டம் போட்டிருக்கலாம்...” என்றான்.

அதற்கு ஒருத்தன் “ஆமாப்பா! இப்படியே குடிச்சி கிட்டும் தின்னுக்கிட்டும் இருந்தா போதும்.... எல்லாம் சரியா போயிடுமா? இன்னைக்கி கெழவிக்கு...நாளைக்கி நமக்கு!” என்று சத்தம் போட்டான்.

“அட...நீ ஒண்ணு. நான் தமாசுக்குச் சொன்னா...நீ என்னமோ ஏதோன்னு கத்துறியே! எனக்கு மட்டும் பிரச்சனை புரியாதுங்கிறியா?” என்று ஒரு கேள்வியை அங்கே அனைவருக்கும் முன்னால் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு தனக்குள் பதில் தேடினான் துரைசாமி.

அங்கிருந்தவர்களின் நெஞ்சில் விசுவரூபமாய் ஒரு கேள்வி கிளம்பியிருந்தது. கிழவியை எங்கே புதைப்பது? பரம்பரை பரம்பரையாகத் தேயிலைத் தோட்டத்தையே தங்கள் உலகமாக்கிக் கொண்டு அதற்குள்ளேயே வாழ்ந்து உழைத்து வந்தவர்களுக்கு இன்று செத்த பின்னர் எங்கே புதைப்பது என்றாகி விட்டது. உழைப்பவர்க்கு உலகமே மண்டியிடும் என்று ஆங்காங்கே மேடையில் முழங்குகிறார்கள். கேட்க இனிமையாக இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே இந்தத் தோட்டத்தில் உழைத்து அங்கேயே செத்தவர்களைப் புதைப்பதற்கு இடம் தேட வேண்டி இருக்கிறது.

தோட்டங்களை அரசாங்கம் தேசியமயமாக்கிய போது அந்தத் தோட்டம் முதலாளிக்கு ஒரு பாதி—அரசுக்கு மறு பாதி என்று பிரித்தது. கோயில், மயானம் முதலாளியின் கைக்குப் போய்விட்டது. பள்ளிக்கூடம் மாத்திரம் அரசு தோட்டத்தில் சேர்ந்தது. இது நடந்து பல ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. இன்றுவரை இப்படி ஒரு பிரச்சனை வரவேயில்லை அதற்குக் காரணம் யாரும் இதுவரை சாகவில்லை. இப்போதுதான் கிழவி செத்திருக்கிறாள்...பிரச்சனை வந்தது... பிரச்சனையைத் தீர்க்கத்தான் இந்தக் கூட்டம்...

தலைவர் பேசினார். “தோட்டத்தைக் கவுருமெண்டு எடுக்கிற நேரம் இதைப் பத்திப் பேசியிருந்தா இன்னைக்கி இந்தப் பிரச்சனையே இல்ல. அன்னைக்கி நாங்க எல்லாரும் தோட்டத்த கவுருமெண்டு எடுத்தோன்ன எங்களயெல்லாம் வெளியே போட்டிருவாங்கன்னுதான் பயந்துக்கிட்டிருந்தோம்...பரம்பரை பரம்பரையா பொதைச்ச மயானம் மொதலாளியூட்டுத் தோட்டத்தோடப் போயிருச்சி!...இப்ப இப்படி ஒரு பிரச்சனை வரும்னு யாரும் நெனைக்கல்ல... என்ன செய்யிறது?”

“பழைய மொதலாளிய கேட்டா என்னா?”—இது ஒரு குரல்.

“மொதலாளி இங்க இல்லியே! டவுன்ல இல்ல இருக்காராம்!”

“டவுன்ல இருந்தா என்னா...விடிய முந்தி போய்ப் பார்ப்போம்!”

“சரி...அவரு தரல்லேன்னுட்டாரு...அப்ப என்னா செய்யிறது?”

—இப்படிப் பல குரல்கள்.

கடைசியாக வேலுவின் குரல்;

“ஏன்யா போக முந்தியே ஒப்பாரி வைக்கிறே! போய் கேட்டுப் பார்ப்போம்! இல்லேன்னா நம்ம தொரய கேப் போம்...”

“ஆமா .. அதுதான் சரி... அப்படியே செய்ங்க!”

இது மற்றவர்கள்.

விடிந்ததும் காலையில் டவுனுக்குச் சென்று முதலாளியைச் சந்திப்பது, அதன் பின்னரே மற்ற நடவடிக்கை என்று தலைவர் அறிவித்துக் காலையில் தன்னோடு டவுனுக்கும்

போக சிலரைத் தெரிவு செய்து கொண்டார். அந்த மட்டில் அன்றைய கூட்டம் முடிந்தது.

விடிந்ததும் தலைவரும் மற்றவர்களும் வெறும் சாயத்தை மாத்திரம் குடித்துவிட்டு டவுனுக்கு ஓடினார்கள். டவுனில் இருக்கிற முதலாளியின் பங்களாவிற்கும் தோட்டத்திற்கும் இரண்டரை மைல் தூரம்...அரை மணித் தியாலத்தில் அவர்கள் பங்களாவில் இருந்தார்கள்...அவர்களைக் கண்டதும் முதலாளி நெற்றியைச் சுளித்தார்.

தலைவர் வீஷயத்தை மென்று விழுங்காமல் நேரடியாகவே சொன்னார். ஆனால் முதலாளி மறுத்துவிட்டார். கொழுத்த லாபம் தரக்கூடிய விளைச்சல் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு 'கரடு முரடான' பகுதியை அவருக்குக் கொடுத்ததில் அரசாங்கத்தின் மீது அவருக்குக் கோபம். தோட்டத்தைப் பிரித்ததினால் வருடத்தில் பல லட்சம் நஷ்டம் அவருக்கு...அந்த நஷ்டத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அவரா. செத்த கிழவிக்கு இடம் கொடுக்கப் பாகிறார் தலைவரும் மற்றவர்களும் மறுபடியும் கேட்டுப் பார்த்தார்கள். முதலாளி அசையவே இல்லை...

தோல்வியைச் சுமந்துகொண்டு அவர்கள் லயத்திற்குத் திரும்பினார்கள்...அப்படியே அரசாங்க தோட்டத்து துரையிடம் போனார்கள்.

துரையிடமிருந்து ஒரே ஒரு கேள்விதான் பதிலாக வந்தது...

“பொணம் பொதைக்க இங்க இடம் இருக்கா?”

“நீங்கதாங்க ஒரு இடத்தை பார்த்துச் சொல்லுங்க...” தலைவர் யோசனை சொன்னார்.

“புதுசா இடம் சொல்லவா? அதுக்கு ஹெட் ஒப்பீசில் இருந்து லெட்டர் வரணும்...”

துரை அடித்துச் சொன்னார். அடிக்கடி தொழிற்சங்கத் துணையோடு பிரசனைக்காக வந்து அவர் தனக்குப்

பிரச்னை கொடுப்பதாக அவர் நினைவு! அதை இப்போது பழி வாங்கிக் கொண்டார். அவர் நினைத்தால் மனிதாபிமானத்தில் புதைக்க இடம் கொடுக்கலாம்.

“லெட்டர் வர்ர வரைக்கும் பொணத்தை வைச்சிருக்கேலுமா?”

சங்கிலித் தொடர்களாய் துரையும் தலைவரும் பேசினார்கள். கடைசியில் துரை ‘கையை’ விரித்து விட்டார். தலைவரும் மற்றவர்களும் வேகமாக, ஆனால் எரிமலைக் குமுறலை நெஞ்சில் அடக்கிக் கொண்டு லயத்திற்குத் திரும்பினார்கள்.

லயத்தில் அப்போதே ஒரு கூட்டம் கூடியது. அந்தக் கூட்டத்தில் நிறையப்பேர் கூடியிருந்தார்கள். அவர்கள் அத்தனை பேரும் நெருப்பை மிதித்தவர்களைப் போல் இருந்தார்கள். பணிய லயத்திலிருந்து ‘தப்புச்’ சத்தம் வேறு கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. அது புதிய சரித்திரத்தைத் தொடங்க முழங்கும் சத்தமாக இருந்தது.

கூட்டத்தில் ஒருத்தி ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“தேயிலைத் தூருக்கே ஒழைச்சி ஓடாகிப்போன கெழவிக்கு இதே தேயிலை தோட்டத்தில் பொதைக்க காணி இல்லியாமே...இது அநியாயமுங்க...”

அதற்கு இன்னொருத்தி பதில் ஒப்பாரி வைத்தாள்...

“என்னைக்கி இந்தியாவில இருந்து வெள்ளைக்காரனறம்பி தேயிலை தூரில மாசி பொறுக்க வந்தோமோ அன்னை யில இருந்து இதே பிரச்னைதான்...இன்னும் முடிவில்ல...”

ஒருத்தி பாட்டே பாடினாள்!

“கொட்டும் மழையில் உயிர்

கொல்லும் குளிரில

எரிக்கும் வெய்யில்ல

எக்காலம் நா உழைச்சோம்!

எக்காலம் உழைச்ச நமக்கு

எட்டடி பூமி இல்ல ஆண்டவனே!''

அவர்களின் ஒப்பாரிக்கு தாளம் போடுவது போல் தப்பிச் சத்தமும் சங்கின் சத்தமும் ஒலித்தது. அதையெல்லாம் சுவனித்துக் கொண்டிருந்த வேலுவின் நெஞ்சில் பிரசவ வேதனை...நேரம் செல்லச் செல்ல அவன் நெஞ்சில் இருந்து எண்ணக் குழந்தை பிறந்தது...

1977. 1977ம் ஆண்டை எந்தத் தமிழனும் மறக்க முடியாது. அந்த ஆண்டு தமிழனுக்கெதிராக ஆகஸ்ட் மாதத்தில் இலங்கையில் நடந்த கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட அந்தத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த 'தப்படிக்கிற' சுப்பன் மூட்டை முடிச்சைத் தூக்கிக் கொண்டு பிள்ளைகுட்டி களோடு வன்னி மண்ணில் காலடி வைத்தான். போவதற்கு முன் அவனையும் அழைத்தான்.

“இனிமே தோட்டத்தில இருக்கிறதுல அர்த்தமில்ல. இன்னும் எத்தன வருசம் நாங்க இங்க இருந்தாலும் நமக்குக் கஷ்டம்தான்... சொந்தமா எட்டடி மண்ணுகூட இருக்காது! முந்தி மொதலாளி மாருக தோட்டத்துக்குச் சொந்தக் காரனுக...இப்ப அரசாங்கம் தோட்டத்தை எடுத்த பொறகு யார் யாரோ கால்சட்டை போட்டுக்கிட்டு சிங்களப் பயலுக தொரமாரா வர்றானுக... வர்ரநேரம் நெத்திலி பயில்வான் மாதிரி வர்றானுக. ரெண்டு மூணு வருசம் இருந்தோன்ன பயில்வான் மாதிரி கொழுத்திடறானுங்க. கவுருமெண்டு எதுக்குத் தோட்டத்த எடுத்தானுக தெரியுமா? சிங்களப் பயலுகளுக்கு வேலை கொடுக்கவும் அவனுக தோட்டத்தில கொள்ளையடிக்கவும்தான்! தோட்டத்த கவுருமெண்டு எடுத்து காலம் காலமா ஒழைச்சிகிட்டு வந்த நமக்கு என்ன தான் செஞ்சிருக்கானுக! நாங்க ஒழைச்சி ஓடாக வேண்டியது தான்... பொதைக்கக்கூட சொந்தக் காணி இல்ல... அதைக் கூட கேட்டுத்தான் பொதைக்கணும்!''

அவன் சொன்னது இன்று சரியாகப் போய்விட்டது. அவன் இன்று கிளிநொச்சியில் விவசாயம் செய்கிறான். போன மாதம் ஒரு கடிதம் எழுதிமிருந்தான் அவன். அந்தக் கடிதத்தில் சில வரிகள் அவன் நெஞ்சில் இப்போது மின்னின

“வேலு! நீ குடும்பத்தோட வர்றதுன்னா வா. காணி பூமி குத்தகைக்கு வாங்கித்தானேன். எனக்கு இப்ப சொந்த காணி பூமி மண் குடிசை இருக்கு! தோட்டத்தில் இருந்தா என்னதான் சொந்தமா இருக்கும்? என்னயவுடேன்? இப்ப ஒனக்கு என்னதான் சொந்தமா இருக்கு, சொல்லு! டவுன்ல கொறஞ்ச வாடகை வீட்டுல இருக்கிறவங்களுக்கு இருக்கிற வீடு சொந்தமாம்... நாங்க தோட்டத்தில் பரம்பரையா ஒழைச்சோம்! என்னா சொந்தமா இருந்திச்சி, இருக்கு? எத்தன நாளைக்கிதான் சொந்த வீடு வாச காணி பூமி இல்லாம இருக்கிறது? நமக்குன்னு ஒரு பூமி வேணும் இல்ல... ஓடனே வா!”

அவன் நினைவுகள் மெல்லக் கரைந்து அந்தக் கூட்டத் தோடு கலந்தது. தலைவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“மொதலானிகிட்டேயும் கேட்டாச்சி! தொரைக்கிட்ட யும் கேட்டாச்சி! சரிவரல்ல... இப்ப என்ன செய்யிறது? வளவளன்னு பதில் சொல்லாமப் பேசுங்க...”

ஒருத்தரும் பேசவில்லை. கடைசியில் தலைவரே சேசினார்.

“இனி யாரையும் கேட்டுக்கிட்டிருந்தா சரிவராது... இது நம்ம பூமி! நம்ம பரம்பரை கஷ்டப்பட்டு ஒழைச்ச பூமி! பரம்பரைய பொதைச்ச பூமி... கெழுவிய இங்க—இந்த மண்ணிலதான் பொதைக்கணும். நீங்க சரின்னு சொல்லுங்க நான் குழி வெட்டுறேன். தோட்டத்துக்கு றேற்குப் பக்கம் ஆத்தோரமா குச்சி செடி காடு இருக்கு...அங்க குழி வெட்டு வோம் ஆளுக்கொரு மண்வெட்டியோட வாங்க...”

அடுத்த சில நிமிடங்களில் ஆளுக்கொரு மண்வெட்டி யோடும் கத்தியோடும் குழிவெட்டக் கிளம்பினார்கள். வேலுவும் அவர்களோடு போனான்... ஆனால் மனதில் பயமிருந்தது... குழி வெட்டும்போது துரை வந்தால்...

அப்போதுதான் மறுபடியும் அவனுள் கிளிநொச்சியி லிருந்து வந்த 'தப்படிக்கிற' சுப்பனின் கடிதத்தின் வரிகள் நெஞ்சில் மின்னத் தொடங்கின...

... 'நமக்குன்னு ஒருபூமி வேணும் இல்ல... ஒடனே வா!...' வேலு ஆவேசத்தோடு மண்வெட்டியை ஓங்கத் தொடங்கி னான்...

(வீரகேசரி—வாரவெளியீடு

1982

மறுபிரசுரம்

'குங்குமம்'

01-07-1984)

எமது புதிய வெளியீடுகள்

கழுத்தில் விழுந்த மாலை ஜெயகாந்தன்	9-00
சுந்தரகாண்டம்	17-25
காற்று வெளியினிலே...	29-00
கங்கை எங்கே போகிறது?... "	12-50
ஈஸ்வர அல்ல? தேரேநாம்	14-00
மூங்கில்காட்டு நிலா	3-50
தொட்டில் டி.என். விசுவநாதன்	8-75
நமது உடல்-Dr. சுமலா இராமகிருஷ்ணன் & பேராசிரியர் இராமகிருஷ்ணன்	17-00
இனிப்படமாட்டேன்-வி. வி. வேலுப்பிள்ளை	11-00

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

60, மேலக் கோபுர தெரு

மதுரை-1

460358

